

Z. Németh István
ANTICITROM

Z . N é m e t h I s t v á n

ANTICITROM

Lilium Aurum
Dunaszerdahely
2006

A Lilium Aurum Könyv- és Lapkiadó kft. tagja
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének

*A könyv megjelenését
a Szlovák Köztársaság Kulturális Minisztériuma támogatta.*

*Realizované s finančnou podporou Ministerstva kultúry SR
– program Kultúra národnostných menšín 2006*

© Z. Németh István, 2006
© Lilium Aurum, 2006
ISBN 80-8062-316-3

TÁNCOLJUNK KÁNAÁNT!

Irány Európa!

- Elnézést, de maga nem fázik?
- De igen, egy kicsit, azt hiszem.
- Már csak azért kérdezem, mert kék a szája.
- Kék? Ja, nem, az csak az ajakpirosítóm...
- Kék ajakpirosító? Hogyan jutott hozzá?
- Egy tv-shopból rendeltem.
- Így már értem. Egyszer én is rendeltem egy felfújható pamutmatracot, mert azt ígérték, hogy három darab vállról indítható biciklipumpát is kapok hozzá ajándékba.
- És? Megkapta?
- Igen. Egy családi lombfűrészkészletet, hozzá bonuszként pedig öt darab összecusukható evezőlapátot.
- Visszaküldte?
- Vissza hát. Azt írták, elnézést, s postáztak egy elektromos baromfistucoló gépet, ajándék kottával és piros szívceskés esernyőtartóval.
- De maga nem azt rendelte...
- Persze hogy nem. Reklamáltam, mire azt írták, bocsánat, túlterhelt a szerver, majd küldtek egy kínai evőpálcika-készletet, bonuszként pedig tíz műanyag mandzsettagombot és egy extra adag körömcipőre való cipőkrémet.
- Ne is folytassa! A végén persze maga kért bocsánatot, és örült, hogy bár a végén semmit nem kapott, mégis pár vacak ezresből megúsza az egészet.
- Ez így volt. Ha megengedi, bemutatkoznék. Szipák Londiner vagyok.
- Törmelék Elegancia. Ahogy látom, magát is rázza a hideg.
- Ó, én csak az utazásunk sikeréért aggodom.
- Azt hittem, a huzat miatt citeráznak a lábai. Ráadásul a legújabb szabású ádámkosztümöt viseli.

– Igen, amióta mi lettünk a gazdasági csoda, a kis Svájc, kissé le vagyok gatyásodva.

– Ugye, maga pedagógus.

– Igen, de miből látszik ez ennyire?

– A sárpakolásból, ami messziről testfestészetnek tűnhet ugyan, közelebbről nézve viszont jól látható, hogy a miniszterelnöktől kezdve az összes nagyfejű egykori bukott diákig mindenki magába törölte a cipőjét.

– Szabadna megkérdezni, ön hova utazik?

– Igen, kérem. Én Európába.

– Maga is? De jó! Akkor legalább nem fogom magam annyira magányosnak érezni...

– Már miért érezné magát egyedül?

– Tudja, nemrégén volt egy nagy gyűjtőakció. „Amit nem akar magával vinni az EU-ba, azt adja le nálunk.”

– Értem. És maga mit adott le?

– A feleségemet meg az anyósomat.

– Érzi ezt a rázkódást? Ez mitől lehet?

– Élelmesebb polgártársaink éjjel felszedték a síneket és leadták a vasgyűjtésben.

– Na de mi megyünk.

– Megyünk hát.

– Mondja, nem látta véletlenül a kalauzt?

– De igen. Járt erre. Felszólított, hogy ha van nálam gyűrű, ékszer, óra és készpénz, haladéktalanul adjam át. Mit tehettem volna? Ő volt az erősebb.

– És nem jelentette mindezt a mozdonyvezetőnek?

– Nem mertem zavarni, mert éppen a kalauzzal osztzkodtak a zsákmányon.

– Na de mi megyünk.

– Megyünk hát.

– Mit szól ahhoz, hogy a képviselőknek megint felemelték a fizetését?

– Legfőbb ideje volt. Nem bírtam nézni, ahogy egyik napról a másikra tengődtek szegény párák. Éppen aláírások gyűjtésébe kezdtem volna, amikor jött a megnyugtató hír, hogy egyöntetűen megszavazták maguknak: ezúttal jobb lére fognak szenderegni.

– Nekem is kedvem lett volna kánaánt táncolni.

– Azt hiszem, mégis kissé megfáztam. Huzatos ez a fülke.

– Hát igen. Ha útközben ellopták az üléseket, legalább az ablaküvegeket meghagyhatták volna.

– Látja? Már integetnek odakintről.

– Igen. Ez azt jelenti, hogy megérkeztünk?

- Dehogy! Letelt a félóra, és most megint mi jövünk.
- Hát, akkor mire várunk? Túrjuk fel az ingujjat! Szálljunk ki! Toljuk meg!

Bélák Pártja

Tényleg nagyon megörültem, amikor megpillantottam az Europláza kódleolvasója előtt ácsorgó egykori osztálytársamat.

– Szervusz! De rég láttalak! Béla, ugye? Béla! Együtt koptattuk a gimnázium padjait. Vagy főiskolára jártunk együtt? Bele voltunk zúgva a bögyös Irénkébe.

– Szervusz, Barna – mondta a fickó életunt hangon, miközben rám se nézett. – Amúgy óvodába jártunk egy csoportba, és az a bögyös Irénke az óvó néni volt.

– Hát nem mindegy? Bögyös volt, Irén volt, 2006-ot írtunk, óvóhelyen voltunk. Miért van így lelapadva a hangulatod? És minek hurcolod magaddal azt a faágot? Letörted útközben, mert zavart? Vagy a főnöködet indultál felköszönteni, és már előre háncsingered támadt?

– Á, dehogy. Csak szeretnék végre zöld ágra vergődni. Emiatt lettem ma a Bélák Pártjának elnöke.

– Micsoda? Mi lettél? Öregem! Látott már téged orvos a születésed óta?

– A Bélák Pártja szabadon, lazán tömöríti azokat, akiket a szülői felelőtlenség abban a szégyenben részesített, hogy a megalázó „Béla” nevet kapták!

– De hiszen mi bajod a Béla névvel? Ugyanolyan, mint a többi!

– Azt te csak hiszed! – mondta indulatosan, és végre szigorúan a szemembe nézett. – Ízlelgesd, kóstolgasd. Béla... Bé-la... Béééé-laaaa... Mintha valaki véget nem érően bégetne! Van, akinek kisebbségi érzése van miatta, mások egész életükben bujkálni kényszerülnek, vagy álnév alatt tengetik nyomorúságos életüket. Nem figyelted meg, hogy a Béla névvel senki sem lehet híres?

– Nem figyeltem meg. IV. Béla király volt. Bartók Béla zeneszerző. Bugár Béla politikus volt. Soroljam tovább?

– Úgyse tudnád! Az egyik osztálytársam öngyilkos lett a gimnáziumban, mert Bélának hívták. A sógorom emiatt lett teljesen impotens. A nagybácsim két x-szel írta alá a hivatalos iratait, mert Bélát nem mert odakanyarítani. A húgom kikoszorúzta legnagyobb szerelmét, akinek az egyetlen hibája az volt, hogy az édesanyja Bélának keresztelte. Érted már? Ennek a tarthatatlan állapotnak kell véget vetni!

– Azért még nem kell kiabálnod. Inkább azt súgd meg, hogy milyen programot tűztetek a honlapotokra?

– Hát mi mást, minthogy ezentúl senkit se kereszteljenek Bélának. Szeretnénk ezt a nevet a naptárból is törölni. Végképp megszüntetni, érted?

– Ez elég szélsőséges program. És mi lesz a nevükbe békésen belenyugdott Bélákkal?

– A már megbélyegzett, Béla nevű férfiügyének választhatnak maguknak valami jobban hangzó nevet. Csak ötszáz europont kell hozzá és kész. Ehhez mit szólsz?

– Furcsállom az egészet, Béla!

– Az isten szerelméért, ne szólíts Bélának! – mondta riadtan. – Még valami meghallja!

– Egészen elsápadtál, pedig amikor találkoztunk, olyan szép szürke színed volt! De mindegy, Béla, rendben van. Többet nem szólítalak Bélának, többé ki sem ejtem a számon azt a nevet, hogy Béla, nem fogok bélázni, sem lebélázni, bélucizni senkit, csak bólintok, hogy helóbéla, semmi Bélácskázás, bukdacsolás a bé, é, el, a hangok között, amelyek összeolvasva, ugye, blaszfémiába hajlóan bélasztikusak tudnak lenni...

– Megőrültél?! Ne kísértsd a sorsot!

– Béla, ne hülyéskedj. Jópofa srác vagy, de most már...

Ekkor egy tizenkét csillagos, kék EU-egyenruhás lépett oda hozzánk.

– Elnézést, uraim! Eurendőrség. A személyazonossági chipjüket ha leolvashatnám. Csak rutinellenőrzés! – mondta nyájasan, és egykori osztálytársamhoz fordult. – Béla, kérem, ön jöjjön velünk.

– Elnézést a botrányos nevem miatt... – rebegte Béla ijedten, és szórakozottan csapkodott ide-oda a faággal.

– Semmi gond, ne aggódjon. Néhány ezer europont-levonással megúszhatja a dolgot.

Béla szomorkás mosollyal búcsúzott. Én sápadtan osontam haza a kertek alatt, és egy hétig ki sem mertem mozdulni a lakásból. Végül erőt vettem magamon, és a neten átlapoztam a harmincezer oldalas EU-szabványkönyv legújabb kiadását. Nagy kő esett le a szívemről. Kiderült, sem a Béla nevet, sem a pártalapítást nem büntetik.

Ellenben nem szabad az utcán a fák ágait letördelni.

JancsEU és EULiska (modeurn faleusi euletkép)

Europid Jancseu, a mániákeus eudvarló igencsak meglepte kérdésivel Eurofil Euliskát, szíve eudvarhölgyét, amikor betoppantott hozzá.

– Szervusz, Euliska! A főrelízt hallgatod-e mán?

De a szobában forgó hölgyet nem olyan fának döntötték, hogy egy váratlanság megakassza szava folyását!

– Azt bizony, Jancseu! Kérsz-e belülre?

Jancseu összevonta a szemöldökét, miképp az iskolát szokták az óvodával mainapság.

– Csak nem vagy euroszkeptikus – háborgott benne a reggelit alkotó olcsó babkonzerv –, hogy a' zürömódát nem égetted fel cédére ingyér' se?

Euliska egy pislantásnyi időt se engedélyezett magának, ezér' olyan lett a bugyija.

– Euroszekepszis multinacionalis? – kérdezte somolyogva, miközben éppen fölhattintotta magát az internetre. – Ismerős latin kifejezés... Ha nemi úton terjed, akkor biztosan nem vót hozzá szerencsém, mer' én még csak fénkípen láttam olyat, amivel a férfijak dicsekedni szoktak egymás között...

Jancseu pödört egyet a bajszán és a sarkára állt.

– Most már felbugyborékul belöllem a kérdés, akárhogy is próbálom visszatartani. Mondd csak, Euliska, neked mi volt eddig a legnagyobb élményed, amit férfiakkal köszönhetél?

– Hát az, hogy beléptünk az Európai Junióba.

– Akkor itt az ideje, hogy nyíltan megkérdezzem tülled, Euliska, hogy nem akarná' házat játszani velem?

– Hátt az meg milyen?

– Hátt az olyan, hogy te lennél a bejáratú ajtó, én meg egész éjjel döngetnék!

Euliska nem pirult el, csak kissé erősebben szorította az egeret.

– Jaj, kedves Jancseu, nem eugy van az már, mint régen volt! A te eudvarlási szokásaid, már ne is haragudj, nem felelnek meg az unijós előírásoknak...!

A nevezett férfiszemélynek meglepetés konvertálódott az orcájára.

– Mér'? Hát má' azt is előírják nekem, hogy miképp döntsem meg a jányt a szalmakazal tövibe'?

– Bizony, bizony, mi már csatlakoztunk a modern Ejurópaihoz, ha nem vettek volna észre! – és Euliska olyan sebességgel kattingatott, mint azelőtt kacsingatni szokott, ha azt akarta, hogy a bálban észrevegyék.

– De azér' csak ejakulálhatok? – zsörtölődött Jancseu.

– Tudod te egyáltalán, hogy mi az a rózsaceremónia?

– Nézzük csak... Hm. Valami növénybetegség?

– Az eszed tokja! – töltött le arcára Euliska egy manapság divatos grimaszféleséget. – Tudhatnád, hogy a rózsát mindig a nagy Ő adja a szíve választottjának. Manapság divat a trágárság, ezért van az, hogy egy szál rózsaszabban beszél.

– És én lennék most a nagy Ő? – húzta ki magát Jancseu.

– Te há’ – húzta ki Jancseut Euliska a szexavazati listájáról, mer’ snassz dolognak tartotta az euszinteséget.

– Te meg a nagy K? – érzett a dologban valami beundát Jancseu.

– Vigyázzá’ a szájadra, Jancseu! – vágott vissza Euliska, mert ő volt a Bi-rodalom.

– Mé’? Mer’ talán meg talánád csókúni?

– Nézd, Jancseu – fordult feléje a jány, miközben nagyot húzott egy tizenkét csillagos konyakból –, mielőtt a’ zágyba meggyömöszősz, legalább 16 eurát kell, hogy beszéljess velem. El köll, hogy vigyél a meultiplexbe’, meg köll, hogy híjjá vacsorára egy előkelő kínai talponállóba’, és még soreulhatnám. Ezek az akteuális eunijós előírások, nézz eutána a’ zinterneten, ha egyáltalán a nőkön kívül rá tudsz kattanni másra is a ‘zaprócska ‘zegereddel...

Jancseunak már hasogatott a középső szemöldöke.

– Euliska, nem vagy te túlságosan kompatibilis?

– Nézd, Jancseu! Mi merőben eltérő kultúrából származunk, a nemünk se azonos, de a pénznemben meg tudunk egyezni. Tehát: ha akarsz engem, nyomd meg az egyes gombot. Ha még jobban akarsz, akkor a ketteset.

Jancseu a zsebébe nyúlt, s valami nagyon fényeset, nagyon csillogót húzott onnét eulő.

– Tudod mit? Itt a bankkártyám, játszatsz vele.

– Majd a’ zesküvő után – legyintett a jány kasszagépiesen csilingelő nevetéssel. – Ahhoz, hogy a csatlakozás megtörténjen, még nagyon sokat kell ám belém fektetned...

– Nem veszek meg rögtön, először csak lízingellek.

– De nyújorkba’ csak elvisző?

– Mint nagy Őnek, ez kötelességem is. Már számtalan eunijós forrást megpályáztam rá. Most várom a választ.

– Várjad csak türelmessen, én édes Jancseum – suttogetta Euliska, s úgy hártározott, feléget maga mögött minden hidat és minden cédét. – A szüzességem letétbe van helyezve egy ügyvédnél.

– De diszkóba csak elgyüssz addig?

– Lessz sztriptíz is?

– Lessz há’. Annékű meg se mozdúnak a tagjaim.

– Meghísz vodkára is?

– Meg ám, hogy oldóggyanak a görcseid. Csak aztán ne tegyél’ nekem szemre hányást, mert attó’ összezavarodik a látószögem, és kibököm azt is, amit nem is akartam mondani!

– Akkor én aláírásgyűjtésbe kezdek!

– Szerintem meg fordulj orvoshoz a petícióddal!

– Fordeultam mán! Kenegetem és múlik. Hozzányúlok: felrepül, durran, villan és szikrázva aláhullik.

– Az jó! Immádom a szüzijátékokat...
És ebbeu maradtak.

Belépés vagy lelépés

– Hé, fiatalember! Álljon csak meg! Nem látja, hogy mi van kiírva ide a kapufélfára? „Mielőtt oda belépsz, lépj be hozzánk!” És alatta a névjegy: Pizso Árpádné született Ülőke Luca, Porcelán Kagyló-díjjal kitüntetett ille-mi hivatalnok, a díjbeszedés szakértője.

– Miért áll az utamba, öreganyám?

– Szerencséd, hogy öreganyádnak szólítottál, fiam. Az előző ittas vendég vén kurblikerőnek nevezett, aztán mehetett ki az utcasarokra könnyíteni magán. Ott persze lecsapott rá a rend őre, s a dőre az utcakőre lepárolt likőrre miatt fizethetett szeméremtest közszemlére tételi közszeméremsértésért egy szemérmetlenül nagy összeget.

– Jó, jó, hagyjuk most a történelmet. Előre kell fizetni vagy utána?

– Sajnálom, de csak párttagokat engedhetek be.

– Tessék? És melyik párt tagjait, ha szabad kérdezni? Tudja mit? Adok két tízest.

– Manapság a pénz nem boldogít, csak a politikai közszereplés. Ott már nem aprópénzzel fizetik le az embert.

– Meghat az a szellemi frissesség, amivel rendelkezni tetszik, de komolyan mondom, hogy semmi kedvem sincs most jelszópárbajt vívni senkivel.

– VNP. Sohase hallott rólunk?

– VPN-ről már hallottam az 1989-es nagy, bársonyos megkönnyebbülés idején.

– A VNP teljesen más. Azt jelenti, hogy Vécésnénik Pártja. Ne mosolyogjon, ha megkérhetném, mert lenyelem a vécékulcsot.

– Könyörgöm, ne nyelje le! Illetve nyelje le, fulladjon meg tőle, én meg betöröm ezt az ajtót, és végre...

– Na látja! Hát beszélhet velem csak azért ilyen hangon, mert története-sen nem a Louvre kincseit őrzöm?

– Nem, valóban nem. Bocsánat, de nagyon sietős!

– Álljon egyenesen, ha velem beszél, és ne táncoljon, nem vagyunk a ba-lettintézetben! A jövő nagy megkönnyebbüléseket tartogat az egész társada-lom számára. És maga nem respektálja ezt?

– Én szeretnék sp... sp... resp... spektálni.

– Miénk ezer meg ezer porcelán műemléke a nagy, penetráns huszadik századnak! Mennyi zavartalan zártkörű ülés!

– Atyavilág! Hová kerültem! Menjen az utamból, vagy...

– Megértem, fiam! Az én szívem sincs jégkockából. Az embereknek mindig lesznek biológiai szükségleteik, és mi erre alapozzuk a jövőt. Választási számunk a nulla-nulla. Esetleg, ha be akar lépni...

– Valamelyik fürkébe szeretnék belépni.

– Jól teszi! Az ember ne tartsa vissza magát, főleg, ha ennyire fiatal. Selymes, orchideaillatú bónuszpapírt is kaphat, sőt még levendulaszappant is. Beléphet, amint belépett. Mihelyt aláírta ezt a belépési nyilatkozatot.

– Belépési nyilatkozatot? Ide a fürkébe?

– A pártunkba.

– De hát ez közönséges zsarolás! Ez hatalommal való visszaélés!

– A toalettüzemeltető kapitalista rabszolgatartók élnek vissza a hatalmukkal, akik lelkiismeretlenül kiszipolyozzák a szegény magamfajta! Azt hiszi, telik az unokámnak egyetlen mobiltelefonra is abból az aprópénzből, amit itt kapok? Itt kell aláírni.

– Mi van ide írva? Mi ez a sok szöveg?

– Magának remeg a keze, fiam! Adja csak ide! Majd én ismertetem a jogait!

– Jaj, nem kell, hogy felolvassa!

– Mindig tudnia kell az embernek, hogy mit ír alá! Becsülettel és teljesen önálló elhatározásomból kijelentem, hogy mától szeretnék a VNP tagja lenni. Kötelezem magam, hogy a tagsági pénzt minden hónap első munkanapján sárgásbarna csekken befizetem. Tiszteletben tartom az öreg vécésnéiket, és nem járok olyan vendéglátóipari üzemegységbe, ahol őket pénzbedobós automatára cserélték. Belépéskor busás borravalót hagyok és nem éneklek piszo-áriát, nehogy szegény idős asszonyokat szendergésükben megzavarjam...

– Elég! Adja ide! Aláírom!

– Tessék! Látom, megjött a kedve. Köszönöm. Most, hogy pártunk tagjai közt köszönhetem... Hopp! Mi lett magával?

– Bekövetkezett a legrosszabb...

– Látom, úgy érte, mint a meleg zuhany. Pedig már nyitottam is volna az ajtót. Sebaj! Majd legközelebb. Addig is vigasztalódjon azzal, hogy nem a becsületén esett az a folt! Nagy dolog ez a mai politikai életben!

Feltalálók Pártja

Nyilván nem a címben megfogalmazott figyelmeztetés szerint jártak el az Európai Unió Találmányi Hivatalának Alkalmasint Nyakunkba Áldásokat Zúdíttó Intézeti Alosztályának (röviden: EUTHANÁZIA) munkatársai, akik egy lakossági bejelentés nyomán nemrég az igencsak megtisztelő Európa Legkele-

tibb Elméje-díjjal tüntették ki Eufil Eugén nyugdíjas dunafurmányosi feltalálót. Mivel a lapok figyelemre sem méltatták a rendkívüli eseményt, most e szűkös kis helyen rójuk le tiszteletünket a nagy lángelme előtt.

Eugén bácsi a csallóközi Dunabánaton született 1921-ben. Az élet vihara ide-oda dobálta, így született meg első találmánya, az „életviharkabát”. Bevallása szerint ez megvédi a viselőjét minden külső sorscsapástól. Eufil bácsi nevéhez az elmúlt tíz évben 564 találmány fűződött. Hogy csak a legfontosabbakat említsük, ő találta fel a rugósliftet, a hőszigetelt hálószytyrot, a porcelán óvszert és a kakukkos karórát. De a paradicsom nélküli ketchup, az alkoholmentes arcszesz és az ateista imádkozó sáska is boldogabbá és elégedettebbé tette a világot általa. A nálunk is kapható friss, tavaszi leheletet biztosító fokhagymaillatú fogkrém, a Dentofuj képlete is az ő vegykonyhájából szabadult el. Találmánya helyreállítja a szájpadlás optimális PH-értékét, behatol egészen a foghagymák gyökeréig, ahol táplálja és fényesíti, könnyen fésülhetővé teszi a fogzománcot. Az ő nevéhez kapcsolható a Fitokript termékcsalád legújabb tagja, a Kriptovit nevű szemránccbaszedő krém is, amely nem tünteti el a szem körül kialakult ráncokat, de ízlés szerint újrarendezi, ráncba szedi: merőlegesebbe, párhuzamosokba, geometriai alakzatokba kényszeríti őket. És akkor még meg sem említettük a Bioblöff nevű újfajta mosóport, amely nem intelligens ugyan, de felettebb hűségese, hiszen magas cukortartalmának köszönhetően a vele mosott ruhadarab szép karamellaszínű lesz, a továbbiakban pedig a megszokottnál is jobban ragaszkodik a tulajdonosához, mondhatni levakarhatatlanná válik. Eugén bácsi egy újfajta madáretetőt is kikísérletezett, amely valójában egy többfunkciós szerkezet. Ha etetőre van állítva, és megdobják kővel, ő visszadobja kenyérrel. Egy gombnyomással ijesztőre lehet állítani, ilyenkor választási beszédekert mond, mire a madarak fejüket-tollukat veszttve menekülnek. A kutyaharapás elleni dogpasztáról így vall: „Ha a természetbe megyünk trillásreggelizni, előfordulhat, hogy egy harci eb belénk harap, mi meg a fűbe. Ha bekenjük magunkat dogpasztával, olyan bűdösek leszünk, hogy mindenféle négylábú vinnyogva menekülni fog előlünk.”

Eugén bácsi, csak így tovább!

Paradicsomi nyugdíj

A következő párbeszéd nagyon régen hangzott el. Egyes tudósok szerint hatezer éve, mások szerint hat hete: nem lehet biztosan tudni, mivel a mai kormeghatározós módszerek még nagyon kezdetlegesek, és emiatt bizony né-

ha pontatlanok. Miután a tudomány képviselői megfejtették az ősi magnótekerceken hallható szavak jelentését, kissé elcsodálkoztak.

– Te, Ádám! Amikor reggel felkeltem és széthajtogattam az öröknaptárat, tudod, mit találtam benne?

– Nem tudom. Szalonnát? Kolbászt?

– Egy régi iratot!

– Iratot? Rádadásul egy régi iratot? Talán csak nem az Ószövetség piszkozatát?

– Dehogysis! A nyugdíjszerződésünket! Nem emlékszel rá?

– Valahogy nem. Alig töltöttem be a százhuszat és máris ennyire kihagy-na a memóriám?! Adj valami támpontot.

– Nyugdíj! Mond ez neked valamit?

– Hát az meg miféle díj? Elfelejtettünk befizetni egy csekket, és most nyöghetjük a kamatokkal együtt?

– Pont ellenkezőleg! Mi kapunk pénzt!

– Boldogságos emlékü Paradicsom! Lehetséges ilyesmi?

– Még hozzá akkora összeget, amiből életünk végéig gond nélkül élhetünk. Emlékszel már? Arról van szó, amit kerek kilencven éve kötött velünk az a nyugdíjbiztosítási ügynök...

– Az, aki kissé sziszegve ejtette a szavakat?

– Igen! Ó! Paradicsomi nyugdíjat ígért.

– Szóval ezt is megértük, Évám!

– Bizony! Bármilyen hihetetlen, de ennek is eljött az ideje. És ebben is mi vagyunk az elsők. Mi vagyunk a világon az első nyugdíjasok. Még kimondani is furcsa.

– Bontsunk fel gyorsan egy palack jófajta pezsgőt!

– Ugyan, Ádám! Nagyon jól tudod, hogy eltiltott az orvosod a szeszes italtól. Egyél meg inkább egy almát!

– Ne emlegesd nekem az almát, mert megüt a guta.

– Jó, akkor koccintsunk almalével, abból nem lehet probléma. Egészségünkre, Ádám!

– Egészségünkre, Évám! Ah! Hol van már a mi egészségünk? Már akkor megroppant, amikor kiűzték bennünket a Paradicsomból, és mindent a két kezünk munkájával kellett előteremtenünk!

– Na és? Jobb lett volna, ha továbbra is az öreg nyakán élösködünk? Vedd úgy, hogy váratlanul munkához jutottunk. Lesznek korok, amikor ilyesmi-nek örülni fognak az emberek.

– De mekkora munka volt ez, Évám! Megalapoztuk az emberiség boldog jövőjét! Ha mi nem kezdjük el ennyire szorgalmasan átalakítani a durva és barbár természetet, akkor ők sose jutnak el a boldog...

- ...jégkorszakba!
- Jégkorszak, vagy nem jégkorszak... Bánom is én, mit hoz a Holnap-után? Amúgy pedig hagyjuk ezt a témát, nem szeretném elvenni egy kései tragédiaszerző utódom kenyerét.
- Igazad van! Jár nekünk a paradicsomi nyugdíj, hiszen megdolgoztunk érte. Egyébként pedig hol késik annyit a pénzesperstás? Már rég itt kellene lennie!
- Te, nem lehet, hogy annak idején mégiscsak azt a másikat kellett volna megkötnünk? Azt a svájcit?
- Megbolondultál? Hiszen Svájc még nem is létezik! A Paradicsom, persze az más. Arról szép emlékeink vannak. Nagy kár, hogy lebontották.
- Azt a hatemeletes szupermarketet építették a helyére, igaz?
- Igen, ahol mindig találni valami jó kis akciós árut. De a Paradicsom, az mégiscsak más. Ott minden ingyen volt. Emlékszel?
- De aztán jött a lakásmaffia. Én mondtam, hogy ne dőlj be nekik!
- Miért fogtam volna gyanút? Azért, mert az ügynök egy kissé sziszegve ejtette a szavakat?
- Nézz csak ki, Évám, nem a pénzesperstás jött a nyugdíjunkkal?
- Ez csak a villanyóra-leolvasó. Erről jut eszembe, megint emelték a vilamos energia, a gáz meg a benzin árát. Emlékszel? A Paradicsomban ilyenekre nem is volt szükségünk.
- Amíg az az utazási iroda jól át nem vert bennünket. Külföldre még csak elvitt, de a hazautazást már nem tudta biztosítani.
- Pedig olyan kedvesek voltak, hogy felajánlották azt a „last minute” utat. Akkor sajnos nem értettem pontosan, hova is küldenek.
- Talán mert az ügynökük olyan furcsán beszélt, Évám.
- Igen, emlékszem, kissé sziszegve ejtette a szavakat.
- Valaki nyitotta az ajtót! Megjött a postás!
- Nem, Ádám, csak a fiúk jöttek haza. Képzeld, ha velünk valami történne, ők öröklik a mi paradicsomi nyugdíjunkat, így nem vész kárba a befizetett összeg.
- Remélem, nem vesznek rajta össze a srácok.
- Ugyan, hova gondolsz! Ők nem olyanok.
- Szerinted nem kéne Káint elvinnünk egy logopédushoz?
- Miért? Mi baj van vele?
- Semmi különös, csak az „sz” hangzót kissé lágyabban és hosszabban ejti, mint a többit.
- Ugyan már! Gyerekeknél ez gyakori. Idővel majd kinövi...

Harry Potterek Pártja

Ripor Teri nem akart hinni a szemének, amikor az egyik pozsonyi kórház folyosóján Harry Potterbe, az ismert varázslótanoncba botlott. Mint kiderült, Harry csak ideiglenesen érkezett hazánkba egy kisebb bevásárló körútra. A biztonsági őrök a repülőtéri ellenőrzésnél készült röntgenfelvételen súlyos elváltozásokat találtak a gerincén, amit szerencsére a szlovák csodadoktorok Photoshoppal azóta ügyesen ki is javítottak. Teri azonnal előkapta a diktafont a retiküljéből, s a megilletődött sztármágus orra alá nyomta.

– Köszöntjük hazánkban a megelevenedett regényhőst, az élő legendát, a tinédzserek bálványát, a modern kor mágusát, a nagy varázslót, Harry Pottert!

Az orvosok, a nővérek és a betegek mind körülállták őket, s hatalmas tapsvihart produkáltak.

– Köszönöm – mondta Harry megilletődve, és megigazította a szemüvegét. – Én is szívélyesen üdvözlök mindenkit innét a mesék országából. Ám azt hozzátenném az előzőekhez, hogy a „nagy varázsló” címet meghagyom nagybácsimnak, aki nem más, mint Óz, a csodás magánvállalkozó. Ismerjük el: a zöld szemüveg meg a smaragdváros jól jövedelmező befektetésnek bizonyult a részéről.

– Valóban. Ám mivel én a választópolgárok ragaszkodnak a jól bevált rózsaszín szemüveghez. És nagyon hamar felejtene.

– Amnézia ellen talán ajánlhatnám a teliholdkor megsimogatott macska körmét porrá zúzni, s az emelt díjas telefonszámok halk mormolása közben valamelyik kiesésre álló valóságshow szereplőjének a párnája alá csempészni úgy, hogy a kamerák ne vegyék észre.

– Ez a varázsszer, hatásos felejtés ellen?

– Én is kóstoltam, de sajnos erre már nem emlékszem. A varázslóiskolában még azt is mondták, hogy nem ajánlatos visszafelé simogatni a macskát, ha a bizalmába akarunk férkőzni. Egy politikus viszont megszépül hidegen tálalva.

– Kedves Harry! Melyik volt a legnagyobb varázslatod?

– Amikor teljesen elbűvöltem egy kígyót.

– Értem. És a legnagyobb csalódás?

– Amikor kiderült róla, hogy liftkötél.

– Mikor ijedtél meg legutóbb?

– Amikor Budapestén jártam, hirtelen nyomasztó, fojtogató érzés kerített hatalmába. Körülnéztem, s kiderült, hogy az M0-ás környűré tekeredett rá a nyakamra. Csak a Szépbüvészeti Múzeumban tértem valamelyest magamhoz.

- Mit tartasz baljós előjelnek?
 - Ha átmegyek egy fekete macska előtt az utcán.
 - Mit szólnak a szüleid a varázstudományodhoz?
 - Maga szerint annyira meggondolatlanul vakmerőek, hogy mernének akárcsak egy szót is szólni?
 - Milyen volt az iskolában a tanulmányi előmeneteled?
 - Egyszerűen előremeneteltem a varázstábla elé és a tanáraink meg sem mertek pisznenni, nemhogy a tudásom felől érdeklődjenek.
 - Tulajdonképpen miért is jöttél Szlovákiába?
 - Ó, azért mert ez egy varázslatos, mágikus hely, egy csodaország. Csoda, hogy még létezik.
 - A politikusok szerint fényes jövő előtt áll.
 - Ez igaz. Már csak néhány fényév, és jobbra fordulnak a dolgok. Vagy balra.
 - Hóbagoly legyek, ha értem!
 - Senki sem érti, de ez van.
 - Mégiscsak Európa közepéről van szó. Európa szívének is szokták nevezni.
 - Khm! Khm! Egy kardiológus erősen ráncolná a homlokát ilyen szív láttán.
 - Mi a véleménye országunk lakosairól?
 - Ennyi csalódott embert legutoljára Britney Spears koncertjein láttam.
 - Mit gondol a politikusainkról?
 - Nagy bűvészek, csak sajnos megdöglött a nyúl a cilinderjűkben.
 - Ha ön választópolgár lenne nálunk, kire vagy mire szavazna?
 - Arra, hogy végre valósuljon meg az első, embereket szállító Mars-expedíció, én bátran jelentkeznék úrhajósnak, ugyanis a Marson szerintem sokkal barátságosabb a légkör.
 - Kedves Harry! Mondjon nekünk azért valami biztatót is!
 - Ne ess pánikba! Ja, és mindig legyen nálad egy törölköző és a Galaxis Útikalauz.
- Az interjú végén előlépett egy szimpatikus ápoló, s feladta a szemüveges fiúcskára a hófehér zubbonyt. Ripor Teri még segített is szép, nagy masnikat kötni rá hátul.

Egy a jelszónk: a béka

- Jó napot kívánok! Mivel szolgálhatok?
- Jó napot! Néhány jelszót szeretnék vásárolni. Láthatnám a választékot?
- Természetesen. Egy közepesen erős reklámszlogent óhajt, esetleg valami szellemes alcímet vezércikkhez? Ha tüntetni szeretne, most akciósan,

transzparenszel együtt megszámlálom az eredeti ár alig feléért, plusz ingyen öntapadós matricák. Hát nem megéri?

– Én politikai jelszavakat szeretnék parlamenti választáshoz.

– Hogyne uram, azonnal. Lássuk csak! „Igen. Megcsináltuk.” Jaj, elnézést, ezt már elvitték. „Változás 2006.” Ez is elfogyott. Bár utóbb visszahozták reklamálni, hogy nem gerjesztett kormányváltó hangulatot, s ezért visszakerik az árát.

– Én valami új, eddig soha nem hallott szókapcsolatra gondoltam.

– Nézze ezt a dossziét! Több mint száz friss, ropogós jelmondat! Tele vitaminnal, életerővel, hogy akinek ezen végigszánkázik a szeme, nem bír majd ellenállni, és önökre szavaz. Sőt, tudja mit? Visz magával még egy másik embert!

– Ezt komolyan mondja? Lapozzuk csak fel!

– Szóval: „Értetek! Értetek?”

– Ez jó. Csak kissé szóvicces és tegeződös. Nem értenék. Elsőre biztosan nem.

– Semmi gond. Van itt másik. „Még hogy magatoknak?! Nekünk!!!”

– Áh, ez túl őszinte! Ne vigyük túlzásba.

– Jó. „Mi igazán tudjuk, ti igazán tudhatnátok!”

– Nem rossz. Csak enyhén szólva lekezelő. Valami felemelőbb nincs? Amitől az ember gomblyuka tele lesz virággal? Valami olyasmi kéne, amittől az egyszerű szántóvető ember is azonnal kapcsol.

– „Te vagy a föld, én az eke. Szánts szándékkal azt, hogy OKÉ!”

– Túl hosszú. Nem családregényt akarok, hanem egyszerű, barátságos szlogent. Ami magyar, európai, s ebből a csillagrendszerből való. De azért tizenkettőnél több csillag ne legyen körülötte!

– Például ez: „Aki másnak Ermitázs!”

– Maga viccel?

– Miért? Maga komolyan gondolja, hogy ezen bármi múlhat? A szlogen csak azért van, hogy a szörnyű fényképek mellett valami eltakarja a borzasztó üres helyeket! No, ide figyeljen. „Enyém az ágy, tiéd a honvágy!”

– Maga megőrült!

– Ez egy valódi uniós jelmondat! Töltött ön már heteket távol a családjától csak azért, hogy el tudja tartani őket?

– Én még nem.

– Na látja. Mit szól ehhez: „Távol Afrikától, közel Amerikához!”

– Na, elég volt. Látom, hiába vesztegettem az időmet. Nem a humorfesztiválra jöttem.

– Ezerszeres elnézést kérek, csak összeragadtak az oldalak. De máris itt vagyunk, a hazai helyzetnél. Tehát: „Cselekszünk érted! Mozdulunk miatlad! Teszünk rád!”

- Maga részeg! Maga egy elelmétlenedett elem!
- Ne legyen olyan szigorú önmagával. A nyelv nem zászló, amit korlátlanul lobogtathatunk! A lényeg folyton kibontásra vár. Erőltesse meg a fantáziáját, és bökje ki végre, hogy milyen jellegű szlogenre gondol!
- Én hozzak döntést? Egy politikus? Mit képzelsz maga?
- Fölözze le a magyar nyelv tejfölét! S ami a nagy keverés-kavarás után a bajuszára ragadt, egyszerűen mondja ki!
- „Eltesszük, amit kell!”
- De hiszen ez ragyogó! Ebben aztán minden benne van, ami nem maradt ki belőle! Érzy az ízét?! Százpontos zamat!
- Jó, akkor én mennék is.
- Mehet. De előbb fizessen. Három szó, hárommillió. És jegyezze meg: utólagos reklamáció nincsen.
- De hiszen ezt a szlogent én találtam ki egy perccel ezelőtt! Akkor miért fizessek érte?
- Olvassa csak el a falon azt az apróbetűs részt!
- „WARNING! ...minden itt elhangzó kifejezés kizárólag az üzlet tulajdonosának sugallatára történhet, így a szerzői jogok háromszáz évig őt illetik...” De hiszen ez szörnyű!
- Szörnyű? Ha átutalja nekem a három milcsit, a felét visszakapja a saját számlájára. Áll az alku?
- No de uram! Mi képzelsz rólam?
- Szóval maga nem megvesztegethető.
- Ezt egy szóval sem mondtam. Csak az ötven százalék túl kevésnek tűnik. Egyezzünk meg hetvenötben.
- Bánom is én?! Az üzlet az üzlet! Ha megnyerte, hadd vigye! Tegye el, amit kell!

Európa-szelet

- A teljesen hétköznapi történet úgy kezdődött, hogy...
- Elnézést, hölgyem, maga elégedett a kiszolgálással?
 - Nézze, uram, nekem már az is elég, hogy ennek a szerelvénynek jól cseng a neve. Pontosan mi is a panasz...?
- Szóval egy hölgy és egy úr ült az Európa-expresszen, és a férfi elégelte meg hamarabb a monoton zakatolást.
- Az előbb rendeltem egy dupla kávé két cukorral. A pultos eleve csak egyet tett hozzá, a felszolgáló zsebrevágta a másikat, útközben elszórta valahol a kiskanalat, kilötyögtette a fél kávémat, amikor pedig elfordultam,

szemtelenül felhörpintette a másik felét. Végül a számla összegét beszorozták Európa lakosainak számával. Mit szól hozzá?

A férfi zsebkendőt vett elő a mellényzsebéből, és megtörölte verejtékező homlokát. A nő vállat vont.

– A rendszer még nem tökéletes... Különb is, nehéz manapság megbízható munkaerőt találni. Nekem cukrászüzemem van. Amikor valakit fölveszek, hagyom, hogy az első napon torkoskodjon. Később már rá sem tud nézni az édességekre.

– Az én helyzetem egy kicsit bonyolultabb – sóhajtott a férfi. – Én ugyan is bankár vagyok.

A hölgy amúgy is kerek szeme még kerekébbre kerekedett.

– Tényleg? Egy bankár nem utazik vonaton!

– Hm. Valóban. Én viszont a menyasszonyomat megyek meglátogatni, aki nem tudhatja meg, hogy gazdag vagyok és sikeres. Azt hiszi, egy szegény ágrólszakadt tanárral van dolga. Ha meglátná a meseautómat...

– Azonnali lelepleződés. Én is láttam ezt a magyar filmet. Így biztos lehet benne uraságod, hogy nem a pénzébe szerettek bele.

– Bizony. Ezért hát a vonat meg a kopottas öltözők.

A hölgy egy dobozt vett elő a táskájából, és a férfi felé nyújtotta.

– Lepje meg vele a szerelmét! Magam sütöttem saját receptúra alapján. Európa-szeletnek neveztem el, a vágyfokozó alapanyagok miatt.

Most az úriember szeme lett kerekébb.

– Jól hallotta. Aki megeszik belőle egy szeletet, sürgősen... Hm. Egyesülnie kell, akárcsak Európának.

– És ezt nem érezni az ízén? – bontogatta a dobozt az álruhás bankár.

A többi már ment magától. A férfi megkóstolt egy szeletet, megdicsérte, ugyanakkor megjegyezte, mintha kesernyés utóíze azért lenne a dolognak. Ez sértette a cukrászlány önérzetét, ő is belekóstolt, hogy saját nyelvűleg ellenőrizze a hallottakat. Negyedóra múlva már nagyon magas volt a pulzusszámuk, és egy szál ruha se volt rajtuk. Az éppen belépő kalauz ennyit hallott:

– Azonnal az öné vagyok, kedves uram, de előbb megadom a címem. Jöj-jön el hozzám már holnap! De... Lehetőleg ne vonattal!

Szóke Nők Pártja

– Szervusz, Piroskám! Elárulnád, hová lépegetsz ilyen sietősen?

– Szervusz, Pamelám! Sajnos azt nem tehetem. Senkinek semmi köze hozzá ugyanis, hogy szavazni megyek. Ez titkos szavazás. Jog, amely kötelez.

- Szóval választani mégy.
- Természetesen. Végre én is választhatok. Mert amikor a Karcsit szerettem, de a Jenőtől voltam terhes, nem igazán hallgathattam a szívemre.
- Nekem ez túl bonyolult. Nekem ilyesmikre nincs időm. Még be sem vásároltam rendesen.
- Ugyan, Pamela, nem lehetsz ilyen nyámnyila állampolgár! Hagyod, hogy mások döntsenek helyetted?
- Már megszoktam. Amikor tizennégy voltam, az apám javaslatára gimnáziumba mentem. Később nem vettek fel az egyetemre, ezt amúgy valami nagyon buta ember határozhatta el. Aztán az anyám szerint ideje volt szakmát tanulnom. Fodrász lettem, de soha nem dönthettem egyedül, milyen frizurát csináljak. Aztán férjhez mentem, és Aladár még annyi szabad kezet sem hagyott nekem, hogy milyen színűre lakkozzam a körömömet.
- Na látod! Éppen itt az ideje, hogy a sarkadra állj!
- Ebben a magassarkú cipőben?
- Nem kell összetörnöd magad! Szép lassan besétálsz a szavazóhelyiségbe, kacéran rákacsintasz az idősebb korú férfiakra, erre ők igazoltatnak téged, hogy valódi szőke vagy-e.
- Jesszusom! Eddig ez nagyon izgalmas! Folytasd!
- Nos, mivel a hajtőved egy cseppet sem fekete, kapsz egy papírlapot, aztán be kell menned egy lefüggönyözött fülkébe, hogy senki se láthassa...
- ...amint felpróbálom a vadonatúj melltartómat!
- Inkább hogy mit karikázol be.
- Hát nem ikszelni kell?
- Dehogy! Isten ments! Az iksz azt jelenti, hogy ismeretlen! Csak nem fogod egy ismeretlen emberre leadni a voksodat?
- Ja, persze, igazad van. Ismeretlenül nem bízok meg senkiben. Először egy kicsit beszélgezzünk, vigyen el moziba, vacsorázní, aztán majd meglátjuk, hogy nála-e vagy nálam.
- Különben is, ha két X, akkor nőnemű, ha pedig XY, akkor férfi az illető. Ezt tanultuk genetikából.
- Hát a férjemnek akkor valaki ellophatta az Y-ját, nekünk ugyanis csupa leánygyermekünk született.
- Te melyik párt képviselőjelöltjeire adod a voksodat?
- Én a vezetékneveket nézem, hogy van-e köztük szimpatikus. Egy Kovács mondjuk... Az első udvarlómat Kovács Tibornak hívták, és nagyon szép kék szeme volt.
- Te a vezetéknevek alapján döntesz? Ki hallott már ilyet! Mindjárt megáll az eszem!
- Miért, te mi alapján döntesz?

– Hát természetesen a keresztnévek alapján! Egy Izidor például ne képviseljen engem a parlamentben! Egy Jonatán pedig a szívemet rabolná el, s hárrá gondolok, azonnal államháztartási hiányérzetem támad!

– Nekem a második férjem Béla volt. Hát mit ne mondjak! Állandóan azt hajtogatta: „Teszem, amit kell!” Közben meg olyan tehetetlen volt, hogy ha nem akad meg a szemem a pizzakiholdó fiú tejfeles száján, hát sosem született volna közös gyermekünk!

– Én ezentúl csak nőkre szavazok! Az az Ibolya megmutatta, hogy ki viseli a kalapot! Idehaza pedig az SZNP lopta be magát szívem szirmai közé!

– SZNP? Sosem hallottam róluk.

– Szőke Nők Pártja. Nem láttad a tévében a választási műsorukat? „Jobb ma egy szőke, mint holnap egy randi!” Ez a szlogenjük.

– Ó, hogy oda ne szavazzak! Ez igazán megnyerő gondolat! Van valami választási programjuk is?

– Hogyne. Az a rögeszméjük, hogy ők vitték be a vállukon az országot az Európai Unióba.

– Ugyan már, hiszen mindegyik párt a magáénak tudja a sikert.

– Igen, de ők legalább őszintén mentegetőznek. A barnákra mutogatnak, s óvnak attól, hogy a vörösek győzzenek, mint ahogy a szomszédban is történt.

– Akkor már tudom: én a feketékre fogok szavazni. Nemrégén ismerkedtem meg ugyanis egy afrikai fiatalemberrel, aki megígérte, hogy a brüsszeli normák szerint rendbe teszi a háztartást.

– Az államháztartást?

– A hormonháztartást.

– Jól választottál. Mert hiába csillog az ember szeme, hiába tiszta a lelkiismerete, rózsaszín a tüdeje és fehér a mája, ha a szívkamrái hónapok óta nem voltak rendesen kimeszelve...

CSILINGELŐ LELKEK

Szívrabló bankrabló

- Jó napot kívánok!
- Jó napot! Miben segíthetek?
- Egy nagyobb összeget szeretnék felvenni.
- Láthatnám az igazolványát?
- Hogy változnak az idők! Ez a pisztoly már nem is elég?
- Ez pisztoly?
- Igen, ez az! Most pedig csendesen és szorgalmasan pakolja bele ebbe a táskába a napi bevételt!
- Álljunk csak meg egy pillanatra! Először is tisztázzunk valamit. Ez a vacak itt tényleg pisztoly?
- Igen. Tényleg az.
- Szerintem ahhoz túlságosan kicsi. A tévében láttam már sokkal nagyobb mordályokat is. Például annak a Csarlesz Bronzonnak mekkora volt!
- Ez nem kicsi, ez pont akkora, amekkora ide kell.
- És mondja, ez nem egy... fegyvernek látszó tárgy?
- Annak látszik és valóban az is. Erre mérget vehet. No, pakolja a pénzt, ha kedves az élete!
- Egyedülálló, magányos nő vagyok. Maga szerint nekem annyira kedves lehet az élet?
- Ön összetéveszt egy pszichológussal. Azok is kirabolják az embert, de ők nem revolverrel, hanem dívánnyal dolgoznak.
- Egyet azért még áruljon el: maga nős?
- Elvált vagyok. Csak az időmet rabolta a házasság...
- Most meg a bankot rabolja maga. Talán csak el van keseredve, mint én, hogy nem is létezik szerelem első látásra.
- Hagyjuk az érzelgős lelki problémákat a szappanoperákra, engem kizárólag a pénz érdekel...

- Hát persze, a pénz is fontos. De mire megy a gazdagsággal, ha nincs egy kedves, szeretetre méltó személy, akivel azt megoszthatná...?
- Jól hallom? Maga osztozkodni akar velem a zsákmányon?
- Mondja, tényleg csak a zsákmányra tud gondolni?
- Csakis arra. Mit gondol, minek jöttem ide? Bájcevegni?
- Miért ne cseveghetne? Itt nincs riasztócsengő, sem pedig ipari kamera... Ez egy emberbarát bank.
- De én rabló vagyok, nem pedig nyájas ügyfél!
- A rabló is ember. Neki is lehetnek érzései, nem?
- De én valójában egy embernek látszó tárgy vagyok, és most pakoljon bele ide mindent pénzt, vagy...
- Vagy? Lelő azzal a kicsi pisztolyával?
- Vegye tudomásul, hogy a modern fegyverek már ilyen kisméretűek. Ahogy például a mobiltelefonok is egyre kisebbek.
- Ahogy az emberek szíve is egyre kisebb...
- Csak nem várja el tőlem, hogy a maga kedvéért szívnagyobbodásban szenvedjek?
- Egyébként Zorina vagyok! Vizigót Zorina.
- Ugye, nekem nem kell bemutatkoznom?!
- Legalább a telefonszámát megadhatná...
- Majd ha fagy!
- Ó, itt akarja megvárni a telet?
- Nem! Nem akarom itt megvárni sem a telet, sem a rendőröket! Kezdje el a pénz átadását!
- Maga egy maradi bankrabló, hallja-e?
- Miért lennék az?
- Mert manapság a rablók nem szaladgálnak bankjegyekkel tömött zsákkal a hátukon, hanem megadják a bankszámlaszámukat, mi pedig elektronikusan átutaljuk a pénzt. Sőt! Be sem kell jönniük, elég egy telefonos fenyegetés.
- Hát, ami azt illeti, igaza van kiskegyednek. Próbálkoztam én már az interneten keresztül is a bankrablással, de mindig közbejött valami.
- Igen? És mi?
- Mindig a lehető legrosszabbkor fagyott le a program.
- Jé! Az ilyen melegben is le tud fagyni?
- Nézze, kedves Zorina! Háromig számolok...
- Leheljen csak rám!
- Már miért lehelnék?
- Maga is viszkít iszik, mielőtt rabolni megy?
- Nem, én kávét iszom, mert a fizetésemnél már csak a vérnyomásom alacsonyabb.

– Nekem is alacsony. De tudok olyan dolgokat, amelyek alaposan a fejébe kergetik az embernek a vért...

– Nézze, kedves hölgyem, nem akarom megsérteni, de ha férjet kíván szerezni magának, adjon fel hirdetést valamelyik ismerkedési rovatban. Hagyjon engem nyugodtan rabolni!

– Maga egy szívrabló! Olyan jóképű, hogy ezzel a képpel akár... Akár egy képkiállítást is megnyerhetne!

– Utoljára mondom, hogy...

– Ha lenne itt egy hegesztőpálcám, a torkára forrasztanám a szót! Tényleg fél tőlem randevút kérni? Maga a legszemérmesebb bankrabló, akivel valaha is találkoztam!

– Miért? Találkozott már valaha magamfajtaival?

– Hát ez az! A magafajtaival még soha! Hát nem szenzációs? Ha itt és most megkéri a kezemet, isten bizony igent mondok!

– De hiszen még nem is ismerjük egymást!

– És ez a rettentő nagy rokonszenv? Adja csak a kezét! Érzzi, milyen hevesen dobog a szívem?

– Hú! Jó nagy... Jó nagy szíve van magácskának! Egészen felment a vérnyomásom...

– Ugye, hogy vannak rejtett értékeim? És akkor még nem is kóstolta a hortobágyi húsos palacsintámat.

– Óóó... A kedvencem. Sok medvecukorral.

– Látom, elhomályosult a tekintete. Pedig én nem sajnálom ám belőle a medvecukrot! Utána meg szoktam inni egy kancsó mézes, rőzselágon forralt tejet... Aztán kényelmesen hátradőlök, és hallgatom, ahogy az elektromos kályhában pattog a tűz.

– Hm. Talán mégiscsak randevúzhatnánk.

– Hát lenne hozzá kedve?

– Teljesen megbabonázott. Ma este nyolckor megfelelne önnek?

– Megfelelne, de... Hallja? Harangoznak!

– Harangoznak? Ezt nem értem...

– Sajnálom, de lejárt a munkaidőm.

– Hogyhogy lejárt? Miért lett ilyen rideg egyszeriben? Zorina! Az előbb még sokkal mézesebben mosolygott...

– Pontosan tizennyolc óra van. Megkérem a kedves ügyfelet, hogy hagyja el a bank területét.

– De hát én rabló vagyok! Fel a kezekkel!

– Sajnálom, ha illúziókat rombolok, de a kassza automatikusan bezáródik hat órákor! Semmit sem tehetek!

– De hát nekem fegyverem van, és...! Mit képzeli?! Hova megy? Maradjon még... Zorina! Ne hagyjon itt!

– Akinek ilyen kicsi a fegyvere, az jobban teszi, ha csendesen meglapul otthon, és nem ingerli fölöslegesen a magányos pénztárosnőket. Azt hiszi, bedőltem a dumájának?

– De hát... Maga kezdte...

– Legalább egy szál virágot hozott volna, maga fajankó! Akkor lehet, hogy levett volna a lábamról. De így! Micsoda házasságzédelgők vannak! Nézze meg az ember!

Párbeszéd az üveg mögött

– Két dolog nagyon tud bosszantani – mondja a társam. – Ez a naphosszat egy helyben ácsorgás.

– Ez csak egy – szűröm az ajkaim közt a szót anélkül, hogy megmozdítanám a fejem.

– A másik meg, amikor hosszasan, kimeredt szemmel bámulnak ezek a...

Igaza van. Velünk szemben egy kisebb embercsoport álldogál, s le nem veszik rólunk a szemüket. Hazugság lenne azt állítani, hogy mi tetszünk nekik: egyszerűen csak a ruhánkra kíváncsiak. De akkor is, még ha a vadonatúj, a legutolsó divat szerint készült öltönyöm keltette is fel az érdeklődésüket, még ha a társam gyönyörű kosztüme áll is érdeklődésük középpontjában, roppant kínos, amikor le és fel jár rajtunk a szemük! Szinte már csiklandós érzés. Önkéntelenül is odanyúlna az ember, hogy megvakarja azt a helyet, ahol éppen egy szemérmetlen kukkoló pillantása időzik.

Sötétedés után már más a helyzet.

– Két dolog nagyon fel tud lelkesíteni – mondom. – Az este, amikor csodálatosan ragyog a város, és mi különös gondolattal ki vagyunk világítva. Hazatakarodott a tömeg, amely meresztgette ránk szemkocsányait. Néhány kései járókelő, pár kedves becsípett figura vagy ballagó szerelmespár, esetleg a járőröző rendőrök még elviselhetők. Sőt, a díszlethez tartoznak. Meg a fény, a fény, a ragyogás!

– Ez csak egy – mondja a társam, miközben arcizma sem rándul. Olykor jókat vitatkozunk, hogy könnyebben teljenek a szörnyen unalmas órák.

– A másik... A másik... – dadogom, s talán kissé bele is pirulok. Lehet. Nem tudom. Forróság önt el.

– A másik... Amikor lekerül rólad minden ruha, s ott állsz egy lépésre tőlem a magad valóságában. Csak egy lépés kéne, hogy megérintselek. De ezt a lépést mindennél nehezebb megtenni.

– Szemérmetlen! – mondja feldőn. – Hát nem elég nekem, hogy mindenki szeme láttára megfosztanak az összes ruhámtól anélkül, hogy a beleegyezésem kérnék? Még te is nehezíted az életem?

– Mert szeretlek! Mert csak te vagy nekem... – mondom, és lehajtanám a fejem, ha tudnám.

Erre megenyhül.

– Legalább nézz rám...!

– Hogy mindenki megtudja? Hogy észrevegyék...?

– Mit számít az? Ha úgy érzel irántam, ahogy mondtad...

– Rendben van. Megígérem, hogy ha egyszer majd úgy állítják be a fejem, mindig csak téged foglak nézni.

– És nem hagyysz el?

– Szeretni foglak egészen a szemétdombig.

– Nem csalsz meg?

– Soha nem nézek más babára.

– És még? Még mit teszel meg értem?

– Esténként mesélni fogok. Hogy merre szöknénk meg, ha tehetnénk. Jó?

– Csitt! Jön valaki!

A kirakatrendező volt az. Egy pillanatig úgy tűnt neki, mintha a bábuk beszélgettek volna, de aztán elmosolyodott a képtelen ötleten. A magával hozott új ruhakölteményeket lerakta az egyik székre, és sietősen munkához látott.

Arcizomlázadás

Van olyan ember a földön, aki jó néven veszi, ha hajnalok hajnalán ráteyerelnek a lakáscsengőjére?

– No de fiatalember! – mondta Debrőiné Egri Leonóra, miután álmos szemekkel ajtót nyitott. – Maga azt ígérte, hogy éjfélre hazahozza a lányomat!

Szemölcs nagyot pislantott, kissé megkapaszkodott a liftajtó fémfogantyújában, rendezte arcvonásait, majd legmagabiztosabb ábrázatát magára erőltetve őszintén bólintott.

– Igen, mama. Nem értem, mi a probléma.

Az anyósjelölt kissé összeráncolta a homlokát.

– Most egyrészt hajnali fél négy van, másrészt pedig ez nem is az én lányom!

– Tessék? – lepődött meg Szemölcs, majd jobban szemügyre vette, hogy kit is ölel magához olyan hevesen. – Nem a magáé?

A kínos csöndet végül a fiatalember rekedtes hangja törte meg.

– Hát... Ahogy így jobban elnézem a lámpafényben, ez tényleg nem a Klári.

Vállat vont, lebiggyesztette az ajkát, de továbbra is magához szorította az álmosan pislogó leányzót.

– Tudja, hogy van ez manapság, kedves asszonyom! Zsúfolt a diszkó, villognak a fények, bömböl a zene, a macák pedig csak abban különböznek, hogy az egyiknek az orrában van a piercing, a másiknak a szemöldökében, a Klárinak meg a...

Leonóra gyorsan közbevágott.

– Honnét tudja, hogy a köldökében hordja?

Szemölcs hatalmasat csuklott.

– Megittam ugyan már két liter kakaót, de a tapintásom még teljesen józan. Most, hogy egyre csúnyábban tetszik rám nézni, ez a bájos micimaca tényleg nem hasonlít a Klárira. Talán kérdezzük meg erről őt magát.

– Kérdezzük – helyeselt Leonóra.

– Szia! Én Szemölcs vagyok. Te pedig ugye, nem a Klári...

A lány, aki nem a Klári volt, ártatlanul mosolygott.

– Nem. Én Milena vagyok. Csokinszky Milena. De ezek szerint hasonlítok a Klárira.

– Igen. Sok közös vonás van bennetek. Mind a ketten lányok vagytok, meg ilyesmi.

– Hogyan is téveszthetted össze őket?! – dohogott Leonóra, miközben a hajcsavarók ide-oda himbálództak a hajában. – Hiszen ez a lány szőke, a Klári meg barna!

– Most, hogy mondja: tényleg! – nevetett Szemölcs. – És a Klári nem is hord szemüveget! Persze jól áll Milenának ez a fehér keretes cucc. Sőt! Egészen csinosná teszi az arcát...

– Nézzenek oda! – méltatlankodott az anyósjelölt. – A lányomat elhagyja valahol az éjszakában, idehoz helyette egy ismeretlen nőt, ráadásul még udvarol is neki! Jó, hogy rögtön nem veszi el feleségül!

– Nézze, mama! – puszilta meg lazán Szemölcs a magát Milenának valló lány homlokát. – A Klári már nagykis lány! Jól kitanulta az aprást és a cseprést a dolgok között, nem veszik el csak úgy, hoci-nesze... De nézze meg ezt az árvát! Szederjes a szája, ahogy a didergés gyakorlatozik rajta!

– Didereg? – legyintett Debrőiné. – Be van ez drogozva, édes fiam!

– Dehogyan! Csupán átjárta a hideg pincétől padlásig! Ólomnehezek a tagjai!

– Miért, talán lemérted őket patikamérlegen? – bökött Leonóra a lány felé. – Mondd csak, kislányom, nem kéne neked már otthon lenned? Nem keresnek a szüleid?

Milena imádta a kényes helyzeteket. Halvány csókot lehelt újdonsült lovagja szemöldökére, majd a hölgy felé fordult.

– De igen. Ami azt illeti, elég jól keresnek.

Szemölcs ismét csuklott, de rögtön utána kissé lágyabbá vált a hangja.

– Ejnye no, Milenka, hát nem így értette azt a mama. De ha már szóba került: mondd csak, mivel foglalkoznak az őseid?

– Az apukám bankigazgató, az anyukám pedig Hallali Leila, a közismert fotómodell.

A fiatalemberen furcsa izgatottság vett erőt.

– Tényleg nem hasonlít a Klárira.

Amikor Szemölcs a liftajtó után nyúlt, Debrőiné Egri Leonóra éles saszemével azonnal felismerte a vészhelyzetet.

– Na de fiam... Várj egy kicsit! A lányom éppen most küldött egy esemest, hogy veled van és remekül érzi magát!

Szemölcs megvakarta a fejét.

– Ezek szerint a Klári nemcsak színtévesztő...

– ...és nemcsak a macák, hanem a pacák is annyira egyformák tudnak lenni... – szolt vissza Milena a liftből. – Na gyere, te paca! A néninek meg továbbbi szép éjszakát kívánunk!

Csillagos kettes

Nyári este van. Lány szellő fújdogál, cirpelnék a tücskök. Egy fiú és egy lány ül a vízparton, átölelik egymást, s fürkészik a csillagokat.

– Szép esténk van, Sárikám.

– Szép, bizony szép.

– Tudod, miért jöttünk ki ide a Duna-partra?

– Tudom. Mert te egy szerföltött romantikus alkat vagy, Apor. Sajnos manapság már nem divat a romantika.

– Ez a millió csillag fölöttünk mind a tanúja lehet, mennyire szeretlek téged.

– Tudom, de két tanú az oltár előtt szerintem sokkal megbízhatóbb lenne.

– Gondolj csak bele, drága Sárikám, létezik a magyar nyelvben szebb szó annál, hogy szeretlek?

– Igen. Például, hogy „elveszlek”!

– Milyen gazdag is a drága magyar anyanyelvünk!

– Hát az legalább igen, Apor.

– Szerintem a szabadság és a szerelem is a legszebb szavak közé tartozik.

– És ne felejtjük ki ezeket se: menyasszony, házasság, kereset, kocsi, nyaraló...

– Szép esténk van, Sárikám.

– Szép, bizony szép.

– Tudod mit? Válasszunk magunknak csillagot!

– Ha kiválasztok egyet, Aporkám, akkor lehozod nekem?

- Igen, Sárrikám, amint ültetsz nekem egy égisz erő fát!
- Te egy szerfölsz romantikus alkat vagy, Apor! Pedig manapság már nem divat a romantika.
- Mondd, te hiszel a horoszkópban?
- Csak ha azt írja, hogy a közeljövöben férjhez megyek.
- Állítólag a csillagok nem hazudnak.
- Hát azok legalább nem, Apor.
- Milyen nevetségés lény az ember! Ha egy csillagász azt állítja, hogy az égbolton 987 millió 956 ezer 784 csillag ragyog, azt minden további nélkül elhiszik, de ha kifrod az ajtóra, hogy „frissen mázolvá”, azt mindenki megnézi, hogy igaz-e.
- Élvezzük inkább ezt a szép, csillagos estét, Apor!
- Élvezzük, Sárrikám!
- Tudod, hogy én már ki is néztem magamnak egy gyönyörű menyasszonyi ruhát?
- Nézegetni szabad, hiszen az nem kerül semmibe.
- Ugye az esküvökre csupa házasesembert hívunk majd meg?
- Miért, édesem?
- Mert nekik már nem kell a nászajándékot viszonzni.
- Tegnap így szölt hozzám az apám: „Amikor hétéves voltam, a szomszéd Lajos bácsi egymilliót nyert a lottón. És te mit értél el eddig az életedben?”
- Erről jut eszembe! Elkértem anyukádtól azoknak az ételeknek a receptjét, amelyek az ő specialitásai, és holnap azok közül főzök ebédet.
- De Sárrikám! Azt nem mondta az anyám, hogy éppen a főztje miatt hagyta ott az apám huszonkét éve?
- Azt elfelejtette közölni, Apor.
- Szép volt ez a zenés-táncos összejövetel.
- Szép bizony! Ennél már csak egy igazi falusi lakodalom lehet szebb!
- Nem tudom, még sohasem voltam falusi lagziban.
- Milyen szép szavak: lakodalom, lagzi... És milyen finom volt az az eper torta!
- Emlékszel? Egész végig a kezedet szorongattam.
- Milyen romantikus volt! Hát ennyire szeretsz, Apor?
- Dehogya! Ha nem így teszek, egyedül felfaltad volna az egész tortát!
- Te egy szerfölsz romantikus alkat vagy, Apor! Pedig manapság már nem divat a romantika.
- Mondd, tetszett a tegnapi film?
- Jó, csak kár, hogy olyan szomorú volt a happy end-je. A lány minden áron férjhez akart menni. A fiú nemet mondott, és a lány kútba ugrott.
- Bizony, nagyon szomorú. Hetekig nem volt a családnak normális ivóvize.
- A filmzene is csodaszép volt. Azok a zongorabetétek!

- Nekem tulajdonképpen a zongora a kedvenc hangszerem.
- Ezt eddig nem is mondtad. De miért nem a hegedű vagy a klarinét?
- Egyszerű. Arra nem tudom rátenni a sörösüveget.
- Igazad van, Apor, a zongora olyan romantikus.
- Reggel kezdődik a munka. A dolgozós hétköznapiak...
- Mi nem dolgozunk mostanában sokat, hiszen tönkremenőben van a cég.
- A tettek is? Ó, Sáriká, mennyi közös vonásunk van, ezt nem is gondoltam volna. És mit csináltak egész nap?
- Tíz óráig zavartalanul alszunk az irodában, de akkor jön a főnök.
- És aztán?
- Aztán kénytelenek vagyunk várni fél órát, amíg ő is elalszik.
- Jaj, ez olyan romantikus! Álmodozni! Ébredezni! Aztán meginni egy csésze feketét...
- Későre jár, Apor. Most már ne beszéljessünk mellé! Vegyél feleségül.
- Sáriká! Hát nem tudsz okosabbat?
- De tudok, Aporkám, csak hogy az meg nem akar elvenni.

Irány bármelyik tenger! *avagy* Hőség Rómában

A rádióból áradó kellemes zenét éles, türelmetlen csengetés szakította félbe. Az éppen a konyhában foglalatzkodó feleség megtörölte a kezét a kötényében, majd rohant ajtót nyitni.

– Szervusz! Azt hittem, van kulcsod...

A férj, Direkt Frederik lihegve támaszkodott az ajtófélfának.

– Van... Izé... Volt, csak elvesztettem menekülés közben... Miket beszéllek! Futást akartam mondani. Futottam hozzád a jó hírrel.

– Fizetésemelést kaptál?

– Nem. Többről van szó!

– Többről? És hol vetted ezt a nagy utazótáskát?

– Jól kapaszkodj meg! U-ta-zunk!

– Utazunk? Nincs félretéve egy lyukas eurónk se.

– Hát ez az! Szereztem egy kis pénzt.

– Remélem, nem kértél kölcsön.

– Ugyan, hova gondolsz! Irány bármelyik tenger! Hőség Rómában? Ár-víz Mexikóban? Erős londoni szél? Mit számít az nekünk! Színesben látjuk majd a Fekete-tengert, élőben a Holt-tengert. Feltéve persze, ha idejében magadhoz térsz, és gyorsan összepakolsz!

– Te ittál?

– Természetesen, de most mit számít az? Megcsináltam a szerencsénket! Direktné Alpesi Blanketta egyik ámulatból a másikba esett.

– De Frederik! Ez a táska tele van pénzzel!

– Még jó, hogy tele van! Miről áradozom én itt vagy tíz perce? A repülőgép egy óra múlva indul, nem szeretném lekésni.

– Frederik! Honnét van ez a pénz?

A férj óvatosan kikukucskált az utcára az ablakredőnyön keresztül.

– Honnét van, honnét van... Szerinted honnét van a pénz úgy egyáltalán? Megtervezik, megrajzolják, engedélyezik, kinyomtatják egy nyomdában, az emberek meg elszórják. Nincs időnk vitára, pakolj össze, amíg én megfürdöm és tisztát veszek.

– Addig egy tapodtat sem mozdulok innét, amíg meg nem mondod, honnét van ez a rengeteg pénz!

– De Blanketta! Ne legyél ünneprontó! Nem bízol bennem?

– De igen... Csak egy szavadat sem hiszem el... Uramisten! Ez rengeteg pénz.

– Valamivel több! Egy külföldi nyaraláshoz talán kicsit soknak tűnik, de legalább nem harmadosztályú szállodákban kell áldanunk az utazási irodákat, és még a helyi étel- és italkülönlegességekre is futja. Figyelsz?

– Pszt! Halld?

– Figyelem! Figyelem! – recsegte a rádió. – Ismeretlen tettes ma délben kirabolta a Citrom utcai Általános Hitelbankot, ahonnét több mint hárommillió koronát vitt el. A rendőrség kéri a lakosság segítségét...

Frederik gyorsan kikapcsolta a rádiót.

– Most meg miért nézel rám ilyen furcsán?

– Hogy miért? Nem hallottad? Fél órával ezelőtt kiraboltak egy bankot.

– De kedvesem, sajnos gyakran előfordul ilyesmi. Kérlek, pakolj gyorsan, itt ez a két bőrönd. Kizárólag a legszükségesebb holmikat. Az útleveleket se felejtjük itthon.

– Frederik! Te bankot raboltál?

– Csak nem gondolod, hogy én voltam?

– Én megőrülök, ha elkövettél valamit. Ó, te szegény! Mindig a fejedhez vágtam, hogy milyen keveset keresel, és tessék: ez lett a vége. Ugye? Válaszolj!

A férj egy bőröndöt kapott elő az ágy alól.

– A taxi itt vár az utcán. Ha nem vagy rá képes, majd én bepakolok helyetted. Nézzük csak! Egy pár zokni, egy törölköző...

– Egy... Egy pisz... Egy pisz...!

– Mi baj? Egy piszt se! Igyekezz!

– Egy pisztoly! Egy pisztoly is van a táskádban!
 – Attól rémültél meg annyira? A szolgálati fegyveremtől? Ne csinálj úgy, mintha most látnád először!

– De hiszen szabadságon vagy!

– Na és? Aki ennyi pénzzel sétál a városban, az számítsa a zsebtolvajokra. Ausztrália után természetesen irány Amerika. A kulcsot a szomszéd néninél hagyjuk, ő majd átjár megöntözni a virágokat...

Ekkor csengettek.

– Rendőrség! Nyissák ki! – hallatszott odakintről.

– Jaj! Most mit csináljunk?

– Nyisd ki – mondta Frederik, és még gyorsabban kezdte a bőröndbe dobálni a holmikat. – Csak a nyereség miatt kértem rendőri védelmet.

Az asszony engedelmeskedett. Az előszobába azonnal benyomult egy nagydarab, egyenruhás rendőr.

– Derik Roderik vagyok a bűnügyi rendőrségtől. Asszonyom, a férje alaposan gyanúsítható a Citrom utcai bank ellen elkövetett jogtalan fegyveres hitelfelvétellel.

– Alaposan gyanúsítható? És mondja, maga mire alapozza ezt a gyanút?

– Arra a táska pénzre ott az ágyon.

– Ja, az más. Frederik, téged keresnek!

A rendőr belépett a szobába.

– Uram, ön le van tartóztatva.

– Itt valami félreértés lesz – mondta nyugodtan a férj. – Én nem raboltam ki semmiféle bankot.

– Akkor elárulná, hogy honnét származik a pénz?

– Miért, maga szerint honnét származik? Megtervezik, megrajzolják, ki nyomtatják.

– Ezek szerint maga pénzhamisító?

– Csak egy ártatlan szerencsejátékos. Elmentem a kaszinóba, feltettem egy kis pénzt a piros tizenkettesre. Bejött, aztán még egymás után tizenkét-szer bejött...

A rendőr hitetlenkedve csóválta a fejét, miközben az asszonyt nézte.

– Tudja mit? Elkísérem önt a kaszinóba. Ha igazolják, hogy ott nyerte a pénzt, természetesen szabadon távozhat.

– Az nem lenne túlságosan jó ötlet, mivel hallottam, amint a kaszinó tulajdonosa odaszól az egyik emberének: „Tönkrementem, Luigi. Kövesd ezt a fickót, és szerezd vissza a pénzt, mert különben bezárhatom a boltot...”

A feleség magához szorította a bőröndnyi pénzt.

– Jaj, istenem! Akkor te életveszélyben vagy, Frederik!

A férj legyintett.

– Az biztos, hogy nem sok jót ígért a tulaj hangja, ezért inkább futottam hazáig. Reméltem, Luigi útközben lemaradt valahol. Most pedig – fordult Roderikhez –, hosszabb nyaralásba kezdenék, ha maga nem tartana fel.

A rendőr gúnyosan vigyorgott.

– Szép kis történet.

– Őszintén tetszett?

– Igen. Maga a Grimm fivérek egy személyben. Csak az a baj, hogy nem elég hihető.

– Mondjak hihetőbbet?

– Én ráérek...

– Én meg akkor talán összepakolnék...

– Ne pakoljon, nem lesz rá szükség.

Ekkor a férj egészen közel hajolt a rendőr arcához.

– Azt hiszi, nem tudom, hogy maga a feleségem szeretője?

– De drágám! Észnél vagy? – sikkantott a nő.

– Maga megőrült! – csuklott a férfi. Frederik diadalmasan nézett egyikről a másikra.

– Tagadjátok?

– Maga engem ne tegezzen – dörögte Roderik.

– Udvariasabban is beszélhetne egy újdonsült milliommossal. Főleg, ha a feleségemet őrizgette, amíg én éjjel dolgoztam.

– Én akkor talán mégiscsak összepakolnék – hátrált az asszony az előszoba felé.

– Pakolj, drágám, pakolj, de csak egy személyre...

– Maga érzéketlen tapló! – morgott a rendőr, és idegesen fel-alá járkált a szobában. – Ez a szerencsétlen asszony nem tehet semmiről. Én vagyok a bűnös.

– Még egy kérdésem lenne – vágott közbe Blanketta. – Kinek pakoljak? Magamnak vagy neked?

– Még kérdezed? – csodálkozott a férj. – Te fogsz elmenni.

– Mert az előbb még világ körüli utat emlegettél. Gondoltam, ennyi pénzből csak elutazol nyaralni...

A férj undorral a földre szórta az utazótáska tartalmát.

– Miből? Ez egy nagy rakás fénymásolt bankjegy. Az egész színjáték csak arra volt jó, hogy lépre csaljam a szeretődöt.

– Akkor te nem is vagy milliomos? – dadogta Blanketta.

– Csak egy kiábrándult férj – a jóvoltodból...

– Roderik a hibás! Úgy egyeztünk meg, hogy csak este jön föl, amikor te a barátaidal sörözni mégy...

A rendőr átölelte az asszonyt.

– De ez most egy rendkívüli állapot, drága Blanketta. Látom, már össze is pakoltál. Ezek szerint indulhatunk.

– De hát hova menjek én veled?

– Hova, hova? Hát nyaralni! Irány bármelyik tenger! Hőség Rómában? Árvíz Mexikóban? Erős londoni szél? Tűzvész a Tűzföldön? Kit izgat mindez, ha boldogok vagyunk, és... gazdagok!

Az asszony szaporán pislogott.

– Boldogok? Ja, ez a része igaz, de... Gazdagok?

– Azt hiszed, az én rendőri fizetésemből telik Hongkongra meg Kingkongra? Hát nem! Ezért ma kiraboltam a Citrom utcai bankot. Lenn a kocsiban vár a pénz. Nem ártana sietni.

– Hát ez szenzáció! – tapsikolt az asszony. – Mégiscsak lesz nyaralás!

Frederik ekkor felkapta a revolverét, és egy jelvényt lobogtatott diadalmasan a feje felett.

– Egy pillanat! Ebbe a számításba kisebb hiba csúszott, ugyanis én ma beléptem a bűnügyi rendőrség kötelékébe. Ez a bankrablás az első ügyem. Le van tartóztatva, Derik úr! Kérem, adja át a fegyverét!

Csáberőpróba

Edina igazán bájos teremtmény volt a világnak. Ahogyan ott ült a bárpultnál! Ahogy a hosszú műszempillái lágyan rezegtek a neonfényben! Ahogy az ajkához emelte a whiskypoharat! Nos, mindez egyszerre hatott egy Hódító Robur nevű fiatalember érzékeny idegrendszerére, aki nem tudta megállni, hogy oda ne üljön Edina mellé, s beszélgetést ne kezdeményezzen.

– Szabad ez a hely?

– Igen, és az enyém is az lesz, ha leül ide.

– Azért csak leülök. Szép ez a bár. Nemdebár?

– Bárcsak szép lenne! De inkább sötét és rideg, mint a velem ismerkedni vágyó férfiak.

– Biztosan akad kivétel. Mondja, nem találkoztunk mi már valahol?

– Szerintem elképzelhető. Nővér vagyok a pszichiátrián.

– Van humora, ezt szeretem.

– Ha szereti a humort, üljön be egy Chaplin-filmre valamelyik sarki moziban.

– No de egyedül?

– Tőlem viheti a kutyáját is.

– Én Vízöntő vagyok. Önnek mi a jele?

– Behajtani tilos.

– Pedig azt hiszem, mindketten ugyanabból a célból vagyunk ebben a bárban...

– Oké, akkor szedjük fel csajokat!

– Csak nem gondolja, hogy nőkre vadászom?

– Hm. Akkor talán férfiakra?

Robur belátta, hogy valószínűleg nem lesz könnyű dolga. Egy percre né-
mán játszott a kocsija indítókulcsával, rendezte a gondolatait, aztán újabb tá-
madásba kezdett.

– Elárulná, mi a valódi foglalkozása?

– Nőimitátor vagyok.

– Ó, ezt nem lehet csak úgy imitálni! Maga igazi nő! Csupa nagybetűvel!
Az ideálom! Az ön teste egy templom!

– Bocs, de ma nincsen istentisztelet.

– Ég a lelkem! Izzik a testem! Lángol a szívem!

– Egy pillanat, máris hívom a tűzoltókat.

– Elmennék önért a világ végére is!

– Látja, ezt megteheti. Máris indulhat!

– Találkozhatunk majd valahol?

– Nem, sajnos soha többet nem megyek el otthonról.

– Akkor szeretném felhívni. Megadja a telefonszámát?

– Benne van a telefonkönyvben.

– De nem tudom a nevét!

– Az is benne van a telefonkönyvben.

– Nem jönne fel inkább hozzám? Páratlanul értékes a bélyeggyűjteményem.

– Kettőnknek is van hely abban a barlangban?

– Megnézhetné a gyermekkori fényképeimet is.

– Ijesztgetni akar?

– Nézze, én tudom, hogy most mihez lenne kedve! Csak nem meri meg-
tenni.

– Jó, akkor mégiscsak a fejére öntöm ezt a whiskyt!

– Legfeljebb fényesség, könnyen fésülhetővé válik a hajam. De ha megkér-
hetem, inkább ne tegye meg.

– Én is tudok szépen kérni. Szépen kérem: húzzon el innen!

– Máris!

– Hé, hé! Miért ráncigálja a karomat?

– Maga mondta, hogy húzzam el innét.

– Húzzon le, azaz tűnjön el! Kopjon le, lépjen olajra, szívódjon fel, hord-
ja el magát talicskán vagy éppenséggel távozzon angolosan, de tőlem akár
köddé is válhat vagy felkaphatja egy légörvény, de még mielőtt sürgősen le-
lécelne, hangsúlyozom, hogy menjen a fészkes fenébe.

– Csodálatos a szókincse. Meghívhatom egy whiskyre?

– Egyre nem. De egy duplát elfogadnék.

– Örömmel! A kedves egészségére!

– Csak ne örüljön! Az alsóneműm be van riasztózva.

- Múszerezsz vagyok. Elhárítom az esetleges problémákat.
- De hiszen még be sem mutatkozott!
- A nevem Hódító Robur.
- Örvendek! Kövidinka Edina vagyok. Nézze, maga végül is szimpatikus fiú. Bebizonyította, hogy bátor, és nem ijed meg a saját árnyékától. Megtenne nekem valamit?
- Önnek bármit! Kérjen bármit!
- Látja ott azt a zord tekintetű férfit, aki már egy jó ideje figyel bennünket? Nos, az egy szemtelen alak! Kérem, leckéztesse meg! Menjen oda és alaposan vágja szájon!
- Igaza van. Ez tűrhetetlen. Máris megyek!
- Egy hatalmas csattanás. Üvegcsörömpölés.
- Na, ez jól megkapta – mondta Edina. – Még a szája is felrepedt...
- Azt hiszem, örökre meg fogja emlegetni – büszkélkedett Robur.
- Ne vegye zokon, de az előbb becsaptam önt. Akit az előbb megütött, az valójában a férjem. Bosszúálló típus, nagyon nehezen felejt, ráadásul többszörös kick-bokszt világbajnok. Azt ajánlom magának, kedves Robur, hogy addig hagyja el a helyiséget, amíg azt két lábon teheti meg. Ja, és köszönöm a whiskyt.

Csilingelő lelkek

- Mondd, Ede, te hiszel a szerelem mindent megtisztító erejében?
- Hiszek, drága Karolina! Az egyik barátnőm például amikor feljött hozzám, nemcsak a hormonháztartásomat tette rendbe, hanem a konyhát is felsöpörte és elmosogatott.
- Ó, Ede, benned egy költő tűnt el nyomtalanul!
- Költésről nálam szó sem lehet. Képzeld, nemrég örököltém félmillió koronát, amiről még a feleségem se tud. Hogyisne! Azonnal szétszórtná. A pénzcsörgés amúgy sem minden! A legfontosabb a lélek csengettyűje.
- Ölelj még vadabbul, Ede! Már hallom is, ahogy összecsilingel a lelünk!
- Ez csak egy kis aprópénz a zsebemben.
- Mindegy, mi cseng, csak csengjen, csengjen!
- Az asszony kívánsága hamar teljesült. Szavait ugyanis hosszú csengőszó követte, amit néha türelmetlen kopogás és dörömbölés szakított félbe.
- Ez a férjem! Ede, azonnal ugorj ki az ablakon!
- Megőrültél, Karolina? A tizenharmadikon vagyunk!
- Na és? Csak nem vagy babonás?
- Inkább elbújok! Segíts egy kicsit! Nem férek be az ágy alá.
- A bejárati ajtó keményfáját már ágyúzásszerű dörömbölések remegtették.

– Először öltözz fel! Itt a nadrágod. A zoknit se felejtsd el! Amúgy pedig nem kell elbújnod. Mondd azt, hogy életbiztosítást jöttél kötni.

– Adjam ki magam ügynöknek?

– Dehogy! A férjem egy biztosítónál dolgozik.

– Nekem már van vagy három életbiztosításom!

– Jó, csak vigyázz, mert ha Alarik a nyakad köré tekeri a függönytartót, én ott helyben kiábrándulok belőled! Viszont nemcsak az ereje, hanem az esze is annyi, mint egy bivalynak. Tegnap például ízzé-porrá morzsolta dühében a bűvös kockát, mert nem akart kijönni rajta egy szintiszta fekete oldal.

– Meggyőztél – sóhajtott Ede. – Inkább leszek ügyfele, mint akinek egy füle.

Ekkor belépett a „bivaly”. Fújtatott, szeme vérben forgott.

– Mondd, Karolina, miért tartott olyan sokáig kinyitni az ajtót?

– Ne haragudj, Alarik, de kerestem a kulcsot.

– A kulcsot?! De hiszen benne volt a zárban!

– Igazán? Nahát! Pont ott nem kerestem.

– Szép jó estét kívánok – hallatszott egy hang valahonnét a függöny mögül.

– Ki ez az alak? No, várj csak, kitalálom magamtól. Van énnekem annyi logikám...

Most jön a kocka fekete oldala – gondolta Ede, és megadóan előlépett.

– Vízvezeték-szerelő? Nincs nála csavarkulcs. Gázóraleolvasó? Nincs rajta szemüveg. Vagy talán szerető? Aha! Nincs rajta zokni!

– Ó, dehogyis, Alarik! Ő Madrigál Ede, egy kedves kollégám. Szeretne befektetni...

– Befektetni?! – bődült el a férj. – Az ágyba?!

– Ó, nem engem! A pénzét! Életbiztosításba!

– Tényleg? – és Alarik arcán babaszépségű mosoly terült szét. – Szép jó estét kívánok! Elnézést a gyanakvó fogadtatásért. Foglaljon helyet! Mit parancsol, whiskyt, konyakot?

– Igen, köszönöm – krákogott Ede. – Mindegyik rám férne.

– Asszony! Légy szíves, hozzál nekünk valami jóféle borocskát!

– Jóféle borocskát... Már repülök is...

– Szóval, életbiztosításba szeretne fektetni.

– Tessék? – lepődött meg Ede, de aztán észbe kapott. – Ja, igen. De nem túl nagy összeget.

– Asszony! Mégse bort hozzál, hanem ásványvizet! Két decit!

– Persze nem is éppen keveset... – javított Ede.

– Három decit! – javított Alarik.

– Már itt is vagyok – röppent a szobába Karolina. – Bort hoztam, mert vízzel mégsem ihatunk áldomást. Szóval ötszázezer koronáról van szó?

- Ötszázezer? – csuklott Ede. – Ki mondta ezt?
- Te mondtad, Ede, hogy bankra és brókerre, no meg az asszonyra egy fil-lért sem bízna.
- Milyen igaz! Akkor erre igyunk! Egészségünkre!
- Szóval, félmillió korona egyszeri befizetéssel. Én közben már ki is töl-töttem a nyomtatványt.
- Itt írja alá, kedves Madrigál úr. Úgy... Köszöntöm ügyfeleink sorában. Most viszont nem is marasztaljuk tovább. Viszlát, és üdvözlöm a kedves fe-lelőségét!
- Ööö... Hogyne... Átadom.
- Miután bezárta az ajtót, Alarik szenvedélyesen átölelte Karolinát.
- No, ezzel meg is volnánk. Ebből szép kis jutalék üti a markunkat. Ap-ropó! Holnap melyik kollégádat hozod fel, drágám?
- Majd meglátjuk, Alarik. Csak csilingelés legyen.
- Csodálatos vagy, Karolina! Ha egy üzlet beindul!

Huszonhat fog árnyékban

- Jó napot, tanár úr!
- Jó napot, kedves fiam! Fáradjon beljebb! Hozzám jött? Akkor talán ül-jünk le itt a fogadószobában.
- Nagyon szép ez a lakás, tanár úr, nagyon szép!
- Várjon csak! Nagyon ismerős az arca! Mintha valahonnét már ismer-ném magát...
- A volt tanítványa vagyok, Kamerás.
- Kamerás... Kamerás...
- Kamerás Tamás, tisztelettel.
- Már emlékszem! Maga volt az osztály réme, akinek megjósoltam, hogy a sors majd alaposan megbüntet. Hát mi jót hozott, Kamerás?
- Semmit. Azért jöttem, hogy megkérjem a lánya kezét.
- Tessék? Te jó ég! Lujza, gyere gyorsan!
- Jó napot, asszonyom! Ha kegyesen megengedné...
- Tudom, tudom! Ön szeretné, ha én az anyósa lennék!
- Ó, megelégednék azzal is, ha a lányát nőül adná hozzám!
- És? Mekkora összeg van a takarékbetétkönyvén?
- Azt hiszem, ön félreértett. Nem megvenni akarom a lányát, hanem el-venni.
- Na jó, de attól még csak építgeti a karrierjét, nem? Vagy netán már a házát?

– Nem dicsekvésből mondom, de amikor vállalkozó lettem, csak a tudásomra és a józan eszemre támaszkodhattam...

– Nyugalom, fiam, nem maga az egyetlen, aki a nulláról indult.

– Szóval akkor van szerencsém megkérni a kedves lányát...

– Igaza van. Évike nagyon kedves lány. Csak, tudja, van néhány kisebb testi hibája.

– Igen? És melyik ezek közül a legnagyobb?

– Hogy már csak huszonhat foga van szegénykének. Tudja, amikor összeveszett az előző vőlegényével, aki bokszo volt...

– Tudom, tudom, Évike mindent elmesélt. Meg kell hogy mondjam, nekem huszonhat foggal is ugyanúgy tetszik a lányuk, mintha például negyvenkilenc foga lenne. Viszont több testi hibájáról nincs tudomásom.

– Mi sem mondanánk hibának, hiszen nagyon aranyos gyerek a Bercike.

– Tessék??

– Tudja, ez az Évike egészen különleges teremtés... Annyira különleges, hogy a leendő vőlegénye egymillió koronát kap hozományként, de a fele még hiányzik.

– Ó, ennek az összegnek a fele is szép pénz.

– Igen, de sajnos egyelőre csak az összeg hiányzó fele van meg.

– Khm! Nem baj, hiszen... Mit is akartam mondani? Ja! Hogy nem a pénz számít!

– Ez a helyes beszéd! Maga egy snájdig, disztíngvált, vagány fiatalember! Egyre jobban tetszik nekem!

– De Lujza! Nem téged kértek feleségül.

– Nos, ha jól értem, az Évikének van már egy gyermeke...

– Igen, de nincsen szegénykének apja...

– Miért, talán klónozással jött a világra?

– Szóval van apja, csak... A kilétét homály fedi.

– Valóban nem tudja az Évike, hogy ki lehet a gyermekének az apja?

– Valóban. Könnyelműséggel lehet vádolni azt a lányt, de kíváncsisággal soha.

– Csak az a zavarba ejtő, hogy az Évike erről nekem még egyáltalán nem beszélt.

– Nagyon szolid lány ez az Évike! Magának például nincs olyan témája, amiről senkivel sem szokott beszélgetni?

– De van. Például a hegymászás. Nincs annál jobb érzés, mint amikor az ember a társával együtt eljut a csúcsra...

– Hm. Ezt inkább az Évikével beszéljék meg... Amúgy pedig a hegymászás nagyon veszélyes sport. Maga még soha nem forgott életveszélyben?

– De igen, egyszer. Amikor az apám húszéves korában elhatározta, hogy aggleány marad.

– Nos, kedves Tamás, akkor mi nem is tartóztatjuk tovább. Örülök, fiam, hogy ilyen jól elbeszélgettünk. Jöjjön el máskor is! Ezt a csokrot nyugodtan hagyja itt, hazafelé úgyis csak elhervadna. Lujza, légy szíves, tedd vízbe a virágokat!

– De kérem, tanár úr, hiszen még nem is válaszoltak a kérdéseimre, hogy hozzám adják-e a lányukat! És... Egyáltalán, hol van most Évike?

– Évike egyáltalán nincs itthon. Üzleti úton tartózkodik.

– Nincs itthon? De hát...

– Nászútra ment a főnökével, a Józsival. De megemlítette, hogy ha a Józsi mégsem jönne be, a következő választottja maga lesz. Közben egy Géza és egy Sanyi nevű vállalkozó is nyújtott be pályázatot, de az ő ügyük még elbírálás alatt van.

– Ó, egek! Hát mennyit kell még várnom Évikére?

– Tudja mit? Talán nézzen be két hét múlva... Persze, ha addig lenne valami változás, okvetlenül értesítjük.

Reggeli rémálom

Az egyik barátom mesélte.

– Amikor ma reggel kimentem a konyhába, a legnagyobb meglepetésemre ott ült az asztalnál egy földönkívüli lény és unott arccal narancslevet ivott szívószálon keresztül. Először úgy tett, mintha nem venne észre, de aztán felnézett a nagy, kifejezéstelen bogárszemével, és ezt mondta:

– Üljön ide mellém, maga humanoid, legalább valakinek kibeszélhetem mérhetetlen szomorúságomat. Zyxyron vagyok, és örvendek a szerencséjének, hogy azon kevés kiválasztottak közé tartozik, akik... Ah! De hagyjuk a hivatalos szöveget! Dehogyan van örvendezni való kedvem! Pont ellenkezőleg: addig iszom a narancslevet, amíg a csészealjам sárga padlójába nem verem a fejem.

– Szóval önök a narancslétől részegednek le? – kérdeztem döbbenten.

– Az nem kifejezés! Mindenki tudni fogja rólam az Egyesült Naprendszerekben, hogy öregkoromra narancskoholistává lettem. Részegen ki visz majd haza a Bikini-csillagképbe?

Csuklott, majd kért még egy liter rostos narancslevet.

– Lassan már kétezer éve, hogy szerelmi bánat kínoz. Minden akkor kezdődött, amikor az UFORMA-1 kozmobajnokságot rendeztük a Chipkees Chombinee csillagrendszer kellős közepén. Ott láttam meg először. A biolárvák rendjébe tartozott a kicsike, nyolc szeme volt, nyolc gyönyörű szeme! Ha ilyenbe belenéz egy dínó! Egy dínó sincs kőből, csak akkor, ha történetesen régészeti leletként léptették elő... Ám alig bútoroztunk össze, máris

jöttek a problémák. Szegény kislánynak rossz volt a látása, ráadásul a szegényebbek közé tartozott. Ha valakinek nyolc szeme van, és nem keres anynyit, hogy ilyen bonyolult szemüveget meg tudjon vásárolni az UFOTÉRT-nál... Nos, én segítettem ki a kislányt. Volt nálam némi spórolt úreuro. Nagyon hálás volt. Hozzám akart jönni eleségül. De egy másik kannibál törzs felfalta, mielőtt boldog nászban egyesülhettünk volna...

– Mihez kezd ezután?

– Amint kijózanodom, másik menyasszony után nézek! Hukk! Úgy látszik, megártott a sok narancslé. Mindent hat dimenzióban látok. Még magácskát is. És higgye el, sokkal szebb, mint az az árva lárva... Tudja mit? A maga kezét fogom megkérni! Ha hozzám jön, elviszem nászútra az Orion csillagködbe. Van ott egy nyolcdimenziós villám! Vagy ha nem bírja a ködöt, akkor talán legyen a napfényes Tejút?

– Allergiás vagyok a tejre.

– Kár! Pedig milyen szép kis eleség lett volna magából! Olyan ízesen beszél! Olyan finom vonásokkal rendelkezik! Esküszöm, mind a tizenkét ujjamat megnyaltam volna kiskegyed után!

A barátnőm olyan őszinte szemekkel nézett rám, hogy elhittem, amit mond. Nálunk, a Gamma Centaurin ilyesmiért biztosan kinevették volna.

Égi tüzek antiszüze

Gomb Elek kedvenc foteljában ült és a képernyőt bámulta. Pontban éjfélkor sejtelmes, csábító dúdolás töltötte be a szobát, s a berendezés tejfehér köddé olvadt. A férfi nem akart hinni a szemének. Megpróbált felébredni, ami már csak azért sem sikerülhetett, mert ébren volt. A ködből lassan egy női alak bontakozott ki.

– Mamma Immamalma vagyok, az Intergalaktikus Neuroerotikus Kéjcsillagködök Központi Kollapszusmegelőző Agglomerációjának Kozmocicamicája.

– Jó, fölfogtam – mondta Elek szárazon. – De ezért magyarázd meg, mit keresel éjnek idején a szobámban!?

– Hol látsz itt szobát, te kis világegyetemi hallgató? – kérdezte az úrhölgy, kacaja édesen muzsikált. Elek a szívájékát dörzsölgette.

– Mi ez a furcsa kód? És hová tűntetted a szobát?

– Nyugalom, kicsi csillagmaszatom. Csak szépen sorjában. Földi azonosítási hangsorod ugyebár Gomb Elek?

– Ez meg a fogsorom. Ügyes kis hologram vagy, annyi szent. Vagy szent vagy, és térdre kellene borulnom előtted?

– Hús-vér vagyok, akárcsak te! Mondd csak, tényleg nincs rád hatással földöntúli szépségem? Ejthetnél róla néhány szót.

– Szép vagy...

– Nem erőltetted meg magad túlságosan. Mondhattad volna, hogy a Kozmosz Illatos Rózsája vagyok, Csillagködök Csipkerózsikája, a Végtelen Terek Gyenge Virága vagy esetleg a Naprendszerek Titokzatos Tündére.

– Napszelek Illata – próbálkozott Elek.

– Amikor legutóbb errefelé jártam, s alászálltam a Földre, a költők dicsőítő verseket írtak hozzám, a szobrászok hatalmas emlékműveket faragtak tisztelemre, az emberek térdre borulva imádtak, áldozatokat mutattak be. És te még csak meg sem hajolsz? Nem igyekszel megérinteni a bokámat?

– Egy áldozatot én is bemutathatok – ásított Elek. – Saját magamat. Örvendek a szerencsének.

– Ne úzz gúnyt belőlem! Elég baj, hogy túl gyakran változnak a szokások ezen a planétán. Elmúlik néhány ezer év, s már senki sem emlékszik arra, mit is ír elő a kozmikus erotikett. Pedig valamikori földreszállásom során egészen új ismeretekre tanítottam a földi halandókat!

– Földművelésre – tippelt Elek.

– Hova gondolsz?! Hölgyművelésre!

– Ó, akkor már tudom, miféle ismereteket hintettél szét a világon.

– Nálunk mindenki azt csinálja, amihez ért. No, nem úgy ezen a bolygón!

– Eddig világos. De ne felejtse el közölni, hogy milyen céllal ködösítess itt.

– A Földre nemsokára Második Özönvizet küld a Fehér Fények Tanácsa. Közös utódunk van kiválasztva arra a nemes feladatra, hogy megmentse az emberiség egy részét.

Elek bólintott. Sejtette, hogy valami ilyesmi következik. Végveszély, váltság, világvége. Csupa „vé”.

– Közös utódunk? Ne is folytasd! Ezt a sztorit már olvastam valamelyik olcsó regényújságban. Amúgy nagyon sajnálom, kedves imamalom kisasszony, de én már nő vagyok.

– Ostoba földlakó! Ne csak magadra gondold! Mit ér a hűség, ha néhány éven belül szennyes áradat söpör végig feletted?! A fiunk ugyan egy másik bolygón fog felnőni, de majd néha eljön hozzád látogatóba.

– Nagyon kedves tőled, de talán gyere el holnap. Gyűjtök egy kis férfi-erőt, és a feleségemmel is megbeszélem a dolgot.

– Jaj! Ugye, tréfálsz?! Hát nem érted, hogy a világban minden pontosan ki van számítva?! A lehetőség jön és elmegy. És ez most már nem jön vissza soha, de soha!

– Mondd meg a Fényeknek, hogy sajnálom.

– Ezt még megbánod! – mondta Mamma Immamalma, és még mielőtt Elek bármit is felelhetett volna, egyszerűen köddé vált. A szoba visszanyer-

te eredeti alakját. Pont időben, mert Elek felesége ebben a pillanatban érkezett haza izgalomtól kipirult arccal.

– Kedves nézőink! – harsogta a tévé. – Késő esti Híradónkban részletesen beszámolunk arról, hogy újabb hatalmas jéghegy olvadt az óceánba, mindez a világtengerek szintjének gyors növekedésével jár majd.

– Ez szörnyű! – mondta a feleség. – A végén tényleg özönvíz lesz! De nem kell ám beiratkoznunk úszótanfolyamra!

– Tessék? – döbönt meg Elek. – Miért is kellene?

Az asszonyka bájosan, szégyenlősen kuncogott.

– Képzeld, a gyorsvonaton furcsa dolog történt velem. A fülke tejfehér köddé olvadt, abból lassan kibontakozott egy különös férfi. Azt mondta, hogy ő Pappa Ippapalpa, az Intergalaktikus Neuroerotikus Kéjcsillagködök Központi Kollapszusmegelőző Agglomerációjának Kozmokandúrja.

Elek erősödő szúrást érzett a szíve tájékán.

– Ez nem lehet igaz!

– Ugye, milyen félelmetes? De mindjárt megnyugszol, ha megtudod, milyen nagy, az emberiséget fenyegető katasztrófát hárítottunk mi el...!

KÉPERNYŐVÉDŐ

Indiana Jones és a badacsonytomaji lelet

Nem zavartatva magát az egyetemi hallgatók horkolásától, a régész-professzor a tábla előtt állt, és hevesen magyarázta a dél-naéaszáni leletek világraszóló jelentőségét. Már épp rá akart térni Dr. Trigonosz Metriosz, a világhírű görög történész munkásságára, akit az első, korai kőkorszakban tartott olimpiákra utaló leletek – kődiszkosz, kőgerely, valamint 2 dkg körözött – kiásása tett ismertté, amikor megzörgették az előadóterem ajtaját.

Jones professzor a kése után kapott, de még időben ráeszmélt, hogy most nem a dzsungelben van. A pedellus lépett be, aki egy telefont nyújtott át tálcáskul. A prof a füléhez emelte a kagylót, majd a még ébren leledző diákok annyit láthattak, hogy tekintete elkomorul, homloka összeráncolódik, borostái láthatóan megsűrűsödnek, s füttyszóra az elmaradhatatlan ostora lassan felkígyózik a lába szárán, majd az öve mellett kényelmesen összetekeredik. És nini, már a kalap is a fején van, mi több, az öltönye szétrepedt, alóla dzsungeljáró öltözék zöldesbarna színe harsog. A félcipői hosszú szárú és strapabíró csizmákká alakultak, meglehetősen jól összerendezgetett hajszálai pedig vészjelzőlőn összekócolódtak. Szemüvegét maga vette le hanyagul, s belehajította az akváriumba.

A diákok megszólalni sem tudtak a döbbenettől. Ilyen átalakulást eddig még a számítógéppel készült négydimenziós rajzfilmekben sem láthattak. Elsőnek a pedellus kapott levegőt.

– Rossz hírek, professzor úr?

Indiana hosszasan nézte a Sean Connery-poszttert a szemközti falon, majd megcsókolta halálfejes gyűrűjét.

– Azonnal Európába kell utaznom. Kérem, mentsen ki a tantestület előtt a következő pedagógiai tanácscon.

– De professzor úr! – hebegte fülig szerelmesen az első padban ülő kövér, szeplős Lilly. – Legalább a házi feladatot felírhatná a táblára.

De a prof nem vesztegette az idejét. Ő tudta csak igazán, ki fizeti a régészt. A lépcsőkön körülményes és hosszadalmas lett volna a lejutás, így az ablakhoz lépett. Ugrott. Mind a két bokáját sikerült kifecamítania, ám ez nem zavarta különösképpen. Fellökött két arra járó burnuszos alakot, mert úgy vélte, hogy azok meg akarják támadni, majd felugrott egy gazdátlan automobílna. A gázba taposott.

Indy nem járt messze az úticéljától, amikor észrevette, hogy a nemrég eltanácsolt két gyanús alak fogcsikorgatva üldözi. Rádadásul jobb automobílt sikerült elkötniük, mint neki. Homlokát ellepte a veríték, de tanárfélelme csak egy pillanatig tartott. Három Magne-B6 gyors lenyelése után a fékre taposott, majd amikor az üldözők melléje értek, átugrott a gépkocsijukra, ahol elképesztő élethalálharc kezdődött. Amíg az egyik támadó vezetett, a másik őt fojtogatta. Jó munkabeosztással dolgoztak, ugyanis később helyet cseréltek egymással. Amikor aztán a professzor került a volánhoz, illedelmesen megvárta, míg azok ketten megfojtják egymást, aztán nagy ívben a repülőtér épülete felé kanyarodott.

Leporolta a ruháját, majd jegyet váltott a pénztárnál. Amikor felszállt a gép, egy mini laptopot kotort elő a zsebéből, hogy megnézzze, merre is van az a bizonyos Badacsonytomaj. Azt is megtudta, hogy a település névadója a Tomaj nemzetség Tanuzaba besenyő vezértől származtatja magát. Tanuzaba fia Urkund volt, és Urkundnak a fia volt Tomaj, az István-kori ős, aki az István ellen kirobbant Koppány-féle lázadás leverésére indult besenyő csapatok élén állt. Később szolgálataiért a Balaton északi partján adományba kapta a mai Badacsonytomaj, Lesencetomaj és Cserszegtomaj területét. Egy Gagyi Press című bulvárlap szerint nemrégén egy útépités során rábukkantak Tomaj varázstegezére, mágikus övcsatjára és arany tubákosszelencéjére. Mindegyik felbecsülhetetlenül értékes darab, az FBI szerint több kipróbált kincsvadász fenegyerek is pályázik rá, persze nem az Európai Unió előírásai szerint. Ám a jól ismert szabály szerint a végén csak egy maradhat. Egy, aki mindent visz.

Az üzenet elolvasása után a laptop automatikusan megsemmisítette magát, és sajnos egyúttal a repülőgépet is. Indiana Jonesnek ugrania kellett. Kis lépés volt ez az emberiségnek, de annál nagyobb a professzornak. A kalandor ejtőernyője szerencsésen kinyílt. Zuhanás közben még egy SMS-t is módjában állt elolvasni: „Vigyázat! Ez itt nem a dzsungel kényelme! Itt nincs hűvös templomi csend, csiklandozó kígyómarás, tréfás kedvű frigyláda! Ez egy vállalkozó kedvű ungár bennszülöttek által lakott terület. Különben is: van roamingod?” A prof csak mosolygott. Az SMS-ben felismerte az

egykori egyetemi szobatárs, ma konkurens kincsvadász, Ki Csüing Kincsed kézírását.

A professzor egy ügyesen elcsent terepjárón akadálytalanul eljutott a ke-
reken 1008 éves település határáig. Ott adóellenőrnek öltözött, hogy ne kelt-
sen túl nagy feltűnést. Ezt ugyanis kerülnie kellett, hasonlóképpen a minden-
re kíváncsi bulvármédia csípőből fotózó hírvadászait. Hirtelen valaki meg-
érintette a vállát. A régész meglepve felnézett.

Megtörtént az, amire egyáltalán nem számított: a község polgármestere
kenyérrel és show-val fogadta. Magát a show-t két hervadt torkú megasztár,
meg néhány fűzfalábú táncosa jelentette, de Jones professzort ez így is meg-
hatotta. Azonnal a lézerpisztolyához nyúlt, de még idejében észbe kapott.
Hiszen ezúttal nem a Star Wars-t forgatják!

– Vinea Pannonia Nobilis Districtus – mondta a polgármester.

– In Vino Veritas – válaszolta Indiana akcentus nélkül.

Az öltönyös úr bólintott.

– Üdvözlöm a Szőlő és Bor Nemzetközi Városában.

Nemsokára a professzor már egy helyes kis borospincében ült egy hordó
tetején. „A bor tényleg az istenek nektárja, amelyben kialudt vulkánok tüze
ég tovább” – gondolta, majd a kezében tartott üvegpalackra pillantott, ame-
lyet vastagon belepett már a por. „A hegy és a víz szerelmének gyümölcse.
Hát elképzelhető ennél nagyobb kincs?”

E. T. visszatér

Az idegen lény ott állt a családi ház kertjében, és elbűvölten bámult egy
rózsát. Ahogy áhítatos arccal megszagolta a növényt, jóleső borzongás futott
végig a hátán. Becsukta a szemét, és úgy maradt egy pillanatig. Szíve helyén
az oda beépített közlekedési lámpa éppen pirosra váltott. Ekkor jelent meg a
ház ajtajában Köpcös Pubi alakja.

– Aztán rendesen viselkedj az iskolában! – szólt utána az édesanyja. – Ne-
hogy megint új frizurát találj ki az osztálytársaidnak!

– Nem, mama!

– És ne a tízóraidal írnál a táblára!

– Igen, mama!

Pubi a kapu felé indult volna, ám hirtelen egy furcsa és kissé visszaszí-
tó külsejű lény állta el az útját.

– Huuuúúh! – mondta E. T., hogy még jobban fokozza a hatást.

Ám a meglepetés – nem kis meglepetésére – elmaradt. Pubika ahelyett,
hogy elsápadt vagy elájult volna, esetleg sikoltozva visszafut a házba, csak
ennyit mondott:

– Már megint egy földönkívüli! Édes jó anyám!

– Nem vagyok az anyukád! – mondta tétován az úrlény.

Pubi unottan legyintett:

– Rádásul ostoba is!

– Nem vagyok ostoba – emelte fel a fejét és a hangját önérzetesen E. T. – De azt elvártam volna, hogy legalább egy kicsit összerezzenj. Elvégre nem a szomszéd utcai Malac Palkó ijesztett rád.

– Az igaz! – ült le a lépcsőre Pubi, E. T. pedig melléje telepedett. – De ma már a vízcsapból is a földönkívüliek jönnek. Könyv, plakát, mozivászon, képernyő... Folyton gülüszemű lények néznek az ember arcába. Így nem csoda, hogy ha létre is jön a „nagy találkozás”, a különböző civilizációk egyedei csak egy rövid köszöntést mormolnak, és sietve elmennek egymás mellett.

– Nincs idő a kapcsolatfelvételre? – csóválta fejét a lény, s némi keserűség is érződött a hangjában.

– Az emberek lassan már egymással is képtelenek lesznek felvenni a kapcsolatot, nem még egy másik bolygó lakosaival.

E. T. ekkor letépett egy rózsafejet, és bánatosan elkezdte falatozni. Élvezettel fogyasztotta egymás után a harmatos szirmokat. Pubi is megkínálta, de ő nem kért ilyesfajta csemegét.

– Most mi lesz velem?! Kinek kellek én? – mormogta az idegen, s kissé már a sírás is fojtogatta. – Megkeresem Spielberg urat, hátha...

– Ne fáraszd magad – legyintett Pubi. – Ő most az őszállatokkal van elfoglalva. A Jurassic Park további folytatásain dolgozik.

– Hát többet ér egy ostoba őszállat egy szuperintelligens földönkívülinél? – dadogta E. T., s teljesen megkékült a szemöldöke. – Talán ássam el magam?

– Ne fáradj! – mondta Pubi. – Ráérsz még régészeti lelet lenni. A felejtés halványlila pora betemet majd így is.

– Én is ettől tartok! Alig múltam hétszáz éves. Kellene valami munka, de én csak a kertészkedéshez értek. Nincs valami jó ötleted?

Pubi gondolkodott, ami tanítási órákon például eddig még sohasem fordult vele elő. Most valahogy megesett a szíve ezen a kis teremtesen.

– Eljöhetnél az iskolánkba botanikát tanítani!

– Vadócba rózsát oltani? Na nem, világeletemben félttem az oltástól. Valami emberségesebb dologra vágyom.

– Virágkötészet?

– Kötve hiszem.

– Hm. Parlagfűirtás?

– Irtózom.

– Fűnyírás?

– Kinyírna.

– Üvegház?

– Hatással van rám. Rosszal.

– Cukkinitermesztés?

– Cuki, de ciki.

Pubi rágni kezdte a körmét.

– Hát, mit mondjak, nem lehetett veled könnyű az anyukádnak.

E. T. elgondolkozva piszkálta a fogát egy rózsatüskével.

– Olyan munkahelyre vágyom, ahol nem feltűnő, ha otromba vagyok, ahol még meg is tapsolnak, ha virágnyelven beszélek. Ahol a sok bibe között elveszik a virágpor. De főleg az ne derüljön ki, hogy nem értek az égdalta világon semmihez.

– Gondolod, hogy létezik olyan hely a világon, ahol a semmittevésért még busás jövedelmeket is osztogatnak?

– Jó, tudom, ilyen hely nincs – mondta szomorúan E. T., és kékre váltott a szíve tájékán a közlekedési lámpa.

– De igen! – csapott a homlokára Pubi. – Megvan a megoldás! Hogy ez hamarabb nem jutott az eszembe!

E. T. mellében ismét pirosra váltott a szemafor. Izgatottan pislogott.

– A parlamentben a helyed! – folytatta Pubi. – Ha nagyon nagy tapír vagy, akár még miniszterelnök is lehet belőled!

– Miniszterelnök? – csillant fel az úrlény szeme, és hálás mosoly jelent meg az arcán. A kisleány vállára tette a kezét, valami halk köszönetfélét rebegett, majd lassú, kissé imbolygó mozgással eltűnt a bokrok között.

Másnap az újságok öles betűkkel hozták a hírt a címlapjukon: „Végre egy értelmes felszólalás a Parlamentben! Az egész világ izgatottan találgatja, vajon sikerül-e tulipánokat telepítenünk a Holdra?”

Sose lesz Ön milliomos

A műsorvezető rápillantott a kezében tartott kis papírszeletre.

– Kezdjük tehát a sorskérdéssel, amit most is a Kiskuntalpai Tűzoltóegyesület Havi Közlönyéből kölcsönöztünk. Tehát: rakják sorrendbe a következő helységeket lakosságuk átlagos magassága szerint. Kezdjék a kisleányukkal. Íme! A: Alsó-Búbánat; B: Kismuffos; C: Szittyabotrányos; D: Tapírfalva.

– Ábécédé! Ábécédé!

– A kedves szőke hölgy kedvéért jegyezném meg, hogy nálunk nem bekiabálni kell, hanem a gombokat sorban megnyomni.

- Igen, drága Váró úr, de nem találom az A-t. Melyik lehet az?
- No jó. Annyit talán segíthetek, hogy létrára hasonlít.
- Megvan! Most meg a B-t nem találom!
- Az pedig olyan, mint egy fél hóember.
- Ez is megvan. Már csak a C kellene.
- Az pedig tőle jobbra van.
- Jaj, én süsü, pont most felejttem el, hogy melyik a jobb kezem!
- Emelje fel az egyiket! Úgy, egészen ügyes. No, rossz hírem van, ez pont nem az.
- Akkor talán a másik?
- Sajnos, ennyit már nem segíthetek.
- Pedig még nagyon az elején vagyunk. Tudja mit, drága Váró úr? Barkabózzunk. Ez a C netán a holdra hasonlít?
- Igen, a félholdra.
- Kinézhetnék az ablakon?
- Hölgyem, most nappal van.
- Miért, nappal nincs fenn a hold? Hát akkor nem tudom. Azt hiszem, kockáztatni fogok.
- Sajnos, letelt az időnk, mondom a helyes sorrendet, hogy mielőbb játsz-hassunk: A–B–C–D. Nagyon ravasz feladvány volt! Lássuk, hányan nyom-ták meg jól a gombokat. Csak ketten. Ezek közül is ez a kedves szőke hölgy volt a leggyorsabb. Fáradjon velem. Elnézést, ne oda üljön, az az én székem.
- Na... István! Hadd üljek most én oda!
- Sajnos, nem lehet, mert az én képernyőmön a helyes megoldás is látszik.
- Hát akkor majd becsukott szemmel nézek oda... Na jó, az anyukám azt mondta, hogy legalább az első kérdésig jussak el.
- Kérem, mutatkozzon be!
- Szekszike vagyok, Láb-gombádról jöttem, és a mellméretem 52-es.
- Azt látom itt, hogy könyvtárosként dolgozik.
- Jaj, hol látja?!
- Itt, a képernyőmön. Szóval nem könyvtárban dolgozik?
- Most, hogy mondja, lehetséges. Én könyvesüzletnek hittem. Ha jobban belegondolok, még csodálkoztam is, hogy senki sem fizetett a könyvekért, csak egyszerűen elvitte őket.
- Kivel érkezett, kedves Szekszike?
- A férjemmel, a volt férjemmel, a volt barátommal, a jelenlegi barátom-mal, a jövődöbéli barátommal, és természetesen hoztam még egy-két meg-unt régi szeretőt.
- Látom, felkészült minden eshetőségre. Kedves Szekszike, sose lesz ön milliomos!
- Dehogynem.

– Kizárt dolog. Itt az első kérdés ötszázért. Hogyan szól az ismert népdal? „Komáromi kisleány, vigyél által...” A: a Mississippin; B: a Níluson; C: a Szajná; D: a Dunán.

– Az A-t kizárnám...

– És miért?

– Nem tudom, nem szimpatikus.

– Pedig milyen jól hangzik: Mississippi.

– Az igaz, hogy jól hangzik, de nem szimpatikus.

– Aha, értem. És talán Komáromnál nem is folyik ilyen nevű folyó.

– Akkor mégis az A?

– De hát az előbb kizárta...

– Komáromi kisleány, vigyél által a Mississippin... De hiszen ez rímel!

– Maga szerint ez rímel?

– Vagy csak mímel? Nem tudom. Jelöljük meg a B-t.

– A Nílust? Miért pont a B-t?

– Mert a legtöbbször a B a helyes válasz.

– És ha most nem a B?

– Erre nem is gondoltam. Szeretnék segítséget kérni!

– Számítógép? Közönség? Telefon?

– Egyik sem, csak a szandálom pántja beleakadt a székebe. Segítene valaki?

– Próbálkozzon... Rántsa meg!

– Hopp, ez a reccsenés a miniszoknyám volt.

– Nézze, én belátó vagyok. Ha megakadt, ki is léphet.

– Na jó, legyen akkor a C!

– A Szajna? Miért pont a Szajna?

– Mert a hármas a szerencseszámom, ez pedig sorrendben a harmadik folyó.

– Van még három segítsége.

– Akkor telefonálnék.

– Kit hívjunk fel?

– Anyukámat, Lavórfalvi Rezedát. A születési dátuma is kell?

– Elég a telefonszám. A kollégáim máris tárcsázzák.

– Nagyon ügyes kollégái vannak. Szívesen megismerkednék velük. Főleg azzal a magas, kisportolt testalkatú operatőrrel. Maga szerint nős?

– Halló! Váró István vagyok a Sose lesz Ön milliomos stúdiójából. Velem szemben ül az ön lánya...

– Nem hiszem el, Váró úr! Nem hiszem el.

– Kék színű cipzáros tangát visel. Most már elhiszi?

– Nem hiszem el, hogy az én lányomnak ilyen szerencséje legyen. Sose volt esze, most meg megnyeri azt a sok pénzt? Különben is tartozik nekem tízezerrel. Mondja meg neki, hogy addig haza ne jöjjön, amíg...

- De anyuka, hagyja most a szennyes ruhát másra...
- Tíz másodpercük van. Óra indul...
- Anyuka, mennyi az a tíz másodperc?
- Amíg tízig elszámolsz, édes leányom. Ez már a kérdés volt?
- Dehogy, ez csak egy kis bemelegítés a számodra. A valódi kérdés az, hogy szerinted a közönséget vegyem igénybe vagy a számítógépet?
- A közönséget, mert ha jól tudom, a számítógéphez annyit értesz, mint pedagógus a lélektanhoz.
- Köszí, anyu! Sokat segítettél!
- Letelt a tíz másodperc. Nos, kedves Szeksziké?
- Vegyük akkor igénybe a közönséget.
- Miért pont a közönséget? Miből gondolja, hogy a közönség mindegyik tagja járt már Komáromban?
- Ez igaz. Legyen akkor a számítógép.
- Én nem akarom befolyásolni, félre ne értsen.
- Nem lehet még egyszer telefonálni?
- Nem.
- De nálam van a mobilom. Azon sem?
- Azon sem.
- Csak azt akartam megmondani az anyukámnak, hogy ma később megyek haza, mert megünnepeljük a barátaimmal a nyereményt, amit innen li-la színű Ráfázol-kártyán viszek haza...
- Tehát akkor közönség vagy számítógép?
- Legyen a számítógép. De hiszen ez rossz!
- Miért lenne rossz?
- Mert nincs hozzá egér!
- Hopp! Már el is vett kettőt. Tehát?
- Eltűnt a Mississippi meg a Nílus.
- Maradt a Szajna meg a Duna. Melyiket jelöljük meg?
- Jelöljük meg a D-t.
- Miért pont a D-t?
- Akkor jelöljük meg a C-t!
- Nézze, Szeksziké, én nem mondtam azt, hogy a D rossz. Csak arra voltam kíváncsi, miért pont azt jelöli meg, amikor az eredeti gondolata – ha jól emlékszem – a B volt?
- Akkor jelöljük meg a B-t...
- De hiszen azt a számítógép előbb elvette.
- Akkor adja vissza, mert felborítom!
- Jó lenne, ha döntene, mert lassan lejár a műsoridőnk. Maradt még egy mentőöve.
- Jó, akkor kérdezzük meg a közönséget!

– Jó, kérdezzük meg. Kedves közönség, vegyék ölükbe a kapcsolótáblát. Nyomják meg a gombokat... MOST!

– Jaj, Váró úr, elég furcsa eredmény jött ki!

– Hát igen. Ötven százalék a Mississippire, a másik ötven meg a Nílusra szavazott. Úgy látszik, kissé figyelmetlenek voltak, hiszen már csak a Szajna és a Duna maradt a játékban.

– Lehet, hogy nem akartak befolyásolni.

– Az tényleg meglehet. Tehát: C vagy D?

– Feldobhatok egy pénzérmét? Ha fej, akkor C, ha írás, akkor D.

– Dobjon fel!

– Nincs kölcsön száz forintja?

– Tessék, csak dobja már!

– Hopp! Jaj, ez elgurult. Kedves közönség, kérem, keresse meg!

– A közönséget csak egyszer szabad igénybe venni.

– Akkor jelöljük meg a C-t?

– Ezt kérdezi vagy mondja?

– Kérdezem.

– Inkább mondja.

– Akkor mondom.

– Tehát biztos, hogy a C-t jelöljük meg?

– Kilencven százalék.

– Miért csak kilencven?

– Az infláció miatt.

– Tudja egyáltalán, hogy mi az az infláció?

– Hogyné. Amikor a férjem rajtakap valakivel az ágyban.

– Az inflagranti.

– Igaza van. A férjem nagyon infragazdi.

– Tehát mit jelöljünk meg?

– Most iszom egy pohár vizet.

– Igyon.

– Szőlőcukor nincs?

– Az egy másik vetélkedő.

– Miért, maguknak nem telik?

– Tehát, melyiket jelöljük meg?

– A C-t vagy a D-t.

– Pontosan melyiket?

– Maga szerint?

– Tudja mit? Szerintem a D-t!

– A Dunát?

– Azt, a Dunát.

– Biztos ebben?

- Biztos vagyok, csak jelöljük már meg.
- De ha nem lesz jó, én a Dunának megyek!
- Segítek is, csak menjünk már tovább!
- Mit sürget? Így nem tudok gondolkodni!
- Én az ön helyében a D-t jelölném meg.
- Nem a C-t?
- Nem!
- Ne taktikázzon, Váró úr, úgyis tudom, hogy félre akar vezetni! Azt hiszi, nem láttam, hogy az előző adásokban milyen cudarul bánt a játékosokkal? Először kipukkasztatta velük a mentőmellényeket, aztán szép lassan elsüllyedtek anélkül, hogy akár az első szakasztott kérdésig eljuthattak volna! Nincs magában egy csöppnyi emberség?
- Szóval C vagy D?
- Egyik sem!
- Ezt hogy érti?
- Úgy, hogy kiszállok!
- Kedves Szekszike! Ha nem emelik fel a fizetésemet, akkor én is...

Amiről a Valótlan Villa vall avagy Itt a 7 a tét!

Valahol messze, egy távoli galaxisban...

De az is lehet, hogy csak a szomszéd erdő mélyén...

Egy kicsi házikóban békésen megfért egymás mellett 69 875 méter kábel, 342 csatlakozó, 615 elosztó, 45 rejtett kamera, 6 keverőpult, 87 technikus és 7 kicsi törpe.

Ezen utóbbiak most egy régi, özönvíz előtti kanapén szorongtak, és izgatottan bámultak maguk elé. A képernyőt lesték, amely hirtelen egy éleset villant, és megjelent rajta az, akit a borostás, homályos tekintetű kis élőlények egymás körmét rágva olyannyira vártak.

– Hahó, villalakók! Újra én vagyok itt, a ti Hófenécskétek! Szólíttalak titeket!

– Itt vagyunk – mondták kórusban a törpék.

– Üljetek le a tévé elé, de gyorsan, mert drága az adásidő, kell a hely a reklámoknak!

– Már itt ülünk – jött a sértődött válasz, mire Hófenécske hiúságát legyőzve mégiscsak az orra hegyére biggyesztette a szemüvegét.

– Megtudhatnám, hogy min tűnődtek éppen? Morgó?

– Valaki evett a tányéraknából...

– Hapci?

– Valaki telerakodta a csizmacskámat...

– Tudor?

– Valakinek ásított a szellőzőnyílása...

Hófenécske aprócska bajusza alig észrevehetőt rándult.

– Na ebből elég! Ugye, tudjátok, mi vár most rátok?

– Tudjuk – vágta rá Kuka. – Itt a sértődés és a marakodás ideje. Amióta a bánya tönkrement, úgy tartjuk fenn magunkat, hogy bekameráztuk a házat, s átadtuk mindennapjainkat a beteges lelkületű kukkolóknak, akik telefondróton rángatnak minket.

Hófenécskének hirtelen eszébe jutott az egyik bulvárlappal kötött exkluzív szerződése.

– Több tiszteletet a nézőkkel szemben, Kuka! Hogyan akarsz így akár egyszer is címlapfotó lenni?

– Akar a fene! – mutatta a szeme fehérjét a fent nevezett egyed. – Én bányász szeretnék lenni! Ahhoz értek!

A képernyő egy pillanatra elsötétedett ekkora pimaszság hallatán, de aztán újra feltűnt rajta a különböző kozmetikumokkal fiatalnak álcázott hölgy – kezében apró korbácsot suhogtatott.

– Lázadni mersz a Média akarata ellen, te elkapkodott rajzfilmfigura? Ezért büntetés jár! Mától számítva hat napig nem tehetsz kecsapot a rósejbnidre!

– Kegyelem, Nagy Fehér Domina, kegyelem! – borult le a képernyő előtt Kuka, s könnyeivel küszködve beleharapott az egyik szőnyegrojtba. Hófenécske keze összeért a mappával, mire a többiek alaposan fenékebe bilentették okvetetlenkedő társukat.

– Szóval! Valamelyik játékos neve alá oda kell tennetek a fityiszt mutató jelet, és röviden megindokolnotok a szörnyű és végzetes döntést, amely a nézők százezreinek fog álmatlan éjszakákat okozni. Morgó, te kezded!

Morgó talpra ugrott, s csípőből reppelni kezdett.

– Nem megy az alvás? Csípje a darázs! Nem kell, hogy emiatt bármikor parázz! Moccan a bútor? Reccsen a parkett? Aligmegdöglin altatótablett! Ettől az álom úgy vágja szájon, nem tudja, melyik világtájba szálljon...

Hófenécske izgalmában szanaszét szórta a mappában őrizgetett leltárbi-zonylatait.

– Most nem a reklámblokk jön, Morgó, hanem a kiválasztás! Fogd a kiválasztószervedet, és...

– Ja, vagy úgy! – vette le Morgó a napszemüvegét. – Hát, nem vagyok könyönyű helyzetben, ugyanis én ezektől a tévéműsoroktól hányni tudnék...

– Biztonságiak! Kapjátok le a tíz körmérő!

– Várjatok! Várjátok ki, amíg végigmondom! Természetesen nem áll módomban öklendezni, hiszen Vidor olyan pocskékul főz, hogy már négy napja semmit nem ettem. Ezért, mielőtt elájulok, Vidorra teszem a jelem.

– Vidor, te jössz! – mondta Hófenécske, miközben kapott egy SMS-t a producertől, hogy elkente a szemfestékét. Vidor nem csűrte, hanem csavarta.

– Ha a Birodalom visszavághat, akkor én miért nem? Az én jelöltem éppen ezért Morgó!

– Szende, rajtad a sor!

Szende, aki a magánéletben az Alexander névre hallgatott, most a legmegnyerőbb mosolyát plasztikázta az arcára.

– Nos, mi a társaimmal nagyon szeretjük és tiszteljük egymást. Igaz, hogy Vidor tegnap átharapott egy ütőeret a fülemben, de azóta ezt már tisztáztuk. Ennyi együtt töltött idő alatt alaposan megismertük a másik lelki nyavalyáit, testszagát és fertőző betegségeit, hogy az emésztéséről már ne is beszéljek, emiatt a tolerancia olyan tüdőcsúcsokat hágott meg bennünk, hogy...

Hófenécske egy kissé türelmetlen volt. A minap egy zöld ogre hívta randira, és ő mára egyeztetett.

– Most viszont valakinek mégiscsak a szemébe kell mondanod, hogy legszívesebben belefojtanád a hamutartóba...

– A jelöltem tehát Szundi. Én nagyon kedvelem őt, bár az igaz, hogy születésünk óta nem szóltunk egymáshoz egy szót se. Ő rendes gyerek, de ez úgy belészorult, hogy csak a boncmester tudná megkeresni benne.

– Te jössz, Hapci! De mielőtt kiadod a mérged, fújd ki az orrod! Egy nevet és egy indoklást kérek!

– A Kálmán – szipogta Hapci –, mert az egy csúnya női név.

– Hapcikám! A társaid közül kell választanod!

– A jelöltem Morgó, mert egy eddig ismeretlen számítógépes vírust kezdett terjeszteni közöttünk, ami a biffidusz esszenzisz egy oldalági rokona, és először a joghurtot támadja meg, és csak azután kap kedvet a skót törpékre, akikben nem spórakkal, hanem spórolással szaporodik.

A műsorvezető elnyomott egy alig észrevehető ásitást meg egy nagyon is látványos szivarvéget.

– Ennyi elég. Tudor, rajtad a világ szeme!

– Én tényleg nem akarok senkit megbántani a törpék közül. Megfojtani igen, de megbántani!.. A jelöltem éppen ezért Kuka, mert ilyen névvel szeretem, menjen el popsztárnak. Még ha Kukta lenne, akkor jókat ehethénk. Mert én szeretem ám a gyomromat! Meg a többiekét is...

– Azonnal ébresszétek fel Szundit, mert ha fél percen belül nem lesz itt, akkor büntetésből elárasztom az egész házat záptojással!

– Jaj, csak azt ne! Csak Kanális-partyt ne tartsunk! – szörcsögte Szende. De szerencsére Szundinak néhány tasli után felszaladt a redőnyszerű szemhéja.

– Szép jó reggelt mindenkinek!

– Mondd, ki az, akinek a szagát se bírod?

– Hát Vidornak, aki azt a Penetrancia márkanevű dezodort használja, amittől állítólag férfiasan tökéletes lesz, és nem vízkövesedik a hónalja, de szerintem állati büdös így is meg úgy is.

Hófenécske elhessintett két molylepkét a műanyag írónjával.

– Lássuk csak! Míg Szundi és Kuka egy-egy jelet kapott, addig Morgó és Vidor két szavazatot is elkönyvelhet! Nagyon izgalmas! Kuka, a te jelölésed mindent eldönt!

Morgó széthúzta a cipzárt a száján.

– Hát ezt gondolhattam volna! Semmi sem változott! Még mindig a kukák döntenek a sorsunkról!

– Értem, Hófenécske! – bizonygatta Kuka, akin mindig volt egy úszóöv, hogy botrányba ne fulladjon. – De előbb azt szeretném kérdezni, hogy miért figyelsz bennünket állandóan, még a végén is? Nem illetlenség ez a részedről?

– Kuka! Olvastad te egyáltalán az alapszabályokat?

– Miért? Tudok én olvasni?

– Na, mindegy! Ki a jelölted?

– Mind a hat beképzelt, felpuffadt kis törpeagyú gnóm!

– Csak egyet választhatsz...!

– Jó, akkor legyen a Morgó.

– Tehát! – csapódott egymásnak a műsorvezető ajkában a kollagén. – Ki hirdetem a végeredményt! A héten Morgó fog mosogatni, mert ő kapta a legtöbb jelölést!

Morgó nem akart hinni a hallókészülékének.

– Hah! Már megint? A múlt héten is én...

– Örülj, hogy nem kell elhagynod a házat! – dörzsölte a kezét Hófenécske. – Különben is: a jövő héten kihívás, amikor a nézők eldönthetik, hogy ki fog törölgetni! Ne feledjétek: törpékből mindig hét darab kell, mert ha nem őrzik jól a házat, akkor éjjel bármikor jöhet egy betörő. Egy – aki mindent visz!

A Nagyon Nagy Könyv

– Jó napot kívánok. Egy dísznövényekről szóló szakkönyvet szeretnék vásárolni.

Az eladónő megdermed, szeme fennakad, arcából kiszökik a pír. De aztán feltalálja magát.

– Ó, kérem, nagyon bő a választékunk. Olvasta például a Fan-Fan Tulipánt? Meglepődve mondom, hogy még nem.

– Esetleg Móricz Zsigmondtól a Rózsa Sándort és az Árvácskát? Vagy itt ez a szép kiállítási füzet. Nagy virágbolond lehetett a fickó...

Nézem a fedelet: Bach összes orgonaműve. Ember legyen a talpán, aki el nem bizonytalanodik. Eldadogom, hogy engem valójában a kertészeti szakkönyvek érdekelnek.

– Lássuk csak, itt van Fekete Istvántól a Bogács. Vagy Bulgakovtól A Mester és Margarita. Eredetileg persze margaréta, csupán egy fordítási hiba következtében...

– Hagyjuk a virágokat. Nincs valami könyvük a madarakról?

– Bármennyi! Edgar Allan Poe: A holló. Vagy itt van a Száll a kakukk fészke. Esetleg ajánlhatnám Kosztolányi Dezsőtől a Pacsirtát.

– Hát, nem is tudom. Talán inkább az ebtenyésztés érdekelne.

– Hogyne. Tessék! A sátán kutyája – valami Conan Doyle-tól.

Témát kell váltanom. Azt füllenem, hogy a sógorom a kozmosz szerelmese, és nemsokára születésnapja lesz. Talán ha meglephetném valami csillogászati szakirodalommal...

– Semmi akadály – mondja magabiztosan a hölgy, és arcomskájába viszatér az élet. – Itt van például a Bolygó hollandi. De említhetném Gárdonyitól az Egri csillagokat, esetleg a Csillagok háborúját...

– Meggondolom. A mai divatról akadna esetleg valami képeskönyvük?

– Hogyne. Cooper írta és az a címe, hogy Bórharisnya. 18 éven felülieknek.

Azért sem rohanok el. Még egy utolsó próbálkozás.

– Inkább az anyukámnak vennék egy szakácskönyvet. Olyat, amiből olcsón lehet főzni.

– Csontbrigád. Írta Rejtő Jenő. Ez lesz az, amit ön keres.

– Rejtő az egyik kedvencem.

– Nekem is! – ragyog fel a szeme, és majdnem a nyakamba ugrik. – Tuszó, Csülök és a többiek! Tudja, eredetileg hentesnek készültem, csak közbejött egy kis baleset. Elcsúsztam, kezemben a velszi bárdokkal...

Megsajnálom szegény kislányt.

– Tudja mit? Ajánljon valami könnyűt!

– Nyolcvan nap alatt a Föld körül. Csodálatos könyv. A Mir úrrállomás utolsó nyolcvan napját meséli el színes fotókkal illusztrálva. Egy Verne nevű orosz úrhajós írta.

– No, látja, ezt megveszem. Adjon belőle másfél kilót...

Nem jön zavarba. A pult alól előkapja a mérleget, az egyik serpenyőbe repül a könyv, a másikban súlyok csörömpölnek.

– Egy kiló negyven. Maradhat? – villan meg kezében a hentesbárd.

Csak bólintással jelzem, hogy igen.

Aranyéremkenőcs

Tudják, miért döntöttem a kalapács mellett? Azért a pillanatnyi reménykedésért, amelyből a legtöbb sportolónak nem jut. Egy futó például hosszú percekig szagatja az izmait, s még jóval a cél előtt lelombozza a felismerés: nem ő lépi át elsőnek a célvonalat. A hideg verejtékben és vérben fuldokló ökölvívónak sem lehet sok kétsége, miről álmodnak a pontozóbírók. Velük ellentétben a kalapácsvető csak néhány pillanatig áll megterhelés alatt. Igaz, a zsinórba minden pördülésnél beleakad egy-egy létfontosságú belső szerve, majd mikor útjára bocsátja a súlyt, iszonyú sóhajtással a többivel együtt a lelke is kiröppen. Csak az árva és üres test marad a földön, megmaradt lakójával, a szívvel, amelynek ütése ilyenkor egy harangkondulással felér. De a várakozás mézes, végtelenné tágult pillanata, amíg a lövedék célba ér, kárpótolja őt! A reménység színtelen-szagtalan-zajtalan dimenziója, a szédülés másodpercei, amikor még teljes joggal illik a csodában hinni.

Csak ezek a fránya doppingellenőrök ne volnának. Az utóbbi időben alaposan elszemtelenedtek. Bezzeg a régi szép időkben, amikor még díszátiratban jó előre jelezték érkezésüket! Amikor még nem úgy bántak az ember vízierőmű-rendszerével, mintha az egy ócska kis makett volna egy egyetem egérürülékes szertárában! Gentlemanok módjára várakoztak két ajtóval távolabb, aztán diszkréten átvették a mintát, lepecsételték, majd meghívtak a városba golfozni, ők fizették a pezsgőt, néha még egy fagyalt pohár is belefért. Akkor még divatos öltönyben jártak, szolid nyakkendőt kötöttek hozzá, elefántcsont sétatálcájukkal végigsétáltak a bulváron, s csak akkor tették fel a napszemüveget, ha nagyon tűzött a nap.

Hogyan válhatott mindezzé éjfekete kommandós-öltözet? Isten a tudója. Mindenesetre senki sem ébredne arra szívesen éjjel háromkor, hogy a koromfekete pókemberek egyszerre rúgják be az összes ablakát, majd a földre teperik, s miközben érzi a halántékán az automata fegyverek hideg acélcsövét, az olimpiai himnusz fennhangon énekelve mintát kell adnia. S ha a legjobb hazafias szándékok által vezérelve, törvénytisztelő állampolgárként

sem képes a kémcsőbe juttatni az előírt mennyiséget, frissen olvasztott havat itatnak vele, miközben egy fejhallgató állandóan Michael Jackson Thrillerjét nyomatja a fejébe.

És még jó néhány trükköt elmesélhetnék, hányféle módot eszeltek ki, hogy zaklassák az embert és a családját. Tegnap például későn mentem haza, és amikor bebújtam volna az ágyba, látom ám, hogy egy meztelen pasas fekszik a feleségem mellett, az én helyemen. Ó, mondtam, hát még ide is?

Ekkor úgy döntöttem, mindent visszaadok. Érmét, hátbaveregetést, érettségi bizonyítványt, üllőt, kengyelt, kalapácsot. Kitanulok valami szakmát. Valami tisztességeset. Soha nincs késő.

Kán-kán a paprikán

(okfelejtő riport)

Mindenképpen az elmúlt év egyik legnagyobb botrányának számít, hogy valakik nagyon rossz hírbe hozták a magyar paprikát. A felelősök kilétét azóta is jótékony homály fedi. Mi ebbe nem nyugodtunk bele, autóba vágódunk és még csak a fékre sem léptünk rá addig, míg Paprik Apor, a Piripócsi Édes, Csípős és Penészes Paprikagyár őrlő-védő szolgálatos laboránsának ajtaján be nem kopogtunk. Paprik úr nagyon kedvesen fogadott bennünket, azonnal hellyel és paprikás chipsszel kínált, mi pedig a hamiskás mosolyából arra engedtünk következtetni, hogy ő tud valamit, amit mi még nem. Kérdeztünk hát.

– Mikor vette észre először, hogy megtörtént a baj?

Paprik úr szertartásosan szivarra gyújtott, elmosolyodott, majd szórakozottan babrálni kezdte a bajusza végén csüngő apró szélcsengőket.

– Hát kérem szépen, a titkárnőm először szédülésre és hányingerre panaszkodott. Később, amikor megjött az étvágya és elkezdett gömbölyödni, rögtön tudtam, hogy óvatosabbnak kellett volna lennem azon az estén a rakárban.

– Nézze, mi valójában a mérgezett paprika ügyében bátorzkodunk...

Apor elnézően csőre töltött egy vadászpuskát, majd óvatosan visszahe-lyezte a falra.

– Ja, a paprika. Hát kérem, a paprika az más. Azzal lehet bátorkodni. Nem hasonlít sem a paradicsomra, sem pedig az uborkára. Például láttak már önök valaha is piros uborkát?

– Nem, tulajdonképpen még nem.

– Na látja. Erről jut eszembe egy vicc. Az egyik zöldségesnél egy szőke nő elkezdte kosarába rakosgatni az uborkákat. Nyolc, tíz darabot is beletesz,

majd sorban szépen mindet kiveszi és visszarakja a polcra. Mikor ez már negyedszer történik meg, odamegy hozzá a biztonsági őr és megkérdezi, miért csinálja. A szőke azt feleli: Tudja, a kozmetikusom azt mondta, hogy a bőrömnek jól tenné egy kis uborkapakolás!

– Ha-ha, ez igazán jó vicc volt, köszönjük, de most már elárulhatná, hogy ki a felelős mindezért.

Paprik úr ügyet sem vetett kiújuló szemhéjrángására, a zsebében rakoncátlan kis ritmusban csörgette az aprópénzt és a töltényeket.

– Elárulom. Ezt a viccet a Jóska bácsitól hallottam, ott lakik a falu legeslegutolsó házában, keressék meg, vonják kérdőre, miért nem szereti a szőke nőket. Én ismertem egyszer egy eredeti szőkét, a Marcsát, tudja, pincérlány volt a szentem, és akkora dudái voltak, hogy ha a Titanic ilyenekkel lett volna felszerelve, akkor nem sülyed el, hanem lágyan félrelöködi maga előtt a jéghegyeket.

Éreztük, hogy eljött a mi időnk.

– Például ön mikor hallott először az aflatoxinról?

Paprik úr színes kis orvosságos üvegeket vett elő a fiókjából. Láttuk, hogy remeg a keze.

– Kérem, én megkérdeztem a házi orvosomat és a gyógyszerészemet. Amikor az előző gyógyszer, a Cuncimunculin és a Neohiper Inflagrint nem használt, mondtam is dr. Ebola Béla doktor úrnak, hogy emiatt a kínzó lábfejfájás miatt nem tudok rendesen a paprika őrlésére koncentrálni. Ekkor írta fel az Anticsömörint és a Holdraugatint, ez utóbbiról persze később kiderült, hogy valójában kutyáknak és egyéb ebül szerzett jószágoknak ajánlja az állatorvos-tudomány.

– Egyáltalán miért volt szükség a külföldi paprikára?

Semmi kedvünk nem volt hozzá ugyanis, hogy a helyzet komolysága a fűtőtest által felmelegített levegővel együtt örökre eltávozzon az ajtó résein keresztül. Székünket közelebb húztuk Paprik úrhoz, aki flegmán a falnak dőlt és érezte, hogy nem hátrálhat tovább.

– Mert a mienk egyszerűen nem akart elpirulni. Annyi pajzán viccet meséltünk neki, kérem, hogy azoktól még egy sokat próbált örömlány is szélesre harapdálta volna az ajkát. De semmi! A mi paprikánk állta a sarat, miközben kéült-zöldült kínjában a klímaváltozás miatt.

– Nem vették észre, hogy a dél-amerikából érkező rakomány útközben megpenészedett?

Paprik úr önkéntelenül az önvédelmi fegyvere után kapott, de rögtön ezután ki is aludt szemében a piros lámpácska.

– Egy kicsit furcsállottuk, hogy fekete és bűdös, de aztán a sógorom azt mondta, hogy ezeknél a mayáknál meg inkább inkább sohase lehessen tudni.

– Miért, ismer ön akárcsak egyetlenegy ma is élő mayát?

– Hogyne, kérem. A Maya Goldot! – és a polcán sorakozó kazetták felé bökött.

– És inkát?

– Inkább erről ne beszéljünk. A lényeg az, hogy amikor ezt a fekete, büdös masszát hozzákevertük a mi sápadt paprikánkhoz, olyan élénk füstölgésbe és mormogásba kezdett, mint az Etna a lávaadás ünnepén.

– Nem volt ez az önök számára furcsa?

Paprik úr tudta, hogy ez már a végjáték. Csak még arra nem jött rá, miként tudná feltűnés nélkül földre söpörni a sakkfigurákat.

– Dehogynem. Mondtam is az asszonynak, próbáljuk ki, hátha ez a természetgyógyászati együtttható rendbe hozza a házasságunkat.

– És? Tényleg javított rajta?

– Igen. Az asszony jól megpaprikázta a pörköltet, majd amikor belekóstolt, az összes haja égnek állt, míg ő maga felpattant egy seprűre és huss, kirepült az ablakon. De most, hogy valami nagy durranás is legyen a cikükben...

Bumm! Hirtelen magától elsült a puska a falon. Paprik úr talpra ugrott, az órájára pillantott és sűrűn elnézést kért.

– Bocsánat, de hatra várnak az Őröltek Házában.

Szenvtelen arccal beleült az asztal melletti krómozott lavórba, amely halk surrogással a levegőbe emelkedett vele. A mester szomorkás mosollyal búcsúzott.

Sünbánya Tévé, világszám!

A süvöltő, vad szélben teli torokból kellett ordítaniuk, hogy értsék egymás szavát.

– Még ezer méter és felérünk a Himalája tetejére!

– Nagy nap lesz ez Sünbánya lakóinak!

– Miért pont nekik?

– Mert onnét származom. Percenként küldöm az üzeneteket a Sünbányai Hírmondónak.

– Ha nem nyomogatnád annyit a mobilodat, már régen felértünk volna!

– Ugyan, hova sietnénk? A helyszíni közvetítés jogát megvette a Sünbánya Tévé. Csak a reklámokból befolyik annyi, amennyiből ezt a hegyet átláthatnánk az óceánba.

– Képzelem! Hol bennünket mutatnak, hol pedig a pelenkákat. A nézők azt hihetik...

– Hogy tele van a gatyánk, igaz? Apropos! A tied eléggé légáteresztős?

– Kitűnő a nedvszívó képessége is! Az előbb, amikor rosszul kapaszkodtam meg és majdnem a mélybe zuhantunk, nagy szükségem lett rá hirtelen.

– Állj! Álljunk meg!

– Ne ráncigálj, mert lezuhanunk! Mi történt?

– Kaptam egy SMS-t. A Klári néni üzeni, hogy tönkrement a Sünbánya Televízió. Most mit csináljunk?

– Tegnap azt írta, hogy megdöglött a macskája, a Cili. Akkor sem fordultunk vissza, hogy részt vegyünk a temetésén, most se szaggatjuk meg a ruhánkat, mert nagyon megfáznánk.

– Körülnézek az Interneten. Csak belekukkantok a reggeli lapokba, hogy mit írnak rólunk, és mehetünk is tovább.

– Eszedbe ne jusson! A cél előtt nem szabad megállni!

– Várj, már bejöttek a reggeli lapok! A Sünbányai Hírmondó ezt írja: „Tisztelettel adózunk Lekacsint Emil és Raplízó Ekrazit hegymászók emlékének, akik ma reggel életüket veszítették, amikor a Himalája tetejéről szakadékba zuhantak...” Te jószágos jég! Ez valami vicc?!

– Mutasd! Na nem... Ez hihetetlen! Miket írnak ezek összevissza?! Hiszen még életben vagyunk!

– Ahogy mondd! Még... Ebben a pillanatban! De mi van, ha kelet felé indul el egy hír? Mire megkerüli a Földet, átlép annyi hosszúsági fokon, hogy nyer egy egész napot! Mint a Nyolcvan nap alatt a Föld körül című regényben. Nem olvastad?

– Olvastam, de ez akkor is badarság! Ők már tegnap este tudták volna, amit mi még nem?

– Amilyen gyorsan terjednek manapság a hírek...

– Ilyesminek akkor sem dőlök be! Szerintem induljunk tovább és vigyázzunk magunkra, úgy nem lehet baj!

– Megint kaptam egy SMS-t! Klári néni nem tud eljönni a temetésünkre, mert kiújult a reumája.

– Őszinte részvétem! Na, már látom a célt! Nagy dolog ez az emberiségnek, de még nagyobb Sünbánya lakóinak! Ha nem fagyott volna meg a pezsgő, most felbonthatnánk!

– Végre felértünk! És ha belegondolok, majdnem az életünkkel fizettünk ezért! Légy szíves, add ide a zászlót!

– A zászlót? Azt hittem, nálad van!

– Csak nem azt akarod mondani, hogy... Te agyalágyult!

– Hé! Hé! Ne csináld! Kilazult a zsinór! Vigyááááázz!!!

A visszhangzó, egyre halkuló üvöltést pedig teljesen elnyomta a sívító szélzúgás.

Ó, csöppnyi röpcsik!

A műsorvezető szerint sokáig tartott, amíg Csapongi Amalgám és neje elszánták magukat az útra. Tervüket, hogy gyorsan és kényelmesen eljutnak Torontóba rokonlátogatásra, sajnos, nem sikerült megvalósítaniuk. Mivel nemcsak ejtőernyőt, hanem saját fekete dobozt és rejtett kamerát is vittek magukkal, most kiderül, végül miért nem érkeztek meg. Íme, a hangszalag pontos szövege:

- Kényelmesen ülsz, drágám?
- Kényelmesen? Akkora görcs van a gyomromban, hogy azt hiszik, állapotos vagyok!
- Ne aggódj, nem lesz semmi baj.
- Tudod, hogy mennyire félek a repüléstől!
- Tudom, de gondolj csak bele, repülőgép még sohasem ütközött jég-hegynek.
- Viszont sokkal jobban tudok úszni, mint repülni...
- Látnod, én ezért viselek Batman-jelmezt. Így szuggerálom magamnak, hogy nem lesz semmi baj.
- Kedves utasaink! Üdvözljük önöket a Trauma Airlines Légitársaság gépén, amelyet várhatóan a jövő héten selejteznek majd ki. Kérem, mondják velem az imádság szövegét!
- Hallod ezt, Amalgám?
- Ugyan, csak a stresszt akarják oldani. Én például meginnék most egy vodkát oldószernek. Neked meg rendeljek valami koktélt?
- Olyan furcsa érzésem van! Mintha valaki fojtogatna.
- Vigyázz! Véletlenül a nyakad köré csavartad a biztonsági övet!
- Azért vannak arra mutató jelek, hogy nem a legbiztonságosabb légitársaságot választottuk. Például a járataikra nem repülőjegyeket, hanem sorsjegyeket árusítanak. A reptéren pedig minden utastól megkérdezik, tud-e repülőgépet vezetni.
- Többen is jelezték, hogy igen. Ezek szerint többszörös biztonságban vagyunk.
- Én kabalából megcsókoltam a repülőgép szárnyát.
- És? Visszacókolt?
- Nem, csak egy aprócska repedés keletkezett rajta. Neked ez nem gyanús?
- Az előbb azt mondta a pilóta, hogy nekik vannak a legjobb légiutas-kísérők, ám véletlenül ezen a járaton egy sincs itt közülük.
- Ő is tréfálgozik velünk?
- Nem kell mindjárt a legrosszabbra gondolni. Lehet, hogy csak részeg.

- Remélem, nem ivott sokat.
- Attól függ, mennyire bírja a stresszt. Ha nagyon elszáll, majd átveszi az irányítást a robotpilóta.
- És az még józan?
- Hová gondolsz! Csak olajat ihat a fickó!
- Mondd, Amalgám, ha a fekete doboz olyan anyagból van, ami mindent kibír, akkor miért nem csinálják abból az egész repülőt?
- Nem tudom. Mindenesetre ez a gép nemcsak mosdóval van felszerelve, hanem kápolnával is.
- Előbb megkérdeztem a légikisasszonyt, milyen gyakran szoktak lezuhanni a gépeik, mire azt válaszolta, hogy mindegyik csak egyszer. Az nem rossz átlag, ugye?
- Mit gondolsz, nem kellene mégiscsak visszafordulnunk?
- Amalgám! Te már azt sem tudod, mit beszélsz! Talán el akarod téríteni a gépet? Hányadik vodkát iszod tulajdonképpen?
- Mit tudom én? Utazni jöttem, nem pedig leltározni. Hallottad? A légikísérő szerint a kapitány keményen megküzd az elemekkel.
- Úristen! Viharba kerültünk?
- Dehogyan. Éppen a karórájában cserél elemet.
- Nagyon tréfás kedvű ez a kapitány, nem gondolod?
- Ó, igen! Állítólag ez az első útja, de ő még nem tud róla.
- Az meg hogy lehet?
- Tréfából nem árulták el neki, hogy nem a szimulátorban ül, hanem ez már éles bevetés.
- Ezek szerint nem azért volt nála fehér bot, mert sántít a jobb lábára?
- Nem, nyugodj meg, Emília, a kapitány lábának semmi baja sincs. A látása gyenge.
- Jaj! Mi volt ez a rándulás? Te is érezted, Amalgám?
- Éreztem hát! Szerintem vagy villámlik odakint, vagy pedig lőnek ránk. Én rettegek a villámoktól. Te hogy vagy vele?
- Úgy, hogy nemsokára elájulok a félelemtől. Mit gondolsz, nincs egy kis repülősjuk?
- De, éppen most csinálja a pilóta.
- Hallottad ezt a dörrenést?
- Szerintem csak a másodpilóta nyitott ki még egy üveg pezsgőt. Ma van ugyanis a névnapja. Jé! Mi ez?
- Ez az ejtőernyő még az apámé volt. Jó, hogy elhoztam.
- Akkor kiugrunk?
- Hát persze. Amúgy mit gondolsz, visszafizetik a jegy árát?
- Azt nem tudom, de kissé meg lesznek lepődve. Most pedig kapaszkodj erősen a derekamba, és vegyél egy nagy levegőt...

Dalra, magyar!

Történt pedig az Úr 2006. esztendejében a magyar (?) fővárosban, hogy a magukat egyszerűen „megasztároknak” nevező/valló/ hívő jó hangú polgári személyek izgatottan gyülekeztek egy csatorna partján. Pontosabban egy tévécsatorna túlsó partján, annál a pontnál, ahonnan az illetékesek szerint már nincs visszaút. A megbeszélt találkozóra a megatévé elnöke nem jött el, a portást, Mega Bandit küldte mega (illetve maga) helyett:

– Kedves meghangok, megafonok, megálljt nem ismerő megátalkodott megák! Drága megáim! A megabizottság fontolóra vette ötleteket, miszerint az énekhang-dömpinget követhetné egy Megadalszerző és egy Megaszövegíró tehetségkutató verseny is.

– Úgy van! – kiabálta Mega Magdi. – Hiszen nincs mit énekelnünk!

– Még hogy nincs mit! – vetette oda foghegyről Mega Bandi, a portás, és kiköpött. – Hát nincs elég angol nyelvű mjuzik a világon?

– De mi magyarul szeretnénk énekelni – dörmögte Mega Móric.

– Magyarul? – prüszkölt a portás. – Hát ki hallott már olyat, hogy egy magyar énekes magyarul énekeljen?! Röhej! Elképrepsztő!

– És nem akarjuk a régi Hungária-, LGT-, Omega-, Metró-, Illés- és Kor-da György-számokat sem – hadonászott Mega Miloszlaw. – Hóttunalmasak már!

Mega Bandi, a portás provokatívan táncra perdült.

– Menthol! Hotel Menthol! Menthol! Hotel Menthol! – énekelte, és gúnyosan hozzátette: – Pedig ha ebből nem állapítja meg a nagytvíszletű zsűri, hogy ki milyen énekes, akkor semmiből!

– A meghangok megadják mindenkinek a tiszteletet. Tedd ezt te is! – figyelmeztette a portást Mega Miroslav, és hogy szavainak nyomatékot adjon, kissé a levegőbe is emelte a madárcsontú egyedet. A portás jobbnak látta, ha felolvassa a megatévéelnök megaüzenetének megatív maradékát, aztán pedig sürgősen elszelel a felpapritázódott tömeg elől.

– Idézem: „Kedves megáim! Bár nektek most is megaigazatok van, a megabizottság mégis úgy döntött, hogy a nézettségi szempontokat figyelembe véve, különös tekintettel a várható haszon reményére inkább megatáncversenyt indít. Ti pedig szóródjatok szerte az egyre kisebb Megaország területén, és énekeljete el mindent, ami a kezetek ügyébe akad: zsoltárt, vilanyszámlát, panaszos levelet.

A megalázó megaszöveg hallatán a megatömeg nagyot hördült. Mega Bandi, a portás elejtette a papírlapot, és négykézláb slisszolt el az egyre baljóslatúbb skálázásokba bonyolódó, önfelhergelt megaingerekkel megtámasztott polgári lakosság köréből, pontosan Mega Miklós megacélosodott lábai között.

– Ezt ha hagyjuk annyiban! – üvöltötte Mega Mix. – Mutassuk meg nekik!
 – Mit mutassunk meg? – kérdezte szégyenlősen Mega Mónika, és két kézzel szorította a miniszoknyája szélét, nehogy alákapjon a szellő.

– Egységben az erő – skandálta a tömeg. – Megaegységben pedig a megaerő.

– Tegyük azt, amit a megabizottság javasol – lépett elő Mega Watt, a basszus hangú tinilány, és a megatévé épületére mutatott. A megák agyában talán fény gyulladhatott, esetleg egy aprócska reflektor kezdte meg működését, vagy csak úgy tettek, mintha, egy biztos: kezdetét vette az a forradalom és szabadságharc, ami később Nagy Megamutogatás és Médiamorzssahalom néven került be a történelemírók blogjaiba.

A megák megszállták a tévé épületét, betörték a stúdióba, ahol éppen a tévéhíradót közvetítették. Mega Tonna félrelökte a műsorvezetőt, és a Komáromi kisleány dallamára elénekelt a híreket, Mega Giga pedig az Általmen-nék én a Tiszán-t dolgozta fel időjárás-jelentésként. Ezután rockosították a reklámokat, popba szoborták a politikai hirdetéseket és elreppeltek egy teljes amerikai katasztrófafilmet.

Kinn az utcán már várták őket a döntőbe be nem jutott megák csalódott tömegei, s a dalkommandó létszáma percről percre növekedett. Utcáról utcára haladva elénekelték az óriásplakátokat, a buszmenetrendet, az Új Magyar Lexikon köteteit, valamint a teljes magyar történelmet és államadósságot.

Bizony mondom néked, barátom, szemeddel látsz, szíveddel érzel.

FORR AZ EGÉSZSÉG

EU-vitamin

- Szép jó napot kívánok, doktor úr!
- Á, maga az, Leó bácsi? Régen láttam! Talán csak nem volt beteg?
- Nem voltam, doktor úr. De sajnos, nem segített a kenőcs, amit a múltkor felírt. Képzelve, állandóan bernyogtam tőle.
- Mit csinált...?!
- Bernyogtam, doktor úr.
- Bernyogott? Hm. Mint a macskák tavasszal?
- Igen, akár a bagzó macskák, pontosan úgy.
- Ez meg hogy lehet?
- Nem tudom, de rá is van írva a dobozára, hogy „bernyogtató krém”.
- Ez lehetetlen. Mutassa csak! Tényleg! Valószínűleg nyomdahiba, hiszen én nem bernyogtató, hanem bőrn nyugtató krémet írtam fel magának. Érti? Bőr-nyug-ta-tót...
- Bőrn nyugtatót? Akkor én egy vacak nyomdahiba miatt hónapokig nyá vogtam otthon? Ez borzasztó!
- Még mindig vakarózik, Leó bácsi?
- Nem tudom, szerintem ez valami új allergiás beütés lesz.
- Szent biokolbász! Most látom csak, mennyire szörnyűségesen tetszik kinézni!
- Tetszik, nem tetszik, így nézek ki, doktor úr! Az egész testemen kijöttek ezek a sárga izék...
- Nem izék ezek, hanem csillagok! Mutassa csak! Igen, ezek szabályos ötágú bőrkeményedések.
- A homlokomon kezdődött, aztán a tarkómon, a hátamon, a könyökömön, a térdemen meg a lábam között is kialakult egy. Reggelre összesen tizenkettőt számoltam meg.
- Érdekes. És mióta észleli a tüneteket?

- Május elsejétől, doktor úr.
- Aha! Akkor megvan a baj. Magának súlyos kétoldali uniundoritisze van. És ez sajnos, ma még a kispénzű emberek számára gyógyíthatatlan.
- Uniundoritisz? Az meg micsoda?!
- Egy új európai betegség. Magyarul: félelem az uniós csatlakozástól.
- De hát én nem félek a feleségemen kívül senkitől sem, doktor úr!
- Érdekes. Mondja, nem hallotta idén túl sokszor Beethoven Örömdóját?
- Nem, doktor úr. Naponta tíz-tizenkétszer.
- Jóságos érárfolyam! Hiszen az már halálos dózis! Felírok magának egy Antiglobalin kenőcsöt, aztán majd meglátjuk. A mellékhatások tekintetében kérdezze meg a brüsszeli nagynénikéjét vagy magát a kínai császárt.
- Mellékhatásai is vannak?
- Sajnos vannak, Leó bácsi. Például észre sem veszi és vezérszónokként egy globalizáció-ellenes tüntetéshez csapódik, majd a bőrön át felszívódó mérgek által kiváltott iszonyú agresszivitás és bizonytalanságérzet odáig is fokozódhat, hogy hajlott kora ellenére felszedi az utcaköveket és bedobálja vele a kirakatokat.
- Majd a meggyfához kötözöm magam, doktor úr, hogy ellen tudjak állni a szirénák énekének.
- Felírok még egy doboz EU-vitamint is.
- EU-vitamint? Hát az meg milyen?
- Ha bemegy az üzletbe, minden árut újra a régi árakon fog tőle látni. Amúgy pedig olyan, mint a fiatal politikus: először hatékonynak tűnik, de aztán nyom nélkül felszívódik a szervezetben...

Pénzátültetés

- A főorvos arcán enyhe csodálkozás és egy kis mosoly bujkált.
- Asszonyom, lehetséges ez? Önnek három férje volt, és mégis szűz maradt...?
 - Gizdáné Gőz Epetea egy kicsit fészkelődni kezdett a széken.
 - Nem volt szerencsém, doktor úr. Az első férjem virtuóz zongoristaként mindent az ujjaiával csinált. A második színész volt, de rá csak női szerepeket osztottak. A jelenlegi pedig politikus: ő csak ígérgetni tud.
 - Érdekes eset – méltózott el dr. Folyondár. – De foglalkozunk inkább a panaszaival. Ön nem tartotta be a diétát, amit előírtam.
 - Elnézést – sápadt el Epetea, – de nagyon gyenge a... gyenge a...
 - Az akarata? Vagy a memóriája?
 - Azok is, de főleg a látásom, az csapnivaló.

A főorvos vigyázott, hogy ne ráncolja a homlokát, mert úgy idősebbnek tűnik a koránál.

– Hogy függ ez össze a diétával?

– Hát úgy, hogy nem tudom rendesen elolvasni az étlapot, és összevissza rendelgetek magamnak mindenféle bélszínt, borjúmájast meg disznótoros káposztát...

– Értem. Sürgősen keressen fel egy szemorvost.

A hölgy a beteglapja sarkát gyűrögette. Megkérdezze? Ne kérdezze? Aztán úgy döntött, időhúzásnak ez a téma pontosan megfelel.

– Doktor úr, a tévében mondták... Szóval igaz az, hogy annak az ételmennyiségnek, amit elfogyasztunk, egyharmada is elég volna a létfenntartáshoz?

Az orvos egy pillanatig gondolkodott.

– Igen, asszonyom, ez valóban így van.

– Akkor vajon mire szolgál a további kétharmad?

– Az biztosítja a belgyógyászok létfenntartását!

Frappáns, gondolta Epetea, ugyanakkor elhatározta, hogy nem halogatja tovább a kérdést.

– Mondja... ugye elkerülhető a műtét?

A főorvos számított a dolgok illetén alakulására, felugrott a székéből és az ablakredőny résein keresztül beszűrődő napsugarak felé tartva szemüvegét, gondosan törölgetni kezdte annak bepárasodott lencséit.

– Elkerülhető, de minek kerülnénk? Ne aggódjon! Meglátja, hogy a műtét után milyen gyorsan talpra állítom! Már az első nap fölkel és öt perccel sétál! A másodikon már húszat, a harmadikon pedig egy órát...

– Köszönöm, főorvos úr, de azt meg tetszik engedni, hogy a műtét alatt feküdjek?

– Hogyne – rándult idegeset dr. Folyondár szája széle. Abbahagyta a törölgetést és az íróasztalához lépett. A fiókból üres kérdőíveket vett ki, hanyagul az asztalra dobta őket. – Most térjünk a lényegre. Ezt a pár oldalas pszichotesztet kell kitöltenie, amelyből kiderül, alkalmas-e arra, hogy a betegünk legyen.

– Pszichotesztet? – pislogott riadtan a páciens. – De hát én nem állást keresek...

– ...hanem fekvést. Nem baj. Első pont: tehát ön mindenevő. Kitűnő. Mert ha a kórházi koszt nem ízlik, akkor ugye, a folyosón található páfrányokkal is beéri... Nézzük tovább. Öntisztuló?

– Tessék? Ez mit jelent?

– Ide van írva: „A legnagyobb nővérhiány esetében is képes önmaga, valamint környezete rendben tartására.”

– Hát... Nem is tudom...

A főorvos nem is volt igazán kíváncsi a válaszra.

– Egyedülálló? Ugye, nincsenek hozzátartozói, akik a gyógyító munkát állandó érdeklődésükkel hátráltatnák...?

– Nincsenek – mondta a hölgy a gladiátorok bátorságával.

– Így ideális. Nézzük tovább. Hálás? Ha igen, akkor mennyire hálás? Kérjük százalékban és euróban kifejezni. Ugye, nem kell attól tartanom, hogy a felgyógyulása után hálátlan lesz?

– Nem, doktor úr, a hálám a sírig üldözni fogja.

Hm, kinek a sírjáig? gondolta a fehér köpenyes, de aztán túl morbidnak találta saját gondolatát, s egy képzeletbeli gombnyomással törölte a memóriájából.

– Elégge csendes? Igen vagy nem? Karikázza be a helyes választ. Ugye, nem kérdezi folyton, hogy melyik gyógyszernek milyen mellékhatása van?

Epetea még csak most halásza elő örökíróját a táskája mélyéről.

– Nem, doktor úr. A saját érdekemben jobb is, ha ezt nem tudom...

– Nagyon helyes. Ezenkívül kérem, hozzon magával néhány dolgot otthonról. De tényleg csak néhányat, amivel mi jelenleg – sajnos – nem rendelkezünk.

– És mi minden lenne az? – fordította meg a kérdőívet az alaposan megilletődött páciens, mivel a titkos női megérzés azt súgta neki, hogy most jegyzetelnie kell.

– Hát először is rengeteg pénzt, de ne aggódjon, hitelkártyát is elfogadunk... ha esetleg nem sikerülne a műtét, és ránk hagyja a házát, az se gond, megoldható.

– Ezenkívül?

– Hozzon magával ételt, italt, ágyat, ágyneműt, ágytálat, szappant, törölközőt, pizsamát, szikét, tampont, altatót, fájdalomcsillapítót, érzéstelenítőt, infúziót, cérnát, injekciótűt, műtőasztalt, karbidlámpát, valamint néhány tapasztalt nővérkét és sebészt, mert most látom csak, nem gyűlt össze elegendő pontja, és én akkor egész egyszerűen nem vállalhatom ezt a műtétet, drága asszonyom!

Dr. Folyondár felkapta a szemüvegét és gondterhelt arccal kísértalt az irodából.

Gyógyszer ellen nincs orvosság

– Szép jó napot kívánok a doktor úrnak!

– Maga az, Milka néni? Hát szegény Leó bácsit hol hagyta? Csak nem a kocsmban támasztja a pultot?

– Á, dehogy! Szegény férjem olyan beteg, hogy pillanatnyilag söntésképtelen. Én jöttem el helyette.

- Mondja, mi baja van az öregnek? A mája, ugye?
- Nem, doktor úr! A mamája!
- Ezt nem értem. Mi van a mamájával?
- Gyakrabban elfenekelhetett volna az én Leómat, amikor az iskola helyett a kocsmába ment. Még csak tízéves volt, és már a gödény volt a kedvenc állata!
- Kedves Milka néni, hagyjuk most a múltat, inkább beszéljessünk a jelenről.
- Szegény Leómnak krónikus székrepedése van.
- Székrepedése...? Hm. Talán inkább székrekedése.
- Dehogyan, doktor úr. Jól mondom én. Tegnap este veszekedtünk egyet unalmunkban, és én úgy tettem pontot a vita végére, hogy hozzávágtam egy széket. A szék tölgyfából volt, annak meg se kottyant.
- És a Leó bácsinak?
- Annak megkottyant, drága doktor úr. Mert hát őt nem olyan fából faragták, ugye, mint a széket. Csont és bőr szegénykém. Főleg amióta egy kissé kettényílt a homloka.
- Kettényílt? Te jó ég! Gondolom, azonnal kórházba vitte Leó bácsit, ahol összevarrták a repedést.
- Dehogy vittem, doktor úr! Nincs nekem annyi húszkoronásom! Meg a benzin is egyre drágább!
- Hát akkor mi lett az öreggel?
- Elláttam. Fiatal koromban az Alsópendelyesi Május Elseje Ráncfelvarró Kisüzemben a szocialista munka élharcosa voltam! Kétszáz százalékra teljesítettem a tervet!
- Csak nem azt akarja mondani, hogy fogta a zsákvarrótút meg a kenderkócot, és...
- Összevarrtam én az öreg fejét, ki se látszik belőle! Tudja, az elsősegélynyújtás is a kisujjamban van.
- Ne mondja!
- De igen. Amikor megkaptam az első szociális segélyemet, addig nyújtottam, amíg végül kitarzott a következőig.
- Biztos benne, hogy él még szegény Leó bácsi?
- Nem úgy néz ki az, mint aki meghótt! Meg aztán bioborogatást is kapott ám az öreg.
- Az meg milyen?
- A szomszédasszony azt mondta, hogy dörzsöljem be a homlokát savanyú káposztával, mert az összehúzza a sebet. Amúgy pedig itt van egy ma reggeli fénykép az uramról, vizsgálja csak meg nyugodtan! Tényleg olyan sápadt?
- Nem is tudom. Szegény Leó bácsi vagy a falnál is fehérebb, vagy pedig túl van exponálva a felvétel.

– Jaj, dehogyis exportáljuk mi ezt a képet, doktor úr! Bár való igaz, egy osztrák horromagazin már tett rá ajánlatot.

– Felírok pár orvosságot. Székrepedés ellen enyvvet, a többi már asztalosmunka lesz, a férje pedig fehéredés ellen szopogasson el naponta egy piros vízfestékkorongot.

– Doktor úr, van valamilyen kellemetlen mellékhatása ennek a gyógyszernek?

– Van, kedves asszonyom. Ön egyelőre még semmit sem fog örökölni a férje után.

Kártyaparti

Négyen ülnek a kerek, hófehér asztalnál. A hentes, a torreádor, a hóhér és az orvos. Kártyáznak.

A hentes nagydarab ember, sűrű és fekete, rövidre nyírt hajjal, groteszk, elálló fülekkel, bozontos szemöldökkel, legalább egyhetes borostával. Kockás inget visel a piszkosfehér kötény alatt. Néha maga elé fekteti a sárga, zsíros kártyalapokat, majd a kézfejebe törli az orrát (fogadásból sosem használ zsebkendőt), nagyokat nyel, krákogva, látványosan összpontosít, hogy melyik lapot játssza ki. Olykor gyanúsán hosszú ideig tétovázik, elnéz a vele szemben ülő orvos vékony válla felett és köhint. Leggyakrabban az ő szája felől érkező artikulátlan hangok törik meg a csendet. Egyszóval nem túl gusztusos ember. De épp elég erős, hogy saját magát elviselje. A vásárlók mégsem azt várják el egy hentestől, hogy gusztusos legyen, vékony dongájú és vegetáriánus; lehet az ipse akár kancsal is, csak pontosan lássa, hogy mit mutat a mérleg. Legyen nagydarab, szuszogó hájpacni, hiszen így jobban mutat a kampókról lógó oldalasok, marhafelsálók, szalonnák és egyéb húsféleségek között. Rebesgetik, hogy egyszer a torreádor marhakonzervnek nevezte, s a hentes úgy megsértődött az összetett szó „konzerv” részén, hogy nem sokat tétovázott, vajon a bikabökö úriember bal vagy jobb szeme alá suhintson-e csontos öklével. Amúgy nem sértődékeny, s bár mindig a körülményekhez képest ugyan, de becsületes ember. A játékban nem csal, ugyanis nem mer. Ha veszít, nem szórja dühösen az asztal közepére a lapokat, nem káromkodik. Lassú mozdulatokkal végigtapogatja a zsebeit, csodák csodájára mindig akad valahol egy gyűrtött százás.

Ezzel szemben a hóhér folyton adós.

A hentes talán azért nem mer csalni, mert nem tud. Egyszer volt ugyan egy ügyetlen húzása az egyik ásszal, de a többiek észrevették, s igyekezve nélkülözni a keményebb sértéseket – lehurrogták. Azóta megpróbál becsületes maradni, s gyakrabban veszít.

– Tartom a kétszázat! – mondja a doktor, és sovány kezeivel elhessegeti az orra elől a szemtelen felhőfoslányokat.

Még néhány emelés, s már csak az orvos és a hentes játszik. A torreador közömbösen piszkálja a körmét, s néha lopva az orvosra tekint. Az előbb ugyanis észrevette egy kisebb svindlijét, de nem akar szólni. Még nem. A hóhér az eddigi nyereségét számolgatja. Persze, csak gondolatban.

A hentes veszít.

Az orvos száraz mosollyal húzza maga elé a bankjegyeket. Sovány, kopaszodó figura, még ehhez a partihoz is túlságosan jól öltözött. Ujján több nehéz gyűrű, orrán egy könnyű szemüveg csillog, szeme már elvesztette régi fényét és erejét. Életeleme a játék, régebben gyakran fogadott a kollégáival, hogy azok betegei túlélnek-e az operációt vagy sem. Azt persze nem tudta meg soha: a műtétek végül már olyan szellemben zajlottak, veszteség-e, ha a beteg felébred a kómából, vagy tiszta haszon.

Ő maga nem szikével dolgozott. Ahogyan egykor a gyerekeket, úgy segíti most világra az újabb nyereségeket. Az előbb ugyan rájött, hogy a hóhér manipulált a piros hetessel, de későn. Hosszadalmas lett volna bizonygatnia az igazát, inkább szemet hunyt a dolgok fölött. Várja a megfelelő alkalmat.

Idegés típus, cigarettára gyújt. Társai nem nagyon örülnek, amikor ezüst-tárcájából újabb füstölni valót halászik elő, s díszes öngyújtójával kövér szikrákat csíhol, de nem szólnak, mert a torreador a körmét rágja, s az legalább olyan idegesítő tud lenni.

– Megadom az ötszázat! – sziszegi a hentes.

– Tartom és emelem százzal – válaszol hidegen a torreador. Az a fajta ember, aki ritkán veszít, de akkor annyit, amennyibe a közönséges halandó már beleroppan, jobb esetben azonnal megöszül. Görbe orra, metsző pillantása, keskeny ajka és ritka fogazata érdekes összképet nyújtanak. Beszédjébe gyakran kever idegen kifejezéseket, előfordul, hogy hadonászni kezd, és sűrűn emlegeti a jelenlévők kedves rokonait, ám hamar lehiggad, és szégyenlős, kisfiús mosollyal kér elnézést.

A kezén és a mellén található forradások is vesztes csatákra emlékeztetik, amelyek bizony nem egy kártyaasztalnál zajlottak. A bika mégiscsak bika. Ráadásul ő is a bika jegyében született, s a vörös posztó rázogatójától (?) kissé remeg már a keze. Dús fekete haját most is olyan kecses mozdulattal söpri félre homlokából, mint fiatalkorában, a fénykorban, az aréna közepén, amikor a tömeg a vállán vitte. Meg néha a bika is. De az legalább nem ejtette le!

A doktor kever.

A hóhér ránéz az órájára. Nem, nem a pontos időre kíváncsi, az itt most teljesen mellékes. Azon tűnődik, ezt vajon kitől is lopta. Többszörös gyilkosok nem ilyen karórát viselnek, azt volt alkalmuk és ideje megfigyelni. A terroristák is adnak magukra. Hm...

Egyébként senki sem mondaná őt hóhérnak, még egy kocsmai összeszólalkozás alkalmával sem. Vörös haja, bajusza és szakálla van, termete kissé alacsony, de arányos, izmos. Jobb lábára kicsit sántít, állítólag egyszer dühében belerúgott a villamosszékbe, mert az nem akart működni. Mennyit szaladgált, míg legalább egy laposelemet sikerült szereznie. A film, amelyben az előbb említett epizódszerepre kérték fel, két Oscart is kapott!

Látszatra ő a nagyon humánus, jólelkű úriember, aki nem tud veszíteni. Ha ez mégis megtörténik – főleg amikor nem ő keveri a lapokat –, dühében nagyokat csap az asztalra és hitetlenkedve ingatja a fejét, mintha nem is ő csalna a legtöbbet.

– Én kész vagyok!

A hentes kifordítja üres mellényzsebét, alsó ajka lefityved, majd ujjaival kényelmesen és kéjesen megsercegteti az állán a borostákat.

A torreádor megértően biccent, holott az ő vagyona sem tart már sokáig. Lazán végignyálja az ínyét a két elülső foga közt, majd elővárászol valahonnan egy mentolos ráógógumit. Ragacsos, fröcsögős, kíméletlen nyammogásba kezd.

A doktor közömbösen bámul a felhőkbe, majd váratlanul elhajítja a félig szívott cigarettát.

– Kölcsönözhetek, de...

A hentes láthatólag kivirul.

– ...de? – piszkálja ezúttal a fülét a torreádor.

– Azt ajánlom, játsszunk ezúttal nagyobb tétben. Mint tudjátok, kedves barátaim, a pénznek itt per pillanat semmi értéke sincsen.

A hóhér helyeslően morog. Tiszteli az orvost. A fene tudja, de van benne valami magabiztosság, valami különös nyugalom, amit képes átvinni a társaira is. Adnak a szavára.

– Ezért azt javaslom, hogy az abszolút vesztes a következő életében a most vele szemben ülő foglalkozását legyen köteles folytatni...

Néma csönd. Ilyen javaslatra nem számítottak.

– Én benne vagyok! – szólal meg a torreádor elsőként, és a szemben ülő hóhérra néz. Ez ügyben neki a legkevesebb a vesztenivalója.

A hentes nyugtalanul feszeng. A vele szemben elhelyezkedő orvos pillantását keresi. Élő hússal dolgozni? Hm. Végül is ki lehet próbálni.

– Hát, ha nincs jobb ötlet...

Nincs. Feszülten figyelik egymást, hogy a legkisebb tisztességtelen mozdulat vagy próbálkozás esetén azonnal lecsaphassanak. Elvégre most már életről-halálról van szó. De inkább életről.

– Elvégre mindannyiunknak tapad egy kis vér a kezéhez, nem? – mondja mintegy mellékesen az orvos, és beletekint a lapjaiba. Elmosolyodik. Ugyanakkor a hentes arcán furcsa szürkesség jelenik meg.

Négyen ülnek az asztalnál. A hentes, a torreádor, a hóhér és az orvos.

Kártyáznak. Elvégre el kell valamivel csapni a régi és új életük közti időt.

Odalenn nyüzsgő a Föld. Az emberek húsért állnak sorba, vagy éppen fertőtlenítő szagú orvosi rendelőben a doktor parancsára mélyeket lélegeznek. Mindezt gyanútlanul.

Ízlelésficam

– Szép jó napot kívánok, doktor úr!

– Maga az, Leó bácsi? Na hallja, és milyen jól néz ki! Látom, már teljesen felépült!

– Felépültem, de csak úgy, mint a szocializmus.

– Ne panaszkodjon, hiszen maga makkegészséges. De mondja, mi az a csúnya kis repedés az arcán?

– Kicsattantam az egészségtől, doktor úr!

– Hm. Ez általában olyankor fordul elő, ha valakinek a szervezete annyira hozzászokott a betegséghez, hogy már egy percig sem bírja elviselni az tünetmentességet.

– Ezek szerint most újra meg fog betegíteni a doktor úr?

– Dehogyan, Leó bácsi, örülök, hogy végre egészben látom. Az arcát özszeragasztom, és megpróbálom önt rászoktatni az egészséges életmódra.

– Doktor úr, ha jól értettem, újra megihatok majd egy kupicával minden étkezés előtt?

– Az attól függ, hányszor étkezik naponta.

– Farkasétvágyam van.

– Én pedig felírok önnek egy doboz Nemkicsattanint, hogy szokja meg végre a makkegészséget. Ne ijedjen meg, ennek az orvosságnak rossz íze van. Ha bevette, igyon rá egy pohár langyos vizet, hogy elmúljon a kellemetlen utóíz.

– Doktor úr, én már évek óta langyos vízzel kezdem a napot!

– Igazán?

– Persze, csak a feleségem kávénak nevezi.

– Maga javíthatatlan.

– Azért járok orvoshoz, és nem szerelőhöz, doktor úr.

– Mondja, miért irtózik ennyire a víztől?

– Na hallja! A reklámokban állandóan mutogatják azt a sok, vízkő miatt tönkrement mosógépet. Nem szeretném, ha úgy nézne ki a nyelőcsövem, mint az ő fűtőcsövük. Sajnos már az ízeket sem érzem olyannak, mint régen!

– Mutassa csak a nyelvét! Aha! Szinte gondoltam. Leó bácsi, önnek ízlelésficama van!

- Ízlelésficam? Hát az meg mi?
- Ön ízetlen tévéműsorokat néz, s mérhetetlen nyelvizomlázában foghíjas emlékeihez menekül. Talán ezért keseredett meg a szája íze! Mindenesetre felírok önnek egy doboz Ízbimbóelbambulint, egy Nemcuppogint és két adag Antilenyalint. Ezenkívül szedjen még Aroma-csöppeket és kenegesse a nyelvét mézédes Fekálkrémmel.
- Jaj, de jó, hogy csak ficam! Már azt hittem, hogy ínyhüvelygyulladás. Tudja, doktor úr, már a szívem sem a régi...
- Nem a régi? Tetszett venni egy vadonatújat? Acélból? Netán mézeskalácsból?
- Ne tréfáljon, doktor úr! Nekem ez a felem sem tréfa.
- Nos, erre mondanák a franciák, hogy „déja vu”!
- Hát, nem is tudom. Mondja, mit jelent az, hogy déjà vu?
- Az az érzésem, Leó bácsi, hogy egyszer ezt már kérdezte tőlem.
- Tehát, ami egyszer már megvolt, nagy valószínűséggel meg fog ismétlődni újra? Az összes betegségem is?
- C’est la vie, Leó bácsi! Én mindenesetre most három hétig nem leszek itt.
- Doktor úr, szabadságra megy? Na látja, azt jól teszi. Végre a betegek is kipihenhetik magukat egy kicsit!

Forr az egészség

- Szervusz, Piroskám! Ilyen pirospozsgás az arcod, és itt ülsz ebben a zsúfolt, telekőhögött váróteremben? Csak nem te is Dr. Csontvelejessy Tüsző doktor betege vagy?
- Szervusz, Pamelám! Bizony, én is a doktor úr betege vagyok. Betege vagyok annak az őszinte, melegbarna szemének, annak a férfias sasorrának, annak az ősmagyarosan kunkorodó bajuszának, annak a hatalmas és vastag...
- Jó, jó, nem úgy értettem, hogy kikezdtél-e vele, mert ez nálad nem lehet kérdéses, hanem hozzá tartozol-e?
- Ó, még nem egészen, de a múltkor már majdnem megkérte a kezemet.
- Na jó, mindegy, hagyjuk. Remélem, nem súlyos...
- Á, dehogy! Erős, kispórtolt, izmos teste van.
- Nem az orvosra gondoltam, hanem a betegségedre...
- Ja, nem én vagyok a beteg...
- Hát? Talán a férjed?
- Igen, és most eljöttem, hogy a doktor úr szemébe nézzek, és egy őszinte, nagyon őszinte válaszáért esedezzem.
- Jaj! Csak nincs valami komoly baj?

– Letérdelek Tüsző doktor elé, karjaimmal szorosan átfogom a combját, majd könnyes szemmel a tekintetébe fúródok, és halk remegő hangon megkérdezem: „Arra kérem, doktor úr, ne legyen kíméletes velem, mondjon el mindent őszintén! E szörnyű kartörés után tud-e még valaha a férjem ablakot mosni és edényt törölni?”

– Atyaég! Te teljesen belezúgtál ebbe a dokiba! Meséld el, hogyan történt!

– Az egyik barátnőm elmesélte, hogy miután megbotlott a küszöbben, félrelépett a körzeti orvosával. Erre én azt gondoltam: nocsak, egy ilyen kalandot nekem is ki kell próbálnom!

– És? Fogtad magad és megbetegedtél?

– Dehogy! Teljesen egészségesen mentem el Dr. Csontvelejessyhez, és könnyes szemmel heves fejfájásra kezdtem el panaszkodni.

– Jaj, de izgalmas! És utána mi történt?

– Szó szerint ezt mondta nekem Tüsző doktor: „Hölgyem, ez egy kellemtelen betegség. Szó sem lehet róla, hogy így menjen dolgozni. Most szépen hazamegy, levetkőzik, megfürdik, befekszik az ágyba, és megissza ennek az orvosságnak a felét. Nem veszi fel a telefont, nem nyit ajtót senkinek, kivéve, aki háromszor rövidet koppant...”

– És? Jött? Koppantott? Rövideket?

– Rövideket, de a férjem éppen akkor érkezett haza, betörőnek nézte, ráugrott, dulakodni kezdtek, legurultak a lépcsőn, mire az én drágámnak eltört a karja. Így aztán fölöslegesen pazaroltam a vizet a zuhanyra...

– Te aztán megéred a pénzed, Piroskám!

– Hát nemtom', megérem-e, hogy valaha lesz pénzem. Amióta tönkrepriativizálták a céget, ahol dolgoztam, jobb híján ügynökösködöm. Gyermekkoscsiban utazom.

– Igazán? És ki tolja?

– Úgy értem: gyermekkocsikat árulok.

– Igen? És ki vesz manapság olyat?

– Azelőtt rosszul ment az üzlet, de amikor beléptünk az Unióba, jött egy kis bébibumm.

– Hát ez igaz. Még a szomszéd Mohács Jolánkának is született egy gye-reke, pedig nincs is férje.

– Ó, a Jolánkáról én csak jót tudok mondani...

– Akkor inkább beszéljünk másról. Ti hol voltatok idén nyaralni?

– Sehol. Otthon ültünk, és bámultuk az esőt.

– Te jó ég! Az egy vagyomba kerülhetett!

– Nem volt olcsó mulatság. Ráadásul a jövő sem valami biztató. Ha a férjemnek nem forr össze időben a csont a karjában, akkor egész karácsonyig én emelgethetem a szájához a söröskorsót.

- Ez szörnyű. De várj csak! Hiszen van neki egy másik keze is, nem? Vagy annak is valami baja van?
- Dehogy! Abban tartja a cigarettát...
- És amúgy jól megvagytok?
- Nem panaszkodom, igazán kiegyensúlyozott életet élünk. Én mindig az ivást teszem szóvá, ő meg az evés miatt tesz nekem szemrehányást.
- Amúgy nem értem, miért kell neked Tüsző doktorra pályáznod, amikor a férjed is egy jóképű pasas.
- Hát igen! Az anyjától örökölte a kék szemét, az apjától meg a piros Ferrariját. Képzeld, újabban spiritiszta lett!
- Vigasztalódj! Az én párom is iszik.
- Jaj, nem úgy gondolom. Őt kizárólag a szellem és a lélek érdekli.
- Aha! És a testre ezért nem marad ideje. Így már megértem, Piroskám, ezt a csuda nagy Tüsző-epedést. Menj csak, látom, te vagy a soron.
- Megyek is, Pamelám, hiszen forr bennem az... egészség!

Fekete Angyal

- Á, Ida néni! Hogy tetszik lenni így nagyvizit idején?
- Ha magát látom, főorvos úr, akkor egy kicsit jobban.
- Ez jó hír, Ida néni. Nézze, ide teszem a fényképemet az ágya mellé. Ha nagyon köhögne vagy görcsei lennének, pillantson csak rá, meglátja: rögtön jobban lesz!
- Köszönöm, főorvos úr. Maga egy angyal!
- Na, ne túlozzon, Ida néni! Én is csak ember vagyok, aki pénzből él.
- Jó, hogy mondja, doktor úr. Ezt a borítékot majdnem elfelejtettem odaadni.
- Köszönöm szépen. Bizony, a felejtés ebben a korban már gyakori és aggasztó jelenség. Egyéb panasz?
- Nagyon gyanús nekem a kórházi személyzet. Nem érzem magam itt biztonságban.
- De Ida néni! Ilyet itt még beteg nem mondott, amíg élt!
- Hát ez az! Mert ugye aztán már csak akkor panaszkodhatott volna, ha van egy jól hangolt médium a közelben! Hajoljon csak közelebb, megsúgom, mire gyanakszom. Szerintem itt, ezen az osztályon is dolgozik egy fekete angyal.
- Egy fekete angyal? Ezt nem értem.
- Tudja, egy olyan nővér, aki a betegeket akaratuk ellenére átsegíti a más-világra.

– Szóval fekete angyalka. Pihenjen sokat, Ida néni. Mindjárt szólok Krizantém nővérnek, hogy adjon be magának egy nagy adag nyugtatót.

– Jaj, ne! Ne! Ő az! Szerintem ő az!

– Krizantém nővér? Ez a jószágos, kedves, mosolygós teremtés? Ida néni biztosan sokat nézte a tévét és most rémeket lát.

– Jaj, doktor úr, annyira félek. Ön nem veszi észre, hogy napról napra fogynak az osztályon a betegek?

– Még jó, hogy fogynak, Ida néni. Meggyógyulnak és hazamennek a családjukhoz.

– Meggyógyulnak? Akkor miért olyan jéghidegek mindenkivel, amikor távoznak? Talán mert rosszulesik nekik, hogy nem maradhatnak tovább? A karjuknál és a lábuknál már csak a tekintetük merevebb!

– Hát persze. Ebben a korban már mindenki mereven ragaszkodik a saját időskori rögeszméjéhez. Mint például maga is.

– A szomszéd beteget csak boncolás után írták ki röntgenre! Egy fiatal nő pedig vörös arccal és mozdulatlanul feküdt két hónapig.

– Ezt úgy nevezik orvosi szaknyelven, hogy „róka kóma”.

– Róka kóma? Tehát ezért nőtt neki nagy, lompos farka?

– Minden bizonnyal. Egyéb gyanús jelek, Ida néni?

– Minden nővér fehérben jár, csak Krizantém nővér visel fekete köpenyt. A nővérhívó pedig állandóan a Gyászindulót és a Requiemet játssza.

– Talán a Klapka-induló jobban megfelelne? Nézze, amíg nem tudja bizonyítani, amit állít, addig úgyse tehetünk semmit.

– Krizantém nővér ezekkel a szavakkal vitte utolsó útjára szegény Juliska nénit: „Sajnálom, de a többiek szavazata alapján ma ÖN a leggyengébb láncszem. Mire a többiek kórusban: „Viszlát!”

– Már az is baj, ha valakinek van humorérzéke? Azt mégse mondhatja, hogy „Legyen ön is milliomos”!

– De akkor is: minden reggel több a zsemle, mint a beteg. Az osztályon egyre csak gyűlik a bontatlan narancslé. A kórlapon az életkort kis kereszttekkel írják. A betegfelvételen újabban csak azt kérdezik meg az embertől, hogy hisz-e túlvilágban.

– Rémeket lát, Ida néni. Nézze, azt tudom, hogy Krizantém nővér egész családja temetkezési vállalkozó, és mostanában nagyon jól megy nekik, de még ez is kevés ahhoz, hogy ártatlanul meggyanúsítsunk egy embert.

– Főorvos úr, miért nem hisz nekem? Ha most egy vaskos jegyzetömbbel megjelenne Robin Cook, a híres író, akkor elgondolkozna a dolgok felett?

– Nos, Robin Cook tényleg járt itt, hogy anyagot gyűjtsön készülő thrilleréhez, de még ez sem bizonyítja, hogy az unokahúgom, Krizantém nővér bűnös. Máris szólok neki.

- Jaj, kérem, ne tegye, doktor úr! Inkább holnapra elfelejtem az egészet.
- Így is el fogja felejteni, Ida néni. Krizantém nővér gyengéden kezelésbe veszi önt, és holnapra már semmire, de semmire nem fog emlékezni ebből az egész rémálomból. És üdvözlöm a kedves férjét! Jó éjt!
- De főorvos úr, a férjem már jó tíz éve, hogy... Segítség!
- Ida néni, most miért lett ilyen halovány? Miért nem tetszik lélegezni? Hát ennyire a szívére vette az egészet? Nézze, itt egy üveg pezsgő, ez a magáé! Ébredjen már! Hiszen ez csak a Kész Átverés Show!

Klónikus tünetek

- Dr. Ampulla Pál vagyok, klonológus. Ön ugyebár Klimacsek Kázmér Szemenköpnédről. Képzelje, a feleségem ott született, a szomszéd Bokánrúgnádon. Ó, Bivaly megye! Ott tudják csak, mitől szédül a számóca!
- Ugye, nem azért tetszett berendelni, doktor úr, hogy mindezt elmondja nekem?
- Majd a lényegre is rátérünk. Először lássuk, milyen az általános egészségi állapota.
- Az állapotom ideális. Jobb, mintha az ideálom lenne állapotos, nem? Az erőnlétem pedig általános. A számítógép megver sakkban, de kick-boxban én vagyok a jobb.
- Úgy tudom, nagy adóssága van. Nem aggódik emiatt?
- Nem bizony! Elég nagy ahhoz, hogy vigyázzon magára.
- Mi a véleménye a világról általában?
- Hát, nem túl szép, de van benne valami visszataszító.
- Van-e valami nagyszabású terve még az életben?
- Hogyne lenne. Örökké akarok élni!
- Ó, ez figyelemre méltó optimizmus!
- Miért mondja ezt, doktor úr? Hiszen idáig még sikerült!
- Mondja, Kázmér bácsi, van magának ikertestvére?
- Nincs, doktor úr, tudtommal nincsen.
- Akkor majd lesz, Kázmér bácsi.
- Most viccel velem a doktor úr, vagy humorizál?
- Bizonyára tetszett már hallani a klónozásról.
- Hallottam, persze, nem vagyok én süket. A csapvizet klórozzák, hogy ne legyen benne baktérium, és ne lehessen meginni se.
- Jaj, ez nem klórozás, hanem klónozás! Mi magát le fogjuk másolni, Kázmér bácsi.

– Lefényképeznek? Hát elkövettem én valamit? Leteremtettem otthon a Julcsát, az igaz, mert igencsak zizegett a szentem, de nem halt bele, csak egy fokkal csöndesebb lett.

– El tudja képzelni, Kázmér bácsi, hogy milyen új távlatokat nyithat az emberek klónozása?

– Távlatot? Nem látok én már olyan messzire. Aztán minek kellene belőlem még egy?

– Mert magának tökéletesek a génjei, Kázmér bácsi.

– Nincsenek nekem már nagy igényeim.

– Nem igényekről van szó, hanem génekről.

– Igén? Gén eddig nem tudtam, hogy létezik ilyesmi.

– Maga számunkra egy géneskút. Fiatalkorában úgy nézett ki, mint Alain Delon, maga volt a falu bikája, bírta a munkát, IQ-ja több volt, mint 200. Mi kell még az életben?

– Párttagság, fiam, mert anélkül most se mégy semmire.

– Tudja, mennyi előnye származna ebből a kísérletből?

– Kézpénzben fizetnek?

– Nem gondolhat mindig csak a pénzre. Képzelmé csak el, a borotválkozáshoz nincs többé szüksége tükörre. Úgy pókerezhet önmagával, hogy nem tudja, milyen lap van önnél. Ha kíváncsi rá, milyen az ágyban, egyszerűen megnézheti.

– És a saját szememmel láthatom, mekkora az anyajegy a hátamon?

– Persze, persze. Anélkül beszélgethet önmagával, hogy hülyének néz-nék. Sőt! Gond nélkül elküldheti a klónját prosztatavizsgálatra. Érti már? Gondoljon bele: megjelenik két példányban, és megőrjíti a kutyáját. Nyugodtan elkávézgat egy forgalmas kávézóban, miközben kirabol egy bankot.

– És ha összeveszünk a zsákmányon?

– Önmagát csak meg tudja győzni! Beszél a saját nyelvén, nem igaz?

– Hát, van velem némi tapasztalatom... De csak akkor hallgatok rám, amikor éppen nem utálok magam.

– Helyes. Majd adjon egy puszit a saját homlokára a nevemben.

– De mi lesz, ha végül önmagam konkurenciájává válok? Nem tör ki köztem testvérháború?

– De kedves Kázmér bácsi! Ha ilyesmi előfordulna, egyszerűen hátat fordít saját magának.

– És mit kell tennem? Feküdjek bele egy lénymásolóba?

– Annyira azért nem egyszerű a helyzet. Ön, ugye nő?

– Mint ahogy azt már említettem, doktor úr. Az én feleségem a legéde-sebb, legelnézőbb és legszebb asszony a világon.

– Valóban?

– Hová gondol! Ez csak egy fizetett politikai hirdetés volt.

- No, azért. Gyermekei vannak?
- Én olyan állat vagyok, ami fogságban is szaporodik. De miért kérdezi mindezt?
- A családtagok engedélyére is szükségem van. A kis Kázmért ugyanis maguknak kell felnevelniük. Belőle úgy lesz csak pontos másolat, ha öntől tanulja meg, milyenné váljon.
- Akkor a kísérlete eleve kudarcra van ítélve, doktor úr! Az asszony szerint belőlem egy is sok a háznál. Nem másolna inkább egyet a Claudia Schifferből? Látja, azt hazavinném szobalánynak...

Jajazujjam!

- Jaj! Jajaj! Végem van! Segítség!
- A feleség rémülten rohant ki a konyhába, és ott találta a férjét – holtsápadtan.
- Mi történt?
- Elvágtam! Elvágtam az ujjamat, Ambrózia! Végem van!
- Dehogy van véged! Mutasd!
- Jaj! Óvatosan... Nagyon fáj!
- Ó, de hiszen ez csak egy karcolás!
- Ez karcolás? Ez neked karcolás? Ez a legmélyebb seb, amit valaha is láttam!
- Ne tedd hátra a kezed! Mutasd!
- Nem tudom elviselni a vér látványát! Főleg, ha belőlem csordogál. Csordogál? Ömlik! Olyan furcsán érzem magam! Forog velem az egész szoba! Azt hiszem, el fogok ájulni.
- Akkor jobb lesz, ha leülsz ide a székre.
- Látod? Most rácsöpögött a szőnyegre...
- Látom, látom. Azonnal hozom a sebtapaszt!
- Ide szerintem kötés kell, a sebtapaszt egy ilyen sebre túl kicsi. Azonnal hívjál orvost!
- Nyugodj meg, drágám, nem lesz semmi baj!
- Kis híján elvesztettem az egész karomat, és te csak ezt tudod mondani? Nincs bennem semmi együttérzés?
- Jaj, dehogy nincs! Szegény kicsi Böfögeny! Elvágta azt a pici ujjacskáját. De rögtön jön a mami, és szépen bekötözi, bizony!
- Amíg én ellenőrzöm az Egészségügyi Enciklopédiában, hogy egy felnőtt ember mennyi vért veszíthet anélkül, hogy belehalna, te hívd fel a rokonainkat, és kérdezd meg, mikor jönnek el meglátogatni!
- Annyira azért nem veszélyes a helyzet.

– Most még nem, de bármikor válságosra fordulhat. Különben is, az anyukám biztosan hoz eperkompótot.

– Itt ez az óriási sebtapasz. Így ni, már meg is van. Megdicsérlek, bátran viselkedtél!

– Gondolod? Elvégre férfi vagyok.

– Mi legyen a vacsora?

– Vörösbokban pácolt marhaszeletet kérnék a vörösvérsejtek képződésének elősegítésére. Hiszen rengeteg vért veszítettem.

– Jó, addig nyugodtan tedd fel a lábad az asztalra. Tényleg nagyon sápadtnak tűnsz.

– Megviselt ez a szörnyű baleset. Nem ártana néhány sör a fájdalom csökkentésére.

– Azonnal hozom. Légy szíves, ne piszkáld a sebtapaszt!

– Csak ellenőrzöm, hogy... Jaj, megint elkezdett vérezni! És lecsöpög a szőnyegre. Hiszen te nem tudsz rendesen egy sebet ellátni!

– Semmi baj, levesszük a régi tapaszt és felrakjuk az újat.

– Jaj, de fáj! Óvatosabban!

– Lélegezz mélyeket! Gondolj valami kellemes dologra.

– Behoznál még néhány üveg sört?

– Hozom, hozom, csak most már ülj nyugodtan.

– Épp ma van a tévében az Európa Kupa döntő. Ugye, azt nézzük a kedvemért a szappanopera helyett?

– Nem bánom, csak emeld fel egy kicsit a lábadat. Feltörlöm a vért, ha megengeded.

– És éjjel felkelsz majd ellenőrizni, hogy nem fertőződött-e el a seb?

– Ezt meg tudod csinálni nélkülem is.

– És ha kómában leszek? Láttad a Robin Cook regényéből készült filmet? Ott is így kezdődött minden. A gyanútlan férj nekilátott felszeletelni a kenyeret...

– Az egy másik film volt. Talán Hitchcock.

– Megmérhetnéd a vérnyomásomat. Holnap talán beteget kellene jelentenem.

– Ugyan, ugyan... Holnapra nyoma sem marad!

– Valahol azt olvastam, hogy ha a seb nem kap levegőt, akkor nem gyógyul be.

– Nehezen megy ki ez a vérfolt a szőnyegből.

– Persze hogy nehezen! Sőt kell rá hinteni, és hidegvizes ronggyal dörzsölni. Ennyit azért te is tudhatnál.

– Köszönöm a jó tanácsot!

– Semmiség. Én valamikor orvosnak készültem, de nem vettek fel, mert nem volt protekcióm.

– Akkoriban is elájultál a vér látványától?

– Inkább a szép, fiatal nővérektől. Apropó! Holnap megkérem a kedves kolléganőimet, hogy kötözzék át a sebet. Biztosan sokkal együttérzőbbek lesznek, mint te!

– És készítenek neked vörösborban pácolt marhaszeletet is?

– Ki tudja? Talán még a körzeti orvoshoz is elkísérnek. Aztán meghívom őket a cukrászdába egy kávéra.

– Este a haveroknak meg játszod a hőst a kocsmában.

– Hadd szörnyülködjenek! Mondd csak, Ambrózia, van film a fényképezőgépben? Csinálhatnál rólam egy felvételt, ahogy így élet és halál közt lebegek.

Ekkor a feleség földhöz vágta a felmosóröngyöt és átvonult a szobába. Az ajtóból még visszaszólt:

– Tudod mit, Böfögény?! Fotózzon téged az Alfred Hitchcock!

Drakulátor

Dr. Ínycsiklandy Edömér fogorvos imígyen szólott Drasztik Ulánia irgalmatlan nővérhez:

– Még a csempéről is letörlöm a vérfoltokat... Így ni! Most már beküldheti a következő áldozatomat!

A nővére kidugta a fejét az ajtórésen, de vissza is rántotta mindjárt.

– Jaj, hiszen az a férfi ott a váróteremben egy... Az egy vámpír!

A doktor elgondolkozva szappanozta a kezét.

– Tudhatná, hogy az egészséges fogazatú emberek és a vámpírok már rég kihaltak.

– Becsületemre mondom, hogy...

– Ne fáradjon, a becsületes emberek is kihalóban vannak. Küldje be nyugodtan. Elvégre nincs kiírva az ajtóra, hogy „Vámpírokat nem fogadunk!”...

A nővér biccentett egyet a furcsa kinézetű úriember felé.

– Jó napot kívánok. Dr. Akula vagyok! – mondta amaz, amikor belépett.

– Dr. Ínycsiklandy Edömér. Örvendek.

– Jó egészségnek örvend? – kérdezte a jövevény, miközben szőrös ujjbegyével kissé lejjebb húzta a fogorvos amúgy is megereszkedett szemhéját. Az egy kicsit megdöbben.

– Igen. De ez miért érdekli önt?

– Csak úgy kérdeztem. Elvégre vámpír vagyok, nem?

– Maga tényleg vámpír? Azt hittem, azok már rég kihaltak. Vetek egy metsző pillantást a metszőfogára... Aha!

– Most már elhiszi? – mosolyodott el a vámpír, miközben lecsipentett egy alig látható pihét a fogorvos köpenyéről.

- Van feltámadás...
- Inkább kereslet. Ez egy ilyen kor. Az üzlet kísértete járja be Európát.
- Én eddig még csak üzleti szellemről hallottam.
- Hát nem mindegy? – legyintett a vámpír, majd mélyen az orvos szeme közé nézett. – Magának nullás vére van, ugye?
- Igen. És ez miért érdekli önt?
- Csak úgy kérdeztem – kaccantott egy érceset a jövevény. – Elvégre vámpír vagyok, nem?
- Maga vámpír? Ja, igen, az előbb mondta.
- Semmitől sem tartok jobban, mint a fogorvosi kezeléstől. El sem tudom képzelni, hogy a fogam komolyabb károsodást szenvedjen az idők során, esetleg műfogsorral kelljen cuppognom a szüzek hófehér nyaka felett.
- Ahhoz képest, hogy vámpír, egészen normálisan gondolkozik... – vetette közbe Edömér.
- De csak ahhoz képest... Különben is egy vérbeli vérszívó vigyázzon arra, hogy a mindennapi Red Blood energiatalt biztosítani tudja a szervezete számára. Erre nagyapám tanított, aki még háromszáz évesen is aktívan bekapcsolódik a temetőjéhez legközelebb eső falvak népességszabályozásába.
- Ezek szerint nincs konkrét panasza, csupán ellenőrzésre jött? – kérdezte a nővérke.
- Ez a helyes kifejezés – dörzsölte a kezét Dr. Akula. – Ellenőrzésre. A puding is kiállja a próbát, ha van, aki megegye. Az ilyesmit csak használat közben lehet igazán eldönteni.
- A fogorvos egy fényes, piros almát vett elő a fiókjából, s a vendég felé nyújtotta.
- Rágcsáljon egy kicsit.
- Köszönöm, nem élek az effajta vitaminingolyókkal.
- Itt van a nővérke, talán ő majd...
- Őt viszont már elfogadom – recsegte a vámpír, miközben földre rántotta áldozatát. A csörömpölést elhaló sikoly és mohó cuppogás követte.
- A fenébe! Elfelejtettem, hogy ez tényleg vámpír!
- Edömér csak most kapott észbe.
- Hé, mit csinál? Azonnal hagyja abba! Nem hallja? Már teljesen elfehéredett szerencsétlen teremtés!
- Sőt. Már ki is hült! – állt fel a vámpír, miközben a kézfejébe törölte a száját.
- Atyavilág! Rohanak orvosért!
- A fogorvos mögött már be is csapódott az ajtó.
- No, ez jól megijedt! Kár érte! Pedig azt mondta, nullás vére van! Lehetőséges, hogy még sohasem találkozott vámpírral?

Ekkor kopogtak, s egy pirospozsgás arcú, öltönyös férfi lépett be.

– Jó napot kívánok. Dr. Szátyárfalvy Szótömeg Szöszmöte vagyok.

A vámpír barátságosan mosolygott és a kezét nyújtotta.

– Dr. Akula. Örvendek. Hm. De ismerős maga nekem!

– Talán a választási plakátokról.

– Igen, ez az! Maga egy ismert, de népszerűnek nem mondható politikus!

A jövevény úgy tett, mintha lenne bőr a képén: kissé elpirult.

– Drága doktor úr, most ne kérje rajtam számon a választási ígéreteimet, inkább segítsen!

– Parancsoljon, foglaljon helyet! Mi a panasz?

– Tudja, az a rengeteg fogadás...

– Lóverseny?

Dr. Szátyárfalvy türelmetlenül legyintett.

– Dehogy! Minket fogadnak rengeteg kaviáros szendviccsel meg malacsülttel. Nagyon hálás lennék, ha fájdalommentes kezelésnek vetné alá ezt a fogamat. Pénz nem számít.

– Az valóban nem számít – vigyorgott a vámpír. – Ha nincs, akkor hogyan is számíthatna!

– Biztosan nem fog fájni? – tépegette a nyakkendőjét a politikus.

– Teljesen érzélemmentes... Akarom mondani fájdalommentes lesz a kezelés, és ezt most véresen komolyan mondom.

Szöszmöte megnyugodott. Körülhordozta tekintetét a rendelő berendezésén.

– Akkor jó. Hm. Véresen komolyan... Milyen jól hangzik. A nővérke miért fekszik a földön?

– Elfáradt és most pihen.

– De hát a földön?

– A hátgerince miatt. Ott egyenesíti. Ez magára is ráférne. De hát ön sohasem kerül a padlóra, ugye?

– Arra nagyon vigyázok. De mire célozgat folyton? – kérdezte Szöszmöte, miközben kövér ujjbegyével kissé lejjebb húzta a vámpír papírvékony szemhéját. – Egyébként jó egészségnek örvend?

A vámpír láthatóan megdöbbsent.

– Igen. De ez miért érdekli önt?

– Csak úgy kérdeztem. Elvégre politikus vagyok, nem?

– Van rá kereslet...

– Inkább feltámadás. Ez egy ilyen kor. A globalizmus szelleme járja be Európát... Magának nullás vére van, ugye?

– Igen. És ez vajon miért érdekli önt?

A politikus elmosolyodott, miközben lecsippentett egy alig látható pihét a vámpír köpenyéről.

- Mielőtt elkezdené a kezelést, mondanék egyet s mást.
- Ha lehetne, inkább maradjon csöndben. Bűdös a lehelete, a szemében zavaros ideológiák bozöttüzei lobognak, épp elég ez nekem, hogy hányingerem támadjon.
- Hogy merészel engem kritizálni? Na, várjon csak! – lihegte Szöszmöte, miközben a földre rántotta áldozatát. A csörömpölést elhaló hörgés és mohó cuppogás követte.
- Ekkor lépett be Edömér a biztonsági őrével.
- Hé, mit csinál? Azonnal hagyja abba! Nem hallja? Már teljesen elfehéredett szerencsétlen vámpír!
- Sőt. Már ki is hűlt! – állt fel Dr. Szátyárfalvy, miközben a kézfejébe törölgette a száját. Edömér látta, hogy itt már nincs mit tenni.
- Szegény Dr. Akula! Szerencsétlen vérszopó! Neki már annyi! Lehetséges, hogy még sohasem találkozott politikussal?

SHOPPING DE LUXE

Ágyban, bálnák közt...

- Miben segíthetek, uram?
- Kérem, én elvesztettem a feleségemet...
- Gyászruhák az első emeleten, balra!
- Nem úgy értem... Én itt, az áruházban vesztettem el.
- Ez esetben azonnal bemondatom a hangosbemondóval...
- Jaj, kérem, ne tegye! Még megrovásban részesítene, mert kifecsegem, hogy öröklött térérzékenysége van. Szóval tájékozódási képtelensége. Például keveri a tájbokszt a thai-futással.
- Értem. Segíthetek még valamiben?
- Igen, én tulajdonképpen reklamálni szeretnék!
- Tessék, csak nyugodtan. Remélem, jogos panasszal hozakodik elő, mert különben nem hagyja el élve az épületet!
- Te... tessék?!
- Mondom... Ha nem sérti fel arcunkon a műbőr bevonatot, akkor nem hagyja el leégve ezt a vásárlási szédületet.
- Ja, az más! Én valami egyebet értettem... Szóval, én tegnap vásároltam önöknél egy franciaágyat.
- Igen, emlékszem. És?
- Este összedőlt.
- Ó!!! Ó, ó, ó... Szóval összedőlt.
- Össze.
- Akkor biztosan ráfeküdt valaki. Így van?
- Így. Mert azt gondoltuk, hogy ha ágy...
- ...akkor egy óvodányi gyerekek kell benne ugrálnia, ugye? Vagy esetleg maguk rugóztatták rajta a sonkájukat?
- Már megbocsásson, de...

- Már meg is bocsátottam. Ahogy az elkeseredett, óceánkutatóvá lett költő mondaná: „Ágyban, bálnák közt halni meg!”
- Szóval akkor visszahozhatjuk az ágyat?
- Ágyat?!? A roncsait, kedves uram, a roncsait! De akkor én olyan gyalázatosan megkövezem magukat, hogy...
- Tessék? Mit csinál?
- Alázatosan megkövetem önöket. Szóval legalázatosabb elnézésükért szálllok versenybe. Miért? Mit értett?
- Semmi, semmi. Eléggé nagy itt a zaj...
- Hát, zajlik az élet. Tegnap egy őrült férfi vásárolt nálam egy villanyégőt, és másnap jön vele vissza, hogy a körte elaludt a nagy huzatban.
- Huzat...???
- Én is ezt kérdeztem. Huzat? Meg van huzatva? Aztán kiderült, hogy az autó üléshezata miatt nem ég az izzó.
- Ülészuzat...???
- Az esett rá. Persze a gépkocsival együtt egy kanyarban. A fickó meg, hogy cseréljem vissza, mert gyári hibás a termék.
- Erre maga...?
- Váltófutásban végigkergettem a sportosztályon, a ruhaosztályon jól meg-ruháztam, végül az illatszerrészlegen alaposan kikozmetikáztam a búráját.
- Szent ég! Még jó, hogy a szőnyegosztályon nem jártak...
- Miért?
- Szegény fickó repült volna Bagdadig.
- Azt meghiszem. De térjünk vissza a maga problémájához, kedves uram. Mit is parancsol?
- Én agyba-főbe verem itt mostan.
- Tessék?!?
- Mondom: én az ágyban főleg heverni szoktam.
- Érdekes, meg mertem volna esküdni...
- Nem érdekel, hogy miért nem vállalta végül az esküvőt. Holnap hozom az ágy roncsait, magától pedig kapok egy újat.
- Próbálja csak meg, uram. Akkor valóban kapni fog tőlem!

Polipkoktél

- Jó napot kívánok!
- Jó napot, hölgyem. Segíthetnék esetleg?
- Hogyne. Egy képet szeretnék vásárolni.
- Ó, ez esetben nagyon jó helyen tetszik járni, ez ugyanis egy képkereskedés.

- Azt látom. Nos, ön melyik képet ajánlja?
- Hát az először is attól függ, milyen célból tetszik vásárolni. Mert ha saját magának veszi a nappaliba, akkor teljesen más a helyzet, mintha egy ismerőst kívánná vele meglepni. Utóbbi esetben sem mindegy, hogy egy szeretett személynek viszi-e a festményt, netán egy haragosának, akinek mint utolsó tüdőfést szánja a szalmakazaljába.
- Hát... Egy ismerősömnek lesz.
- Szabad talán az életkorát?
- Na de uram! Mit képzel?
- Úgy értem, az ismerősének.
- Ó, hát ez sem mindegy?
- Nem kérem, mert egy fiatal lélek a modern stílusokhoz való pozitív hozzáállást már az anyatejjel szívja magába, míg az idősebbek ragaszkodnak a jól bevált klasszikus csendéletekhez.
- Hát jó. Ötvenéves az illető és a születésnapjára kapja tőlem a festményt. Ugyebár egy ilyen műalkotás...
- Nem kell magyarázkodnia, asszonyom, a napnál is világosabb, hogy egy ruhát lehet nem hordani, egy ronda étkészletet lehet a konyhaszekrény legalsó zugába rejteni, de egy képet, egy ajándék remekművet nem kitenni a falra, ugye... Képtelenség. És mondja csak, az a hölgy, akit fel szeretne köszönteni...
- Nem hölgy! Férfi.
- Értem, az más. Akkor, ugye, lehet egy szép akt is, vagy valami középkori csatajelenet. A hölgyek inkább ószövetségi témájú tájképektől és banános-narancsos-kakasos csendélettől alélnek el.
- Na, akkor most már ajánlhatna valamit.
- Csak még egy kérdés. Nagyon fontos, hogy szeretne-e valamit üzeni azzal a képpel.
- Üzeni? Nem akarok üzeni. Akkor feladtam volna egy képeslapot.
- Úgy értem: a képeknek üzenetük van. Valamit sugallnak. Én például, ha napraforgós festményt látok, azonnal az egyik fülemhez kapok. Ha Salomét látom táncolni, akkor a fejemhez. Ha egy szép női aktot, akkor...
- Nézze, uram, engem mindez nem érdekel, én csak egy képet akarok vásárolni.
- Semmi akadálya, ne értsen félre, én csak egy lelkiismeretes üzletvezető vagyok, aki maga is festő.
- Maga fest? És csak a saját műveit kínálja eladásra?
- Dehogy! Bár ezt itt fönt éppenséggel én festettem. Az a címe, hogy „A csata”. Tetszik önnek? Csak ezer korona az ára.
- Hát... Hogy is mondjam. Tetszik, de ennyi pénzért igazán több ember is lehetne rajta!

- Éppen tömegiszonyom volt, amikor festettem.
- Tudja mit? Adok magának érte kétszáz koronát.
- Jól hallottam? Kedves hölgyem, de hát csak a vászon került annyiba!
- Igen, csakhogya az akkor még teljesen tiszta volt.
- Tudja mit? Mutatok inkább egy másikat. Ha nem áll hadban azzal az úriemberrel, sőt ellenkezőleg: szeretne vele intimebb kapcsolatba kerülni, akkor...
- Micsoda? Még van képe magának...
- Hogyne, kérem, még van. Ennek például az a címe, hogy „Szegény Lé-dának nincs mit felvennie, hacsak nem a hatyút”.
- Hogy nem sül le a festék a képéről!
- Nem, kérem, mert én tűz, víz és hullófélek ellen be vagyok biztosítva. Ugyanis egyesek kígyót-békát kiáltanak az én neokreatív stílusomra.
- Hm, nem csodálom. Mutatna inkább valami elgondolkoztatót?
- Természetesen. Itt van például a Sellő polipkóktállal.
- Látom. De miért kapott ilyen sejtelmes címet?
- Csak nem azt akarja mondani, hogy maga soha az életében nem ivott cethalnyirokból és cápaepéből mixelt polipkóktélt?
- Biztos vagyok benne, hogy nem.
- Akkor tessék, öntök egy pohárkával. Meglátja, az ízlelésre és az ízlésre egyaránt hat.
- Nagyon finom. Teljesen máshogy látom tőle a dolgokat.
- Nekem mondja? Én is a polipkóktálnak köszönhetem legjobb képeimet. Tehát, melyik festményt csomagolhatom be?
- Egyiket sem. De egy üveg polipkóktélt azért elvinnék. Tudja, egy lepusztult utcácskában lakom, s ha festői környezetet szeretnék magam köré varázsolni, majd iszom egy pohárkával. Sőt, mi több: azt hiszem, az lesz a legkifizetődőbb megoldás, ha jómagam is elkezdek festeni!

Start a strandra!

- Szép jó napot kívánok. Egy fürdőruhát szeretnék vásárolni.
- Bikinit vagy tangát?
- Azt hiszem, bikinit.
- Milyen típust ajánlhatok? Élményekre vágyik vagy pihenésre?
- Hát tulajdonképpen pihenésre. De ha begyűrizik egy élmény, az se baj. Mennyibe kerül például ez a fürdőruha?
- Kétezer-kétszáz...
- Jó, akkor kérek kétezret.
- Úgy értem, kétezer-kétszáz korona.

– Kissé csodálkoztam is, hogy milyen szokatlan formája ez a végkiárusításnak.

– Mi nem árusítunk végki.

– Az jó. Persze az árukapcsolást se szeretem. Képzelve, a múltkor egy cu ki kis körömlakkot akartam venni az egyik árleszállításon, de hozzá volt csomagolva egy bazi nagy láncfűrész.

– Nálunk nincs árleszállítás.

– Na de – láncfűrész...?!

– Biztosan vannak olyan vevők, akiknek egy kissé vastagabb a körme az átlagnál.

– Hogyne. És olyan eladók is vannak, akiknek az arcukon vastagabb a bőr a megszokottnál.

– A vevőket sem kell féltetni. Csak nézegetik meg turkálják az árut, s ha nem kerül negyedannyiba, mint amennyi a valós értéke, összetapogatják a ragacos kezükkel és undorral félrelökik.

– Nahát, hölgyem, azért engedje meg, hogy egy szerény kis példán illusztráljam, mit értek én az eladók intelligenciahányadosának a klímaváltozással párhuzamos ütemben történő végzetes átalakulása alatt. Tegnap vettem az áruházban egy szobabiciklit, és csak miután otthon összeszereltem, jöttem rá, hogy kempingsátor.

– Ne haragudjon, de most vásárolni jött vagy beszélgetni?

– Miért, talán siet valahova?

– Nem, én teljességgel ráérek. Inkább maga az, akit sürget az idő. Nemsokára feljön ugyanis a hold!

– Miért, maga még nem hallott éjszakai napfürdőzésről?

– Nézze, én a fürdőruhákhoz értek. Mit szól például ehhez a helyes kis masnis-történelmi-térddvédős darabhoz? XVI. Lajos francia király bolondult ezért a modellért!

– Az én férjem, Ingenrakodik Lajos magyar uralkodó viszont megőrülne tőle. Nincs valami konzervatívabb? Nem azt mondom, hogy tetőtől talpig páncélozott legyen, és fordítsa vissza a barbár északi seregeket, de legalább takarjon el valamit belőlem, ha egyszer már rajtam van...

– Ehhez mit szól?

– Jó, csak túlságosan zöld. Tudja, én már nem tartozom ahhoz az éretlen korosztályhoz, aki azt hiszi, csak úgy lehet a nemkívánatos terhesség ellen védekezni, hogy ütök, rúgok, csípek, harapok...

– Jó, akkor én már nem szólok bele, válassza ki egyedül, amelyik tetszik...

– Most megsértődött? Ilyen csillagászati összegeket képesek elkérni ezekért a tenyérszí textilekért, és a vevő még fogja is vissza magát?

– Elnézést. Ne fogja vissza magát. Bontakozzon ki. Látja azt a széket ott a fal mellett? Azt pont olyan vásárlók kedvéért helyeztük oda, mint például

maga. Üljön le nyugodtan. Beszélje ki a problémáit. Például milyen volt a gyermekkora?

– Jaj, ne is mondja! Förtelmes. Az apám ivott. Az anyám dohányzott. A bátyám egy kamarazenekarban volt karmester. A nővérem utálta a franciasalátát. Az öcsém folyton csalt a kártyában. A nagybácsim knédllivel ette a palacsintát. A nagymama szerelmes volt Bruce Willisbe.

– Értem. És később? Az iskolában?

– A diáktársaim folyton gúnyoltak, mert nem drogoztam, nem adtam oda magam minden jöttmentnek a diszkóban, mi több: végigolvastam Robert Merle Francia históriáját.

– Bámulatos! Folytassa!

– A főiskolán felfedeztem a tizedik bolygót, jó néhány eleddig ismeretlen kémiai elemet, megtaláltam több elveszettnek hitt szláv ereklyét, valamint kapcsolatba léptem földönkívüli civilizációkkal. Mégsem lett meg az államvizsgám, mert nem voltam hajlandó lefeküdni a dékánnal.

– Nem akarom elhinni, hogy mindez megtörtént önnel!

– Látja? Ez az, ami az emberekből hiányzik a mai világban! A hit!

– Na jó. Persze. Mondani könnyű. Például... Maga miben hisz?

– Most abban, hogy megtalálom azt a fürdőruhát, amiért ide bejöttem.

– Helyes. Talán induljunk el onnét, hogy melyik strandon fogja hordani. A Balatonon? A Bahamákon? Vagy netalán a besztercebányai élményfürdőben?

– Elnézést, hogy eddig nem mondtam, de én valójában a nudista strandra készülök. Most, hogy ilyen bensőségesen megismert... Tudna valami hozzám illő darabot ajánlani?

Shopping de luxe

– Olyan rendes vagy, hogy elviszel magaddal shoppingolni!

– Ugyan, semmiség! Sokkal érdekesebb kettesben kóvályogni abban a nagy áruházban. Meg aztán éppen elég hely van ebben az autóban, elférsz te is.

– Hol tanultál meg ilyen jól vezetni?

– A férjem tanított. Mindig azt mondta, hogy tegyem ki jobbra is, meg balra is az indexet, akkor a mögöttem haladó autós nem fog meglepődni, ha hosszas töprengés után mégiscsak egyenesen hajtok tovább.

– És mondd, mit jelent itt ez a szélvédőre ragasztott matrica?

– Ez a fekete körben sárga halálfej? Megkülönböztető jelzés. Figyelmezteti a többi autóst, hogy ezt a gépjárművet szőke nő vezeti.

– Ó! Csak ámulok és barnulok!

– Képzeld, pár nappal ezelőtt megbüntettet a rendőr, mert nem a látási viszonyoknak megfelelően közlekedtem.

- Miért, mit nem láttál?
- A rendőrt.
- És mit szólt mindehhez a férjed?
- Ő is megbüntetett. Elvette az utolsó ezresemet. Így nem maradt pénzem arra a sárga szalonbikínire, amit a múlt héten néztem ki magamnak.
- Micsoda pech! Én meg úgy jártam, hogy a férjem nagy rajongója a költészetnek, és tudod, mit kaptam tőle születésnapomra?
- Egy verseskötetet.
- Dehogy! Azt legalább titokban visszavihettem volna az antikváriumba. Egy óriási olajfestménnyel lepott meg, ami egy Szalamandra nevű híres költőt ábrázol.
- Nem ismerek olyat! Nem lehet, hogy Goethenek hívják az illetőt?
- Hát nem mindegy? Képzeld, ahogy a képet felraktam a falra, nyomban bekopogtatott a szomszéd.
- Biztosan sokat kalapáltál.
- Dehogy! Csak azt akarta megkérdezni, hogy akaszthat-e képet a szeg másik végére.
- Nem értem, miért kell minden apróságból problémát csinálni. A lányom például öt napja elutazott egy focimeccsre az olasz fővárosba, és azóta nem jött haza.
- Bevallom, én jobban meggondoltam volna, elengedjem-e. Elvégre ott annyi veszély leselkedik egy ilyen ártatlan, fiatal teremtésre...
- Ó, én teljesen nyugodt vagyok! Éppen tegnap írta, hogy rendőri felügyelet alá helyezték.
- Akkor nincs mitől tartanod. A rendőrök csak a legkritikább esetben erőszakoskodnak az emberrel.
- Gondolod? Amikor a fiammal terhes voltam, kétszer is kommandósok rángattak le a városi buszról. Letepertek a földre, fegyvert szegeztek a tarkómra, és nem moccanhattam addig, amíg ki nem derült a személyazonosságom.
- Szent százeurós! Miért bántak veled ilyen kegyetlenül?
- Mert az utasok közül feljelentett valaki, hogy itt ül egy nő a buszon, a kabátja elől erősen kidomborodik, biztosan bombát erősített a testére, és most fel akarja robbantani...
- Hú, jó, hogy ilyen olcsón megúszad. Hiszen ha a zsaruk bal lábbal keltek fel aznap, akár még le is lőhettek volna!
- Végül is demokrácia van.
- Nincs itt túl meleg? Mindjárt hőgutát kapok!
- Ne gúgáskodj! Sajnos nincs pénzem klímaberendezésre. De legalább kipróbálhatod, mit bír ki a dezodorod.
- Az én deóm nem használ izzadás ellen. Ha a főnököm megérzi rajtam az illatot, mindig szörnyen verejtékezni kezd.

- Igen? Ó! Nekem is olyan kéne! Melyiket használod?
- Sajnos nem mondhatom meg. Hivatali titok.
- És mondd csak, a te főnököd is olyan idegesen járkal, amikor levelet diktál?
- Nem, mert akkor kiesnék az öléből.
- Óha! Szóval ilyen bizalmas viszonyban vagytok.
- Dehogy! Csak néha magával visz külföldre, amikor üzleti szerződéseket megy aláírni.
- Aha. És te értesz a szerződésekhez is?
- Természetesen. Én csak ránézek egy szerződésre és megmondom, hogy szóbeli vagy írásbeli.
- Én most egy könyvkiadónál dolgozom mint terjesztő.
- És konkrétan mi a feladatod?
- Különféle rossz híreket terjesztek más kiadókról.
- Ti adtátok ki az Imádnak mosogatni a férfiak című sikerkönyvet is, ugye?
- Sajnos, nem. Mi tudományos-fantasztikus könyvekkel egyáltalán nem foglalkozunk.
- És most? Most miért álltunk meg?
- Mert kifogyott a benzin.
- Jaj, de okos nőci vagy te! Én olyan figyelmetlen vagyok, hogy biztosan nem vettem volna észre, és nyugodt szívvel tovább vezettem volna.

Kelkáposzta-keringő

Nyári estén az ember sétál egyet a városban, igazán kellemesen érzi magát a friss levegőn, úgy gondolja, most szívesen elfogyasztana valami könnyű vacsorát, hiszen nincs jobb annál, mint beülni egy kis vendéglőbe, oda-inteni a pincért... Az elhatározást tett követi. És akkor ezt a párbeszédet hallja a szomszéd asztalnál:

- Parancsol, uram?
- Nem parancsolok.
- Nem parancsol fogyasztani valamit?
- Nem szoktam parancsolni. Én kérni szoktam.
- Kérem alássan.
- Maga ne kérjen semmit, én vagyok a vendég, én kérek.
- Elnézést kérek.
- Azt se kérjen. Egyáltalán semmit ne kérjen.
- Kérem. Ööö. Azazhogy nem kérem.
- Na látja. Mondja, hogyan lehetséges, hogy az étlapon harmincféle étel szerepel, de csak kelkáposzta van?

- Tetszik tudni, a többi étvágygerjesztőnek írtuk oda.
 - Van esetleg valami hideg ételük?
 - Pillanatnyilag nincs, de ha vár egy kicsit, behűtök valamit. Mondjuk egy kis kelkáposztát.
 - Ez még viccnek is rossz. Valami vegetariánus ételük csak van?
 - Természetesen. Kelkáposzta hús nélkül.
 - Miért, amúgy van benne hús?
 - Amúgy sincs. De mivel látom, hogy önt nemes étvágyból faragták, ajánlhatok egy kis mazsolás rizst.
 - Ez már jobban hangzik. De nincs valami tévedés az étlapon? Miképpen lehet, hogy a mazsolás rizs csak negyven korona, a sima rizs pedig hatvan-kettő?
 - Nincs ebben semmi tévedés, uram. Gondoljon csak bele, mennyi vesződés kiszedni a mazsolát a rizsből.
 - Éhes vagyok, nincs kedvem gondolkodni.
 - Tudja mit? Rendeljen gondolkozás nélkül... Egy kis kelkáposztát.
 - Utálom a kelkáposztát.
 - Nálunk megszereti. A konyhafőnök specialitása.
 - Speciálisan készíti el?
 - De még mennyire! Amikor a kelkáposztával pepecsel, senki sem lehet jelen, nehogy ellessék a titkát! De én egyszer meglestem. Nem fogja elhinni. Mazsolás rizst kever bele.
 - A kelkáposztába?
 - Ugye, most csodálkozik?
 - Az étvágyam is elment.
 - Nna! Ezzel rögtön meg is spórolt egy csomó pénzt.
- Ilyenkor az ember óvatosan körülnéz, lassan feláll az asztaltól, aztán úgy tesz, mintha sürgős teendői máris elszólítanák. Az utcán felsóhajt, lelassítja lépteit, majd egy másik vendéglőt keres. Ott leül, nyugalma csak nem akar visszatérni, zavartan gyűrögeti az abroszt, és ekkor mit hall a háta mögül?
- Szép ez az étlap...
 - Tudom. Az én művem.
 - Úgy látom, rimel az ételek neve: „Hímporral megszórt padlizsán. Szelídgesztenye vad rizsán. Citromos tekercs céklában. Virággal megszórt széplányhaj. Teljesen szétárt vaddisznócombok. Valaha polip volt fénylő korongok.”
 - Tudja, kedves hölgyem, én egykor költő voltam, ám a verseimmel sajnos évtizedekkel megelőztem a koromat. Vad asszociációktól hemzsező opuszaim felett értetlenül álltak az olvasók.
 - És végül hogy jutott idáig?
 - Éhesen, pénz nélkül kószáltam a városban, amikor meglátott egyik régi osztálytársam, és megkérdezte, nem volna-e kedvem összeállítani egy étla-

pot a vendéglője számára. Csak egy percet gondolkodtam. Kötetem jelenhet meg! Valódi disznóbőr kötésben...

– Értem. Amit azóta rengeteg éhes olvasó a kezébe vesz, forgatja, gondolkodik, töpreng, nézi az árakat, csodálja a rímeket...

– Igen! Én meg csak állok, azonnal lemérem a hatást, a szívem eltelik melegséggel, hogy íme, hát mégis... Volt értelme... Eljutott hozzájuk az üzenet.

– Nincs egy zsebkendője? Teljesen meghatódtam.

– Tessék! De nehogy belefújja az orrát! Ugyanis erre is egy verset írtam. A főművemet.

– Óóó! Hiszen ez szenzációs! Dedikálná nekem?

– Nagyon szívesen. „Pinc Ervin egy szépre szomjas kis pipikének minden egyéb grillezés nélkül!”

– Hálás köszönetem. De most már megyek, mert a szellemi táplálék mellé igencsak elkelne egy rántott sajt is...

– A viszontlátásra! Legyen máskor is szerencsénk!

És az ember már veszi is a kalapját, megy a szomjas kis pipike után, az ilyenek szerencsét hoznak, minél éhesebbek, annál biztosabban elvezetnek abba a vendéglőbe, ahol valóban felszolgálnak végre valami kis könnyű vacsorát.

Negyedállás

Apor talán még fél órája sem aludt, amikor arra ébredt, hogy valaki rázza a vállát.

– Mi történt, Klárikám?

– Mi történt volna? – kérdezte a felesége kissé ingerült hangon. – Egyszerűen nem tudom, hogyan tudsz olyan kis fizetéssel ilyen nyugodtan aludni.

– Ezért ráztál fel a legszebb álmomból? Ha nem hagysz aludni, akkor még ez a kis pénz sem lesz.

– Tudod, hogy az Akarnokyék még most is a marhaistállójukat tataroztatják?

– Mi a csoda! Még több tehenet akarnak tartani?

– Dehogy! Turistaszállót csináltatnak belőle. Azt mondják, a turisták majd jobban tejelnek.

– Hát én meg aludni akarok. Egész nap dolgoztam.

– Tudod, hogy Tollhegyi szomszéd is milyen jól keres? Minden hónapban megír egy szerelmes regényt...

– A felesége szerint havonta el is hallgat egyet.

– A felesége is jól keres. Egy fióküzletet vezet!

– No, hát az igazán rossz üzlet lehet.

- Miért?
- Ki a fene vesz fiókokat?
- És azt tudtad, hogy a Kócingerék már a nyolcadik autójukat vették meg a héten?
- Na és? A felesége havonta összetör egyet. Nem irigylem az ürgét. De most már szeretném álomra hajtani tisztességben megőszült fejemet.
- Nagyon fáradt vagy, Apor. Mi van veled?
- Tudod, ma munka után a Kováccsal teniszeztem.
- És ebbe fáradtál bele? Hiszen Kovács nagyon gyenge játékos.
- Igen, de csak egy ütőnk volt. Na, jó éjszakát!
- Én meg egész nap takarítottam. Egy csomó régi, feleslegessé vált cucot hajítottam ki a szemétkébe. Kidobtam azt a régi, rongyos nagykabátodat is.
- Klárikám! Megbolondultál? Mivel megyek ezután az adóhivatalba?!
- Bánom is én. Elegem van a teniszből meg a fociból! Semmi más nem jár a fejedben, csak a foci. Stadionból a tévé elé, ki nyert és ki győzött, mikor lesz a következő meccs... Azt bezzeg nem tudod, mikor van a házassági évfordulónk! Valld be, hogy már rég elfelejtetted, mikor volt az esküvőnk...
- Ugyan, csak nem képezed? Pontosan tudom, hiszen aznap győzött Németország Anglia felett 4:0-ra.
- A foci helyett inkább vállálhatnál valami másodállást, Apor.
- De drágám, hiszen nekem van másodállásom, ezt te is jól tudod!
- Van, de milyen?!
- Milyen, milyen? Pihentet, szórakoztat, kikapcsol és még pénzt is keresek vele.
- Persze. Sósperecet árulsz a lelátón, de annyira a labdán van a szemed, hogy nem adsz el egy vacak péksüteményt se...
- De amit én elragcsálok, azt becsülettel kifizetem magamnak. És ez biztos bevételt jelent, erre nem gondolsz?!
- Nevetséges vagy!
- Akkor bújj be a paplan alá kuncogni, és hagyjál végre aludni. Holnap nehéz napom lesz.
- Igazán vállálhatnál valami... Valami harmadállást is!
- Klárikám, hiszen van harmadállásom is, nem?!
- Van, van, de milyen?!
- Milyen, milyen? Pihentet, szórakoztat, kikapcsol és még jutalmat is adnak érte.
- Persze. Cikkeket írsz a Focimagazinba meg a Heti Sportba. De nem ám honoráriumért! Ingenyjegyekért – a focimeccsekre!
- Az nem ingenyjegy! Az tiszteletjegy. Micsoda különbség!
- Különbség?

– Igen. Így különbnek érzem magam azoknál, akik a családi kasszából vesz ki a pénzt, hogy kedvenc csapatukra költsék. Így megspórolok nektek havi ötszázat!

– Ne haragudj, Apor, de ha már így szóba került ez a téma... Szerintem igazán vállalhatnál valami... Valami negyedállást is! Manapság már két mellékállásból sem lehet megélni.

– Drágám! Tudod jól, hogy van negyedállásom is!

– Van, van, az igaz. No de milyen?

– Milyen, milyen? Pihentet, szórakoztat, kikapcsol és...

– Persze! A sportfogadás. Csak azt ne mondd, hogy még fizetnek is neked érte!

– Természetesen most még nekem kell belenyúlnom a pénztárcámba. De majd ha rám mosolyog a szerencse!

– Azt hiszem, Aporkám, ha így folytatod, hamarabb fog rád mosolyogni a szerencse, mint a tulajdon feleséged...

– Halkabban! Olyan hangosan beszélsz, hogy remeg bele az egész hálószoba. Ha pedig rezeg a háló, az gólt jelent. Egy nulla a javadra, Klárikám. Most akár le is fújhatnánk a meccset. Jó éjt – a holnapi visszavágóig....!

Kisestélyi nagyzolás

A zenekar húzta, a vendégek ropták, én pedig egy pezsgőspohárral a kezemben éppen a bárpultot támasztottam, amikor a mellettem álló két úriember beszédbe elegyedett egymással. Akaratlanul is hallottam minden szavukat, hiszen túl kellett kiabálniuk a tánczenét, hogy valamelyest megértsék egymást. Az alacsony, kopott öltönyös emberke szólította meg először az ősz hajú, szigorú tekintetű, talpig frakkban leledző úriembert:

– Ezek a farsangi mulatságok milyen furcsák! Most mondja meg!

– Tessék? Hozzám szólt, uram? Ja, hogy az estélyek...

– Furcsák, nemdebár? Rengeteg gazdag vendég, aki csak azért jött ide, hogy megcsillogtassa az ékszereit, egy csomó nagyképű üzletember...

– Elnézést, de én is üzletember lennék.

– Ó, igen? Elnézést! Hadd nézzem meg jobban... Magának legalább van érzéke a művészetekhez. Érti a komolyzenét, figyeli a kortárs festészetet...

– Ezt miből gondolja?

– Hát például abból, hogy a nyakkendőttűje egy arany G-kulcs. Arról nem is beszélve, hogy az előbb hosszasan szemezett egy hölgygel, aki bármelyik eszement absztrakt neoposztmodern festőnek modellt állhatna, ha nem len-

ne olyan feltűnő a csípőficama. Mit bizonyít mindez? A művészetek iránti olthatatlan rajongást, ha nem tévedek!

– Maga egy Sherlock Holmes!

– Nem, kérem, nem vagyok focista, de a labdához kiválóan értek. Mert mit kell vele csinálni?

– Berúgni, berúgni, berúgni...

– Jó, hogy említi. Igyunk valamit, mert nálam még a szalonspicc sem jelentkezett, pedig már fél tizenegy elmúlt...

– Egészségére! Gramo von Tölcsér vagyok.

– A maga egészségére, bárókám! Linkóci Vinkó vagyok, életművész és szómágus.

– Izgalmas foglalkozás lehet.

– Ebbe nagyon beletrafált, öregem. És tudja, mi kell mindehhez? Egy pár ilyen estély, mint ez a mai! Zene, nők, szivarfüst és társasági élet! Ez igen!

– Kóstolja meg ezt a francia pezsgőt is!

– Semmi akadálya! Csak előbb kissé lazítok a nyakkendőmön. Tudja, most jöttem rá, hogy milyen jó a kígyónak!

– A kígyónak? És vajon miért?

– Hát mert nem izzad a hónalja!

– Hahaha! Ön nagyon egy valódi nagy szellem!

– Mert akkora bölcsességeket mondok?

– Nem. Mert annyit huhog. Figyeljen inkább a zenére!

– No, ne vágjon fel annyira arra az aranyozott G-kulcsos nyakkendőtüjére, ha szabad megkérnem. Majd éneklek én magának, ha kotta részeg lesznek... Kér egy kis osztrigát?

– Nem, ugyanis ez kaviár.

– Kaviár? Azt hittem, valami brazil kis kávézacc.

– Nagyon megkérném, hogy ne bántsa a brazilokat!

– Brazília? De hiszen ott csak a foci van meg a rengeteg kurtizán!

– Micsoda? Ezt rögtön vonja vissza! A feleségem is brazil!

– Ööö... Izé, és ha szabad megkérdezni, melyik focicsapatban játszik a kedves neje?

– Hagyjuk ezt most. Inkább figyeljünk a zenére.

– Ugyan már, ne fárasszon ilyesmivel. Nem tudja, ki az az énekesnő, aki ilyen borzasztó hamisan énekel?

– A feleségem.

– Nem is azt akartam mondani, hanem az a fickó, aki szintetizátoron kíséri, az játszik rettenetesen. Vajon ki lehet?

– Ő az öcsém.

– Ezer bocsánat, tévedtem: a dallamban van a hiba. Ugyan milyen hülye szerezte már ezt a borzasztó Abba-utánezatot?

- Én magam.
- Ezt a bájos, Grammy-díjra érdemes slágert? Ön? Hát ön egy Jean Michel Vangelis! Őszintén gratulálok!
- Köszönöm.
- Na de ismételten hangsúlyozni kényszerülök, hogy ezek a nagy estélyek milyen furcsák! Én például nem vagyok meghíva, mégse vette észre senki.
- Érdekes! Én sem vagyok meghíva.
- Igazán? Akkor hogy került ide?
- Nagyon egyszerűen, kedves uram. Én vagyok ugyanis a házigazda...

Mit hoz a Nyárapó?

– Szervusz, Piroskám! Hát te hogy kerülsz ebbe a wellness-hotelbe? Tudod te egyáltalán, mi az a wellness?

Piroska levette a napszemüvegét, s a kérdezőben azonnal felismerte legjobb barátjának, Pamelát, aki egy óriási jégkrémmel a kezében támaszkodott a recepció pultjának.

– Hogyne tudnám, Pamelám. Egy rejtélyes szó félúton valahol fitness és loch-ness között. Amúgy én nem adtam ki pénzt a Norbi-titok című könyvre, mégis tudom a megfejtést.

– Elmondanád nekem is?

– Ha sokat ugrálsz, és jól számolsz közben, előbb-utóbb a lábizmoddal párhuzamosan a bankszámlád is elkezd vastagodni...

– Hát, én pont az ellenkezőjét vettem észre. A munkahelyemen sokat ugráltam, mire a főnök kirúgott.

– Jól látom? Megint állapotos vagy?

– Dehogyan! Csupán eredeti kalkuttai másfél kilós acél hajóláncból van a köldökpiercingem.

– Aha! Akkor azért domborítasz ennyire! De nem terheli meg nagyon a hátgerincedet?

– Tudod, Piroskám, a szépségért meg kell szenvedni. Azért jöttem ebbe a wellness-centumba is. Egész délelőtt ki-be jártam a lengőajtón, hogy fejlődjön a hasizmom. Ráadásul közben egy-egy cserép kaktuszt tartottam a hónom alatt.

– Kaktuszt? Azt meg minek?

– Te még soha nem hallottál az akupunktúráról? Az egy olyan ősi kínai gyógy mód, mint a pálcikák segítségével fogyasztott leves.

– Választottál már programot délutánra?

– Még nem, de lássuk csak! Hatvan SMS megírása és elküldése a hüvelykujj izmait erősítendő. Ez jöhet. Szemforgatóan olcsó kínai divatáru cik-

kek megtekintése a közeli áruházban. Ez is oké. Jégkrémmárka-megkülönböztető verseny – ebbe is benevezek. Éjjéli pezsgőfürdő gazdag külföldi államtitkárok társaságában – még ez is belefér.

– Én azt hiszem, a délutánt írással fogom tölteni.

– Írással? Talán levelet írsz?

– Dehogyan. Könyvet. Méghozzá szakácskönyvet. Azt a háromnapos médiasztártól a későn szocializálódott háromárbócos bértollnokig bárki megjelentethet manapság. Az lesz a címe, hogy Miképpen fogytam le kilenc nap alatt száznyolcvan kilót.

– Piroskám! De te sohasem voltál...

– Jaj, ne is folytasd! Kit érdekel az? Ha az emberek megtudják, hogy az a Piroška írta a könyvet, akit az anyukája elküldött egy sűrű és sötét bevásárlóközpontba a nagymamához, ahol többször is majdnem felfalta a plázafarkas, venni fogják, mint a cukrot.

– Igazad lehet. Azt a pár szármalmas salátareceptet talán még egyedül is össze tudod bele ollózni... Mondd csak, neked milyen kirándulást hoz a Nyárapó?

– Én már voltam nyaralni a plátói szerelmemmel, Tüsző doktorral. Csak egy olcsó „last minute” utat szánt nekem a dög. Bezzeg a feleségét Mallorcára vitte nyaralni!

– Na és? Örülj inkább, hogy gondolt rád. Amúgy milyen volt?

– Felejthetetlen. Valahol Ázsiában voltunk, valami Délig-Döglesztán nevű országban. Sajnos, a festői templomkupolákról csakhamar kiderült, hogy atomreaktorok. A víz olyan tiszta volt, hogy látszottak a fenéken a plutóniumhordók. A szálloda öt csillagát éjjel is lehetett látni – a lyukas plafonon keresztül. Bar-na pedig nem a napfénytől, hanem a gyakori földcsuszamlásoktól lettem.

– Merre is van pontosan az a Döglesztán?

– Valahol Neiddtisztán és Dzsingiszlán között.

– Erről jut eszembe. Megvan már az érettségid?

– Meg! Hála az új oktatási rendszernek! Hogy ezek milyen aranyos pófák! Képzeld, idén a diákok a kérdések után rögtön a megoldásokat is megtalálhatták a feladatlapokon! Nekem csak rá kellett írnom a vonalra a nevet, és már készen is voltam az egészszel.

– Ne mondd! Hű, a mindenit, hogy ebben a huszonegyedik században minden milyen fejlett! Nekünk abban a rosszlemkű huszadikban még tanulnunk kellett, ha tetszett, ha nem! Szóval egyesed lett minden tárgyból?

– Sajnos csak kettes, mert a nevemben a Piroskát ipszilonnal írtam, de a kettes is jó jegy, nem?

– Jó bizony. De nekem most már nagyon hiányzik egy kis testmozgás. Mit szólnál hozzá, ha kimennénk a teraszra, és rendelnénk egy nagy adag palacsintát forró eperhabbal?

Bukni tudni kell

- Marcikám, szeretném látni a bizonyítványodat.
- Biztos vagy benne?
- Már miért ne lennék biztos?
- Az orvosod azt mondta, hogy kerülöd kéne a fölösleges izgalmakat.
- Ez már rosszul kezdődik...
- Te kezdted!
- Biztosíthatlak róla, hogy teljesen egészséges vagyok.
- Már nem szeded azt a gyógyszert? Tudod, amelyiknek az a mellékhatása, hogy hirtelen az egekig szökik tőle a vérnyomás.
- Szedem, de a gyógyszerészemtől kaptam mellé egy csomag Antibepipulint. Állítólag ez semlegesíti a másik mellékhatását. Nos, halljam, milyen lett a bizonyítványod?
- Mint a többieké.
- Miért, a többieké milyen?
- Fehér papír, amit az osztályfőnök telefirkált irreális dolgokkal.
- Irreális dolgokkal?
- Az osztinak gőze sincs róla, hogy én valójában milyen vagyok, ugyanis taktikai okokból sosem mutattam felé a valódi arcomat, nehogy túlságosan a bizalmamba férközzön, aztán meg visszaéljen vele. Sikerült is tíz hónapig inkognitóban maradnom. Így valójában ő egy teljesen másik személyt értékelt az osztályzataival.
- Ne beszélj mellé.
- Pont most tértem a lényegre. Az osztályfőnök harminc évvel idősebb nálam. Másik generáció. Érted? Nem játszik az interneten lövöldözős játékokat, nem hallgat Tankcsapdát, nem tudja, mitől indul be manapság a pörgés egy diszkóban. Képtelen behozni a lemaradást.
- No, hagyjuk a fölösleges eltérítő hadmozdulatokat, és lássuk a bizonyíték... izé, a bizonyítványt.
- Az a helyzet, hogy pillanatnyilag nincs nálam.
- Nincs nálad? Hát akkor hol van?
- Kölcsönadtam a Sanyikának, most ő ijesztgeti vele a szüleit.
- Na ne mondd. Én mindebből rosszat sejtetek.
- Rendőr vagy, apa, gyorsan vág az eszed... Egyébként én az iskolarendszerrel sem vagyok kibékülve igazán.
- Nocsak. És miért?
- Korlátozza a személyi szabadságomat, a cselekvési hatáskörömet és a szabad akaratomat, majd mindezt magaviseleti jegy formájában még hajlandó is beismerni.
- Megbuktál?

- Ahogy vesszük.
- Ezt hogy értsem?
- Én se nagyon értem, pont ezért nem várhatom el tőled sem. A tanárnők annyira kiszámíthatóak és egyben beszámíthatatlanok! Mentségükre legyen mondván, amióta részt vettek egy alapszintű számítógépes tanfolyamon, már egyikük sem fél az egértől.
- Szóval megbuktál?
- Nem tudom.
- Miért?
- Nem tudtam elolvasni az osztályzatot.
- Hát olvasni sem tudsz?
- Mi vagyok én? Betűző szű?
- Ha már írni nem sikerült, legalább olvasni megtanulhattál volna ez alatt a pár év alatt!
- De apa! Ez a zaklatott, ideges, rohanó kor nem teremt ideális körülményeket a nyugodt olvasáshoz. Az osztálytársaim szabadidejükben kizárólag SMS-t böngésznek, de azt is csak akkor, ha nem túl hosszú. Mondd, te valóban elhitted, hogy a Harry Potter majd visszaszoktatja a gyerekeket az olvasásra?
- Mondd, Marcikám, mi lesz így belőled?
- Hát üzletember...
- Belőled? Ne nevetess már!
- Miért? A múlt héten eladtam az autódat, és nagyon szép összeget kaptam érte.
- Eladtad? Én meg azt hittem, ellopták.
- Nyugodj meg, azóta befektettem a pénzt. A felét állami kötvényekbe, a másik felét pedig hullámvasútba.
- Mi? Te hullámvasutat vettél?
- Dehogy! Csak beleültem és kialudtam benne egy fárasztó, bulizós éjszakát.
- Majd adok én neked olyan bulit, hogy amíg élsz, megemlegeted!
- Nem is rossz ötlet. Itt a vakáció, igazán befizethetnél valami emlékeztető kirándulásra. Például a Thaiföld, az most nagyon menő.
- Nem bánom, csak minél messzebb a szülői háztól, fiam.
- Ne aggódj, apa, ígérem, szeptemberig haza sem jövök.
- Vidd mind a tíz mobiltelefonodat.
- A zsebpénz?
- De hiszen most töltötted fel a bankkártyádat.
- Ja, te tényleg elhitted, hogy eladtam az autót? Bocs, csak kölcsönadtam a haveroknak, hogy legyen mivel szédíteniük a lányokat. Ma hozzák vissza, aztán már repesztünk is. Szóval? Mi van a zsetonnal?

– Majd adok valamennyit. Aztán ne hozz szégyent az apádra! A jogsid ne hagyj itthon, és lehetőleg ittasan ne vezess!

Mr. Frászpedál

– Vizsgabiztos úr, alig várom már, hogy kipróbálhassam az új Mercimet. Már a keresztelő is megvolt. Merci Madmazell névre hallgat a picike.

– Csak lassan a testtel, Szömörce úr! Eddig negyvenszer bukott meg a gépjárművezetői vizgán. Mi a biztosíték arra, hogy most sikerülni fog?

– Ugyan, kedves Virgula úr! Mit nekem egy biztosíték! Ha kiég, helyére csavarok egy másikat, zutty!, padlóig a gázpedál és jaj neked, Schumacher!

– Maga a sebesség megszállottja?

– Na ja, mindig olyan sebesen rúgtak ki a vizsgáról, hogy azt sem tudtam, melyik hotelben szálltam meg.

– Úgy tudom, magát többször megbüntették gyorshajtasért.

– Hát még amikor megtudták, hogy jogosítvány nélkül vezetek! Hiába bizonygattam, hogy nem én tehetek róla...

– Nem maga tehet róla, hogy nincs jogosítványa?

– Persze hogy nem. Inkább maguk. Mindenfélét kérdezgetnek tőlem, ami nem is tartozik szorosan a tárgyhoz.

– De igenis, itt minden a tárgyhoz tartozik.

– Számomra csak egy tárgy létezik: a Mercim. Zutty!, padlóig a gázpedál és jaj neked, Schumacher!

– Felkészült?

– Igen, a biztonsági öv rendben, agyam teletankolva, ha havazna a képernyő, itt van a hólánc, és ég a ködlámpám agyi elhomályosulás esetére.

– Féklámpák?

– Fék? Ilyet én nem használok. És tudja, miért? Mert csak fékezne az előrehaladásban.

– Akkor kezdjük a villámkérdésekkel. Ha egy vak ember megy át az úton, elsőbbséget ad neki?

– Minek? Úgysem látja a rendszámomat.

– Mondja, szorult önbe egy kis tisztelet és együttérzés?

– Úgy belém szorult, hogy a zsúfolt autóbuszokban folytonosan szorongok. De a Merciben egykettőre felszabadulok, aztán zutty!, padlóig a gázpedál és jaj neked, Schumacher!

– Folytassuk! Ha ködben autózik, mit használ?

– Természetesen nem a saját gépkocsimat.

– Maga tréfál?

- Csak ha gyalog közlekedem. Ha négy kerékkal több van, elhagy a szellemesség. Nem szeretném, ha egy forgalmi dugóban én lennék a parafa...
- Hogyan tud leküzdeni egy kemény forgalmi dugót?
- Töltött fegyvert hordok magammal.
- Szokott inni vezetés közben?
- Közben? Soha! Előtte néha igen, de közben... Isten ments!
- Milyen problémával kell szembenéznie, ha ittas vezetés miatt letartóztatják?
- Legközelebb gyorsabban kell hajtanom.
- Milyen életmódváltozással jár, ha elveszti a jogosítványát?
- Megint nélküle kell vezetnem.
- Milyen fontos dolgot kell végrehajtania, ha önt előzik vagy ha ön előz?
- Ha a másik volánnál egy csinos hölgy ül, akkor integetek neki.
- Mi a különbség a piros és a sárga lámpajelzés között?
- A pirostól azonnal bevadulok... Most mit néz így rám? Maga egy irigy gyalogvarangy. Beül az özönvíz előtti tragacsába, trotty!, leszakad az üléstámla, aztán ég veled, Forma-1! Én pedig beülök a tűzpiros Mercimbe, és...
- Tudom, jön a zutty meg a Schumacher. De ez eddig nulla pont.
- Honnan tudja, hogy azt akartam mondani?
- Látom a szemén. Maga nem egészen normális. Ha kettővel kevesebb lenne az IQ-ja, akkor növény lenne!
- Tessék? Mi az az IQ? Megismételné?
- Ismétlje meg maga... A vizsgát!
- Szóval zutty!, és jaj neked, Szömörce.
- Szóról szóra. Maga egy közveszélyes idióta!
- Várjon csak! Már értem, mire gondol...
- Kapisgálja már, Süsümacher?
- Hogy ez nekem hamarabb nem jutott az eszembe!
- Látja, látja! Ha egy kicsit gondolkodik, már rég a birtokában lenne az az áhított kis kártya. Szóval? Csak ennyit szán rá? Sérteget? Szorozza meg bátran hárommal. Vagy nincs elég a bankszámlán?
- Viccel? Taxival járok autósmoziba. Tessék! Legyen vele boldog.
- Az leszek. Gratulálok, Szömörce úr, most látom csak, hogy maximális pontszámra teljesített.
- Végre! Végre megvan! Tudja, kedves vizsgabiztos úr, milyen érzés, ha teljesül életünk legnagyobb álma?!
- Nemsokára tudni fogom. Ugyanis én egy mályvaszín Chevroletre gyűjtök. Még egy-két ilyen pénzes frászpedál, mint maga, és össze is jön rá. Aztán beülök, zutty, padlóig a gázpedál és jaj neked, Baumgartner!

HIPNOTIKUS HATÁSFOK

Koccintásos baleset

Angéla, a titkárnők gyöngye becsukta maga mögött az ajtót, fogasra akasztotta kabátját, majd beült az íróasztala mögé. Azon nyomban lakkozni kezdte a körmét.

– Nem szép magától, főnök, hogy még Szilveszter napján is berendelt engem ide maga mellé az irodába és dolgoztat – mondta szemrehányón, miközben meghosszabbított pillái lágyan rezegtek a neonfénytől vibráló levegőben. Talpig öltönybe csomagolt főnöke pont ekkor lépte át a küszöböt, kezében egy üveg pezsgőt és két poharat szorongatott.

– Ugyan, Angika, szó sincs komoly munkáról. Csupán koccintani szerettem volna magával, megköszönni egész évi odaadó és áldozatos munkáját.

Angéla megenyhült, mint márciusban az időjárás.

– Ó, főnök! Nagyon köszönöm, rendes magától.

A férfi óvatosan lerakta a magával hozott holmit egy tálcára, majd egy szempillantás alatt a titkárnő mögött termett. Először csak lágyan, átszellemlült arccal beleszagolt a hajába.

– Ez igaz, Angika! Maga tényleg nagyon odaadó volt, hiszen mindig más és más kollégájának adta oda magát. Munkája egyúttal áldozatos is volt, mivel engem kifelejtett a sorból, és így gyakran áldozatnak éreztem magam. Vezéraldozatnak.

– Ugyan, főnök, ne higgyen a rosszindulatú pletykáknak! Hát nem kifejezetten a maga kedvéért hordtam márciustól októberig miniszoknyát?

A férfi kikukucskált a fehér ablakredőny rácsain át a sötétségbe.

– Emiatt folyton megfázott, állandóan ki volt írva, én főztem a kávé, sőt még a napi híreket is a televízióból kellett megtudnom, mert nem volt senki, aki munkaidőben felolvassa.

Valahol a távolban petárdák durrogtak. Angéla felállt, bekapcsolta az asztali ventilátort, amely télen kizárólag a körömlakk szárítására szolgált.

– Tudja, főnök, az orvosom azt javasolta, hogy olvasáshoz használjak szemüveget.

– Akkor miért nem viseli?

– Azt hiszem, ahhoz én túlságosan hiú vagyok. Úgy döntöttem, hogy inkább soha többet nem olvasok.

A főnök felpattant, mintha bolha csípte volna meg. Zsebéből négyrét hajtott papírlapot cibált elő, amely a ventillátor keltette fuvallatban nyugtalanul csapkodni kezdett az ujjai közt. Hangos torokköszörülés következett.

– Akkor én most ünnepélyesen felmondok magának, Angika!

A titkárnő még a körmeiről is megfeledkezett. Nyugtalanul a hajába túrt.

– Na... De... Hogy? Jól hallottam...?

– Jól bizony! Mivel egy parancs megtagadásán értem, Angika, felmondok önnek. Egy verset! Figyeljen jól! Írta: Répázó Ervin, a Hurkavári Pipacssziromgyár Kereskedelmi Részlegének Örök Időkre Kinevezett Igazgatója. Címe: Eszperente vers, mely megkegyelmez.

„Remek s fergeteges eme eszmerendszer:

Tenghet-lenghet, de legyen velem engedelmes.

Tegye meg, hej, jegyezze fel ezt ez egyszer,

Esze el ne engedje s bekeretezze, kedves:

Lehet lenge, lehet gyenge meg penge cemen-de,

Fejlessze, erjessze, terjessze kegyelmemet,

Tervezzon, szervezzon, szemezzon perverzen,

De el ne csesszen tervet, kedvet s egyenleget!”

A titkárnő, míg a megfelelő stratégián gondolkodott, hevesen tapsikolt.

– Rögtön elalélok! Főnök, magát megmérgezte a múzsa rúzs! Maga titokban költői babérokra tör!

– Úgy gondolja, Angika? Hm. Valóban többet költök, mint amennyit megkeresek.

– Ezek szerint legyek az a fajta lenge lány, aki szó és közben holdvilág a mosolya?

– Tőlem szóhet is, csak ne összeesküvést.

A titkárnő megvonta a vállát, és visszaült az asztal mögé. Találomra kinyitott egy napilapot.

– Meggyőződött, főnök! Ha megengedi, akkor én most felolvasnám a napi híreket. Itt azt írják, hogy a globális felmelegedés egyre nagyobb méreteket ölt. Például Sjölm norvég kutató +60 fok meleget mért az Északi-sarkon.

– Szörnyű! – sercegtette a borostáit a férfi. – Hogy történhetett ez meg?

– Véletlenül beleesett a hőmérője a kályhába.

– Lapozzon tovább, Angika!

A titkárnő engedelmeskedett, miközben kacér pillantást vetett a felettesére. Beletekintett az újságba, kissé összeráncolta a homlokát és alig észrevehetően elpirult.

– Jé, itt meg magáról írnak, főnök! Idézem: „Répázó Ervin, a Hurkavári Pipacssziromgyár Kereskedelmi Részlegének Igazgatója lett az Év Embere. A magas kitüntetést Dr. L. Lop Tamás adta át. Az ünnepség idejére tüntetést szervezett a gyár hatszáztíz dolgozója, akik március óta nem kapták meg a megérdemelt havi bérüket.” Hú! Igaz ez, főnök?!

A férfi a pezsgő után kapott, türelmetlenül bontogatni kezdte, majd amikor próbálkozását siker koronázta, óvatosan töltött a poharakba.

– Ugyan, Angika, a szenzációra éhes média szemrebbenés nélkül összeír mindenféle kitalált dolgot, hiszen maga is tudja. Tegye le azt az újságot, és húzódjon közelebb!

– De főnök! Ha a csőd szélén áll a gyár, akkor miért tüntették ki magát ilyen magas körökben?!

– Kérem, ne foglalkozzon most ezzel! Maga még fiatal, nem érthet mindent. Nézze, ezt a kis pezsgőt magának töltöttem. Koccintsunk a boldog és szerencsés új évre!

Angéla felkapta a poharat, tekintete villámokat szórt.

– Boldog!? Szerencsés...?! Lehet, hogy magának az lesz, főnök, de én erre itt és most nem fogok magával koccintani...

És a férfi nyakába lötytyintette a pezsgőt.

– Angika! Megbolondult? Az új ingem! Mit csinál?

A nő ekkor már felkapta magára a kabátját. Az ajtóból még visszafordult, hogy az iroda megvilágításában ellenőrizze a körömlakk fényvisszaverési képességeit.

– Mit izgul, főnök? Maga kapott fizetést, nem? Vagy talán már magának sem telik intelligens mosóporra?

Autószerelészeti sok szöszmöt

– Uram, maga is autószerelő?

– Tessék? Ja! Igen! De mégis... Hogyan jött rá?

– Rendkívül olajozottan mozog, a szeme pedig úgy pörög, mint két egymásba szorult fogaskerék. És igaz ugyan, hogy most éppen nem világít a féklámpája, de a hóna alá befér vagy egy szerszámoskamrányi csavar kulcs, s ebből mertem következtetni arra, hogy maga a gépjárművek doktora.

– Gratulálok. Ha maga most szivarozna, ballonkabátot viselne s mind-
közben a gyűrűjéből altatógázt lövellne ki, azt mondanám, hogy Columbo
felügyelő és a 007-es ügynök egyenes ági leszármazottja.

– Megtisztelő, amit mond. És ha már így összehaláloztunk, megengedné,
hogy feltegyek önnek egy szakmai kérdést?

– Kérdezzen nyugodtan! Ha tudok, segítek.

– Előre is köszönöm. Mondja, kedves kolléga, maga mit csinál akkor, ha
a gázölöbérből nem szityál a gagyó?

– Tessék? Lenne szíves még egyszer...

– Csak azt bátorkodtam kérdezni, hogy maga mit csinál akkor, ha a
gázölöbérből nem szityál a gagyó?

– Nagyon jó a problémafelvetése, uram! Ilyesmire akárki nem tudna vá-
laszolni. Hiába minden, ha nincs az embernek harminc év tapasztalata. Az
unokafivérem például a Ford-műveknél dolgozott, minden áldott nap az Ed-
da-műveket hallgatta, mégis folyton összetévesztette a bűvárpumpát az
űrkompszivattyúval.

– Akkor tehát...?

– Jól figyeljen! Egyszerűen megspájzolom a düznyt és prézliszerrel
hapticngolom a sompályzlit.

– Nem mondja komolyan!

– De, nagyon is komolyan mondom!

– A sompályzlit?

– Azt bizony!

– De hiszen akkor szömörccés lesz a turbónyápic kapcsingolója, elfolyik
az összes tápramaty és füstölni kezd a zazátor bigolyája! Hogy a mongolfín-
ger rázmányáról ne is beszéljek!

– Arról ne! Arról tényleg ne beszéljen! Én aztán tudom, milyen könnyen
megrökönyödik a szirnyókiplije...

– Szóval, ha a gázölöbérből nem szityál a gagyó...

– Akkor először is ne nyúljunk semmihez!

– Magától megjavul?

– Azt nem mondtam. A zazátort veszélyes biturbinátorozni!

– De hát ki beszél itt a zazátorról? Ha a tápramaty nem tepsimeleg, attól
még a düznyi hét nyelven beszélhet.

– Á, ahhoz tolmács kéne! Én inkább megrecegtetem a motorfejen a cilin-
derzöt, nem zsiráfos-e a döngettyű.

– És ha zsiráfos? Talán feltolja a csipaszeg zárványát egészen a nyápcif-
fanyú téblábáig?

– Nem, azt nem merném megcsinálni. Hiszen akkor zárlatos lenne a
bizgátor huzagolása, és öblíthetem újra a furmányokat a prézliszerrel és a
rovátkapucnival.

- Szóval, ha a gázölöbérből nem szityál a gagyó...
- Az baj. Olyankor én háromszor keresztet vetek és kétszer cukorborsót.
- És az használ?
- Mindenre jó, csak a gagyó nem szityál tőle. De sebj! Ráírfnyálom a dugványra a macernát, és máris fityomázik a sérblije. Néha vacilál, máskor hangosan türbönyít, de olyankor húzok egyet a nyúltpödrencsen!
- A nyúltpödrencsen? És nem szakad ketté a frincslije?
- Nem, mert én előzőleg megragasztom mitmakoxszal!
- Mitmakox? Az a ragasztó, amit majomnyálból készítenek?
- Igen, de ez most nem lényeges. A hangsúly az elektropemzlin van. Nul-la fok alatt már rendesen kufungál. Olyankor összecsomómozom, hogy ne tudjon rentyákolni, szórok rá 78 százalékos zselépatronyákat, befújom egy kis köszönömgázzal, és máris rendesen küvütyöl a szöntyörnyeg a riválispat-tanyú sivákolójában.
- Ezt eddig nem is mondta...
- Mert a végén csattan... a pofon!
- Auuuu! Most miért ütött meg?
- Hogy mert ilyen kérdezni tőlem? Ha a gázölöbérből nem szityál a gagyó! Szerencséje, hogy velem hozta össze a sors. Mások ezért rendesen el-látták volna a baját. Talán még tengerészcsomót is kötöttek volna a bajuszá-ra. Uram! Ezek a fanatikus autószerelők mindenre képesek!

Pezsgőfürdő

Angéla, a titkárnők gyöngye már megint elégedetlen volt. Még arról is megfeledkezett, hogy az iroda megvilágításában ellenőrizze körömlakkjának fényvisszaverési képességeit.

– Nem szép magától, főnök, hogy ugyanúgy, mint tavaly, most is berend-delt engem az irodába – mondta szemrehányón, miközben a mélyen kivágott dekoltázsából megpróbálta előhalászni a pezsgősdugót. Répázó Ervin, a Hurkavári Pipacssziromgyár Kereskedelmi Részlegének Igazgatója eközben ivott egy korty pezsgőt, majd meglazította nyakkendőjét.

– Ugyanúgy, Angika, mint tavaly, csupán koccintani szerettem volna ma-gával, megköszönni egész évi odaadó és áldozatos munkáját.

– Apropó, főnök! Erről jut eszembe. Ezen a héten már harmadszor álmod-tam azt, hogy felemelte a fizetésemet!

– Nézze, Angika! Abba természetesen nem szólhatok bele, hogy kegyed miről ábrándozik szabadidejében, de a valóságban sajnos nem emelhetem fel a fizetését.

– Bezzeg a szoknyámat, azt szívesen felemelte a múltkor a valóságban is, pedig a rendes főnök tulajdonképpen csak ábrándozhatna ilyesmiről. A szabadidejében.

– Angika, drága! A szomszéd irodában dr. Kramanc még akkora fizetést sem kap, mint magácska, pedig a szerencsétlent hat gyerek várja otthon.

– Akkor nem értem, hogy mi szerint kapunk itt fizetést: a cégben végzett munkáért vagy az otthoni szexért?

A főnök egy pillanatra elgondolkodott.

– Ez övön aluli kérdés volt. Hogyismondjam. Én a tudásukért fizetem az alkalmazottaimat. Ugyan miért kéne, hogy fizetésemelést adjak magának?

A titkárnő gyöngye kihúzta magát. Még sohasem látszott ilyen elszántságnak. Felkapta az asztalról a körömlakkot, és hangosakat koppantott vele az ébenfa asztalon.

– Azért, főnök, mert én mindent tudok.

– Tessék? No de Angika!

– Igen, mindent tudok az ön magánéletéről, a szeretőiről és a törvényesnek éppen nem mondható pénzügyi dolgairól.

A főnök felugrott, mint akit bolha csípett meg. Egy szempillantás alatt a titkárnő mögött termett, s régi jó szokásához híven lágyan, átszellemült arcával beleszagolt a hajába.

– Maga egy veszélyes nő, Angika. Közveszélyes rám nézve. Pontosabban... Ha rám néz, az veszélyes! Ezért ezennel úgy döntök, hogy január 1-től veszélyességi és titoktartási pótlékot folyósítunk önnek. Így megfelel?

– Mindig tudtam, főnök, hogy ön egy talpig becsületes, térdig önzetlen és derékig igazságos ember!

– Én is tudtam, hogy maga egy... Hm! Maga nagyon kedves hölgy, Angika! És gyönyörű így ebben a lámpafényben!

– Ha még látna az ablakon besütő holdfénynél, főnök! Mit is mondott, mennyi az emelés?

Ervin gyors fejszámolást végzett.

– Ha a születési évét megszorozom a születése napjával, úgy jó lesz?

A titkárnő vállat vont.

– Több mint a semmi. Csak azt bánom, hogy 2-án születtem, és nem 31-én.

A főnök az asztalon heverő újságra pillantott, majd úgy tett, mintha ott hon felejtette volna a szemüvegét.

– Megtenné, kérem, hogy felolvassa a napi híreket?

– Nagyon szívesen.

Angéla alig tekintett a lapok közé, máris elpirult.

– Jé, már megint magáról ír a bulvársajtó! Idézem: „Rossz nyelvek azt beszélik, hogy Répázó Ervin az idei évben teljesen elszegényedett. Újabban csupán két feleség jut neki három palotára, nyolc autóra és hat nyaralóra.”

A férfi hirtelen a teli pezsgőspohár után kapott, de idegességében sikerült a tartalmát az ölébe lötyyentenie.

– Nálam szóba sem jöhet a bigámia, Angika. Nekem csak egy feleségem van, a Begónia. Tudja, az lehet a pletyka háttérében, hogy én egy ikerpár közül vettem feleségül az egyiket. Úgy hasonlítanak egymásra, mint a pinty! Vagy inkább mint két pintyőke.

– Ne mondja! És hogyan tud különbséget tenni a két nő között?

A főnöknek teljesen elment a kedve a beszélgetéstől. A kabátja után nyúlt, kettőt lépett, az ajtóból még visszafordult.

– Egyszerű, Angika! Az enyémnek utána mindig migrénje van.

Szorult helyzet

– Halló, 77-77-777?

– Igen, hallgatom.

– Legyen szíves, hívjon egy orvost, mert beszorult az ujjam a tárcsába!

– Halló! Ez valami vicc?

– Bárcsak az lenne! De tényleg beszorult... Kérem, hívjon egy orvost, mert már nagyon zsibbad.

– Magának még tárcsás készüléke van? Ma már a telefonok szinte kivétel nélkül nyomógombosak.

– I-i-igen, csak... Tudja, ez amolyan klasszikus darab. Nem sejtettem, hogy ennyire veszélyes...

– És mondja, nagyon fáj?

– Nem fáj, csak zsibbad. Nagyon zsibbad. Már meg is kékült.

– Van életbiztosítása?

– Maga ügynök?

– Nem, dehogy.

– Akkor bevallom, hogy nincs. Csak... Csak nem azt gondolja, hogy közvetlen életveszélyben vagyok?

– Nem gondolok semmit, csak eszembe jutott a sógorom.

– Miért pont a sógora?

– Mert szegény Gézának ráment a villamos a mobiltelefonjára, és ezt ő sem élte túl.

– Nem élte túl? De hát miért?

– Mert éppen akkor telefonált a szerencsétlen...

– De ez nem mobil és nálunk a nappaliban nem járnak villamosok. Megkérhetném végre, hogy hívjon egy orvost?

– Mégis, hogyan hívhatnék, ha csak ez az egy telefonom van, és ezen is jelenleg magával beszélek? Nincs senki a közelben, aki segíthetne?

- A feleségem nemsokára hazaérkezik a munkahelyéről.
- Na látja! Addig is beszélnie és beszélnie kell, egyfolytában ébren kell lennie, mert ha elájul, semmi sem garantálja, hogy valaha is vissza tudják hozni a kómából.
- Kómából? Maga tréfál?
- Dehogy tréfálok! Múltkor engem sem tudtak visszahozni.
- Akkor miképp lehet, hogy mégis életben van?
- Hát visszajöttem magamtól. Az ember egyszer csak kijózanodik, nem? Főleg, ha meglát maga mellett egy gyönyörű nőt...
- Én viszont már szívesen látnám magam mellett a feleségemet. Már az egész karom elzsibbadt.
- Tartson ki, jóember! Amíg a szíve körül nem érez enyhe rángatózást, addig nincsen semmi baj.
- Jóval biztat! Tegye le a telefont, és hívja a tűzoltókat!
- Mi van, már ég a ház?
- Még nem, de fog! A tűzhelyen felejtettem a pörköltet.
- Na és? Egy kis füst még nem a világ. Dohányzik?
- Nem.
- Na látja, akkor jó a tüdeje. Szívja tele magát friss levegővel, a két pofacskójában meg tartalékoljon belőle rosszabb időkre, mint a hörcsög.
- Maga ugrat engem? Nem szégyelli magát?
- Eszemben sincs ugratni. Tudja mit? Próbálja letörni a készülékről azt a nyavalyás tárcsát, aztán már a saját lábán is elmehet orvoshoz.
- Maga megőrült? Ez egy műtárgy! Ezreket ér!
- Bánom is én! Akkor törje le az ujját...
- Nagyon vicces.
- Látja, már vagy húsz perce beszélgetünk, és még be sem mutatkoztunk egymásnak!
- Ez igaz! Romhalmaz Emil vagyok, a híres szabadulóművész.
- Romhalmaz Emil? Személyesen? Ez nem lehet igaz!
- De bizony! És magában kit tisztelhetek?
- Én egy távolbalátó parafenomén vagyok, aki százszázalékos pontossággal meg tudja mondani önnek, hogy miért nincs még otthon a kedves felesége...
- Ne mondja! Ez hihetetlen! Árulja hát el, ha nem titok...
- Azért, mert itt fekszik az ágyamban, maga agyalágyult sügér! És azt üzeni, hogy nincs kedve minden apróságért felkelni és hazarohanni. Na, viszlát, művészkém, és további jó szórakozást!

Nincs keret minden képre

Angéla, a titkárnők gyöngye óvatosan becsukta maga mögött az ajtót, fogasra akasztotta a kabátját, majd sietve beült az íróasztala mögé. Még fel sem rázta azonban a lakkot, amellyel a körmét szerette volna varázslatos narancssárgává varázsolni, amikor Répázó Ervin, a Hurkavári Pipacssziromgyár Kereskedelmi Részlegének Igazgatója szinte berobbant az irodába. Kezében egy karórát lobogtatott diadalmasan.

– Gratulálok, Angika! Kilenc óra múlt tíz perccel. Még sohasem érkezett késve ilyen korán.

– Jaj, főnök, elnézést kérek!

– Hát, ahogy így elnézem, nagyon fáradtnak látszik. Talán nem aludta ki magát?

– Nem, mert a postás hajnali ötkor felébresztett. De ez volt az utolsó eset!

– Miért, talán bepanaszolja a főnökénél?

– Nem, csak többet nem alszom vele.

Ervin csípőre tette a kezét és alaposan felvonta a szemöldökét.

– Hát ez jó! Maga mindig kibeszéli magát, Angika! Vegye tudomásul, hogy nem érdekelnek a hálószoatitkai. Az viszont annál inkább, hogy ha már ötkor felkelt, hogyan lehetséges az, hogy mégis elkésett?

– Valami ajándékot akartam venni a férjem születésnapjára. Nincs valami ötlete?

– Hogy mit vegyen a férjének? Hm. Nézzük csak. Talán egy könyvet!?

– Fölösleges! Már kettő is van neki, és még egyiket sem olvasta el. Most éppen kiküldetésben van Tokióban, és biztosan megcsal a drága, de azért a születésnap az születésnap. Valami örömet mégiscsak kéne neki szereznem.

– Tudja mit, Angika? Válgjon el tőle!

– Hah! Még mit nem! Hogy végleg boldog legyen?

Ervin sóhajtott egyet, zsebrevágta a karóráját, majd a bársekreányhoz lépett.

– Esetleg megkínálhatom egy pohár likőrrel, Angika?

– Köszönöm, főnök. Igazán jólesik, hogy ilyen figyelmes. De mit ünnepelünk?

– Azt, hogy milyen szerencsés műgyűjtő vagyok. Az egész tárlaton csak ez az egy festmény volt, amit egyáltalán meg lehetett nézni. És én olcsón megvettem!

– Gratulálok!

– A többi előtt ugyanis százával tolongtak az emberek.

Angéla egy futó pillantást vetett a képre.

– Gyönyörű! Főleg a keret. Hát akkor egészségünkre!

Koccintottak. A főnök egy csókot lehelt a festményre. Láthatóan nagyon boldog volt.

- Kér még egy pohár likőrt, Angika?
- Sajnálom, de a férjem mindig csak egy pohár italt engedélyez nekem!
- Igen? És aztán miért?
- Mert ha iszom egy pohárral, általában jól érzem magam. Viszont ha iszom még egyet, a környezetemben érzi magát mindenki rendkívül jól.
- Hogy miket meg nem tudok magáról, Angika.
- Szeretném, ha még többet tudna rólam, főnök!
- Máris kezdheti a gyónást, kedvesem.
- Képzeld, én nagyon babonás vagyok!
- Cseppet se törődjön vele. Legfeljebb ezentúl nem fizetjük ki a tizenharmadik havi bérét.
- Hát ez az, főnök. Ha már anyagiakól esett szó, akkor közlöm önnel, hogy most már meg kell adnia nekem a fizetésemelést, amit folyton ígérget.
- Igen? Mert különben...?
- Hát, csak annyit mondok, hogy három nagy nevű cég érdeklődik utánam.
- Valóban? És mely cégek?
- Az áramszolgáltató, a telefontársaság és a gázművek. Számlákkal zaklatnak.

Ervin felhajtott még egy pohár likőrt, aztán megcsóválta a fejét.

- Ki kell, hogy ábrándítsam, Angika...
- Nem maga lesz az első férfi, aki ezt teszi velem.
- A cég mostani pozíciójában a béremelés lehetetlen.
- A maga pozíciója viszont lehetővé tenné, nem igaz?
- Sajnálom, ebben a különleges pozícióban sem tudok segíteni.

Angéla kezében megremegett a körömlakk. Érezte, hogy egy pillanatra elfátyolosodik a tekintete. Felugrott, átvágtatott az irodán, majd indulatosan felkapta magára a kabátját.

- Tekintse úgy, hogy kivettem néhány nap szabadságot.
 - Úgy tekintem.
 - Amúgy pedig két új hírem van az ön számára. Az egyik rossz, a másik még rosszabb. Melyikkel kezdjem?
 - Hm! Valóban? Kezdje talán a rosszal.
 - A felesége ma reggel egy félmillió koronát érő képet talált.
- Ervin nem akart hinni a fülének.
- Tessék? Ez magának rossz hír, Angika? Halljam gyorsan, melyik a még rosszabb!
 - Az a kép önt ábrázolja az előző titkárnőjével, főnök! Különleges pozícióban...

Parancsol nyugtatót?

- Jó napot kívánok, igazgató úr! Hívatni tetszett?
- Igen, kedves Eulália! Kérem, üljön le erre a székre.
- Már le is ültem. Jaj, olyan megtisztelve érzem magam, igazgató úr! Olyan ritkán hívat be magához ebbe a szép nagy irodába. Milyen gyönyörűek a bútorok! A szőnyeg is kellemesen süppedős! Ez a hamutartó meg elefántcsontból van? Jaj, annyira örülök, hogy itt lehetek!
- Azért ne vigye túlzásba, kedves Eulália. Ha megtudja, miért hívtamam...
- Ó, ne is mondja, drága igazgató úr! Vállalom! És tudja, miért? Mert én becsülöm önt. A rosszmadájú kollégák szerint magára nem lehet felnézni, mert testalkatilag kissé de van formálódva, de én már most látatlanban nagyon szívesen vállalom!
- Hm. Ne haragudjon, kedves Eulália, de... Mégis mit vállal?
- Hát a pluszmunkát, amit most akar rám bízni az igazgató úr. Mert hát annak senki sem örül, amint azt tetszett mondani, de én minden további nélkül...
- Legyen erős, Eulália! Nem pluszmunkáról van szó.
- Neeem? Hát akkor miről?
- Kényesebb ügy ez annál.
- Kényesebb? Jaj nekem! Hadd gondolkozzam. Csak nem arról a múlt szerelmi afférról van szó, amit a Krovacsek Gyurkával bemutatunk a fénymásoló tetején?
- Nem. Megnyugtatom, hogy nem.
- Mert abban én ártatlan vagyok. Az ő mániája az elektromos szeméremfestészet, én csak modellt ültem hozzá.
- Másról van szó.
- Másról? Akkor megnyugodtam. Más ugyanis nem terheli a lelkiismeretemet. Illetve igen, még egy dolog. Egyszer két cukorral vittem be a főosztályvezetőnek a kávé, holott később eszembe jutott, hogy hárommal szerettem. Nini! Az ott a falon eredeti Botticelli?
- Nem, kedves Eulália, ez Bocelli, a híres olasz énekes.
- Az a kínai váza a sarokban egy vagyonba kerülhetett. Épp tegnap láttam egy filmet...
- Azt hiszem, ideje a tárgyra térnünk, kedves Eulália. Tíz perc múlva fontos találkozóm van.
- Tudom, igazgató úr. A titkárnőjével, akivel nemsokára cégkölségen utaznak húsz napra Sidneybe. Itt ragadom meg az alkalmat, hogy jó utat, kellemes pihenést kívánjak az igazgató úrnak.
- Köszönöm. Maga nagyon rendes. Sajnos, még nem tudom, hogyan boldogulok majd a kedves észrevételei nélkül, mindenesetre jövő hétfőtől megpróbálom.

– Tessék? Nem egészen értem, igazgató úr. Le tetszik mondani a tisztségéről?

– Ön félreért engem. Nem én távozom a cégtől, hanem ön.

– Ó, jaj! Ez nem lehet igaz!

– Higgycs el, kedves Euálila, mélységesen együttérzek önnel. Nekem legalább úgy fáj, mint magának. De mit lehet tenni? Meg kell magunkat adni a tények könyörtelen valóságának.

– Igazgató úr! Kérem, ne okozzon önmagának ekkora fájdalmat! Hiszen látom, hogy könnyes a szeme, és valóban szenved attól, hogy egyik napról a másikra utcára kerülök.

– Fáj, fáj, de ilyenkor mindig azt mondom magamnak: „Ha férfi vagy, rejtse el bánatod!”

– Tessék, itt egy papírzsebkendő! Nehogy átázzon az igazgató úr másfél milliós bőrfotelje. Parancsol nyugtatót?

– Parancsolok? Ó, dehogyis parancsolok én! Kérve kérem, adjon egy tablettát, mert annyira remeg a kezem, hogy félek, magamra rántom a konyakosállványt.

– Egy pohárka vizskit esetleg?

– Nem, köszönöm, munkaidőben nem iszom.

– Tudom. Nem iszik, hanem vedel. Legalábbis a rosszmaájú kollégák szerint.

– Van még esetleg valamilyen kérdése?

– Lenne. Miért pont engem bocsát el, igazgató úr?

– Hadd vigasztaljam meg egy kicsit: nem csak magát küldöm el. Tudja, a gazdasági helyzet az oka. Spórolnunk kell. Például a maga fizetése sokat jelent az éves költségvetésünkben.

– Sokat? Érdekes, nekem sohasem tűnt soknak az a pénz.

– Amúgy tegnap tudtam meg, hogy első lett a „Titkárnök gyöngye” nevű nemzetközi versenyen.

– I...igen, igyekeztem.

– Ez fantasztikus! Megelőztük a japánokat! Tudja mit, Euálila? Magával most az egyszer kivételt teszek.

– Ó! Hát akkor mégsem leszek elbocsátva?

– Sajnos, takarékoskodnunk továbbra is kell. De amennyiben önként lemond a fizetéséről, és túlórákat is vállal, a cégünknel maradhat. Ugye, most táva maradt a szája? Kér egy pohár vizet?

Kihajolni veszélyes!

Angéla, a titkárnők gyöngye jó szokásához híven elégedetlen volt. Fel-dúlva rontott be a főnöke irodájába, amit viszont eddig még sohasem engedett meg magának. Répázó Ervin, a Hurkavári Pipacssziromgyár Kereskedelmi Részlegének Igazgatója eközben megtalálta a szemüvegét, így alaposabban szemügyre tudta venni beosztottját. „Nagyon csinos!” – hümmögte.

– Főnök! Maga fizetésemelést ígért nekem! – szórt Angéla szeme a vil-lámokat.

– Igen, Angika, emlékszem – kapaszkodott a villámhárítóba Ervin. – De csak azzal a feltétellel, ha nem ad rá okot, hogy elégedetlen legyek magával!

– Nem is adtam.

– Dehogyan! Amikor fizetésemelést kért!

Egy másodpercnyi üdítő csend eltelte után a titkárnő akkorát toppantott, hogy a vitrinben összezsúrtak a pezsgőspoharak. A főnök kivillantotta aranyfogát.

– No, ne legyen annyira agresszív. Jöjjön, üljön fel ide mellém, erre a per-za díványra.

Angéla villámgyorsan rájött, hogy megint felültették.

– Akkor aláírhatnánk legalább az állandó szerződést!

– Ha-ha-ha! Jó a humora, Angika. Isten bizony, felemelném a fizetését, ha nem állnánk a csőd szélén. Amúgy átnézte már a napi sajtót?

– Csak a sporthíreket, főnök, ahogy kérte.

– Mondja, mennyi lett a Magyarország–Antarktisiz meccs végeredménye?

– Kettő-kettő. Az első félidőben Magyarország vezetett 2:0-ra, de a másodikban sajnos megérkezett az ellenfél is.

– Értem. Még valami érdekes hír?

– Akad. A japán Suhaneza Muki öt másodperc alatt futotta le a 100 mé-tert.

– Ne szédítsen, Angika! Ez hogyan lehetséges?

– Állítólag talált egy rövidebb utat.

– He-he-he! Ezek a japánok mindenben előttünk járnak.

– Képzelje, David Beckham meg lezuhant a nyolcadik emeletről!

– Jesszusom! És túlélte?

– Persze. Ugyanis befelé esett.

– Ezek a bulvárlapok minden semmiségből hírt csinálnak. Akárcsak a kedves feleségem.

– Mondja, főnök, mi ez a szörnyű kopácsolás?

– Tudja, Angika, úgy gondoltam, ma mindenkiel tudatom, hogy kinek is tartozik itt engedelmisséggel. Így aztán hoztam egy „Én vagyok a főnök!” feliratot, és kiszögeztetem az ajtóra.

– Értem. Erről jut eszembe, nemrég volt egy sürgős telefonja. A felesége kereste, nagyon dühös volt és kérte vissza a tábláját, amit reggel ön állítólag engedély nélkül elvitt otthonról.

A főnök zavartan pislogott.

– Igen? Mit is akartam mondani? Magácska nem kopácsol, Angika?

– Nem vagyok én harkály, főnök! Ahogy maga is folyton cserreg, mégse szarka!

– Ez valóban igaz, nem vagyok szarka. Amit ebben az irodában lát, azt mind becsületes munkával szereztem.

– Tudom, főnök, a többi otthon tartja a háromemeletes villájában.

– Ne túlozzon, Angika! Szerény polgári lakás az. Amúgy is törődjön inkább a munkájával. Szóval miért nem kopácsol?

– Szörnyű találmány ez az írógép! Rögtön hallatszik, ha nem dolgozik az ember!

– Akkor miért nem próbálja ki a számítógépet?

– Tudja jól, főnök, hogy én félek az egértől!

– Viszont rájöttem ám, hogy a múltkor titokban a szövegszerkesztővel is dolgozott. A képernyő tele volt hibajavító festéknyomokkal...

– Hú, lebuktam. Maga nagyon okos, főnök! Biztosan beutazta már az egész világot, ugye?

– Bizony, Angika, sok izgalmas kiküldetésen vettem részt!

– Akkor maga járatos a geográfiában.

– De még mennyire, tavaly nyáron is két hónapot töltöttem ott. És ez még semmi! A visszaúton egyszer csak a hátára fordult a gépünk!

– Gondolom, kitört a pánik. Valami váratlan légörvény fordította meg?

– Á, dehogy! Mint kiderült, csak a pilóta adta be magának az orrcseppeket.

– Bizony, kihajolni manapság még egy babakocsiból is veszélyes. Itt az újságban azt írják, hogy sokkal kevesebb baleset történik a vonatközlekedésben, mint az autótúton!

– Ez világos, Angika. Látott már maga mozdonyvezetőt menet közben csókolózni? De most már eredjen a dolgára, legyen szíves! A mi cégünk nem szereti, ha a dolgozók túl sokat beszélnek.

– Nyugodjon meg, főnök! Belőlem egy árva szót sem fognak kiszedni a bíróságon...

Fújja meg!

Szikrázott a reggel. Az összes autó szabályosan közlekedett, csupán egy haladt cikcakkban, és az az egy is – ahelyett, hogy csillagközi sebességre kapcsolt volna a rendőr láttán – illedelmesen leparkolt. Az út szélén álldogáló Taplovics Etalon ekkor még azt hitte, hogy jól indul a napja. Odasétált a gépkocsijához.

– Jó napot kívánok!

– Ezt mondja egy jótündérnek – hallatszott egy borízú hang a volán mögül. – Ő szokta a kívánságokat teljesíteni!

Etalon kíváncsian lehajolt, a sofőr viszont ingerülten hadonászni kezdett.

– Menjen már egy kicsit messzebb, jóember! Mi maga? Közeledési rendőr?

– Csak ne viccelődjünk! – mondta szárazon Taplovics, és az egyik füle mögül noteszt, a másik mögül ceruzát húzott elő.

– De ha egyszer jókedvünk van – ütött a volánra a sofőr. – Vagy magának nincs?

– Nincs. Mondja csak, mi ez a szag, amit áraszt?

– Farpüm. Izé... Parfüm. Csak azért állított meg, hogy szagolgasson? Mások a jogosítványt meg a személyit kéri.

– Ez italszag. Negyvenfokos.

– Persze, mert a kilencven fok a derékszög forráspontja, nem igaz?

– Maga ivott?

– Mér', tudja, mennyit bír ki egy ember folyadék nélkül? Maximum két napot, aztán szomjan hal, mint hal a bozótosban. Ez meg mi?

– Szonda.

– Kösz, de a bort én szonda nélkül iszom.

– Majd mindjárt elmegy a kedve!

– Már elment, amikor magát megláttam, hogyszonda...

– Nem eladó!

– Mer' úrszonda?

– Fújja meg!

– Fújja meg a nyári szellő! Hogy elkapjam azt az atipusos tüdőmadrákort? Ilyesmire nem kötelezhet!

– De igen! Nálunk még nincs atipusos!

– Akkor van B-tipusos. Hagyjon békén! Hol szolgál maga? A tisztiorvosknál?

– Fújja meg!

A sofőr csak úgy viccből a levegőbe fuvintott egyet. A rendőr arca elkomorult.

– Ne olyan messziről, hé! Vegye a szájába és úgy!

– Most mit van úgy oda? Csak szabad egy kicsit ünnepelni a barátaimmal, nem?

– Szóval akkor hajlandó belefűjni?

– Nem fűjök.

– Fűjjon bele, mert ha én fűjök bele, egész életre ugrik a jogsija!

– Mondtam én, hogy maga ivott! Nem szégyelli magát? Szolgálatban?

– Fűjjon bele, vagy velem jön.

– Alkoholtesztre? Melyik kocsmába?

– Beviszem magát az őrsre.

– Nem bírna el. Száz kiló vagyok.

– Hülye tapló!

– Örvendek. Kákay Mángorló. Egy S-sel és ipszilon nélkül.

– Most már ne szórakozzon, hallja-e?

– Hallom. Akkor ne szórakoztasson! Engedjen utamra, és felejtjük el ezt a kínos kis köztételt!

– Utoljára mondom: fűjja meg!

– Tudja, hogy mit ittam? Alkoholmentes sört. Azt csak szabad?

– Szabad...

– ...de nem lehet! Borzasztó rossz. Olyan íze van, mint a kifacsart kádunak. Vagy mint az alkoholmentes vodkának.

– Nincs is olyan!

– Csak jól fel kell hígítani! Ne féljen, mivelénk ehhez kitűnően értenek!

– Tudja mit? Nem érdekel, hogy mit ivott, csak fűjja meg!

– Utoljára mondja?

– Igen.

– Akkor jó. Már untam hallgatni, hogy „fűjja meg, fűjja meg”. Állandóan ugyanazt fűjja!

– Na most már idefigyeljen!

– Eddig is figyeltem. Már amennyire a vodka után figyelni tud az ember.

– Tehát mégiscsak ittunk, iszogattunk?

– Há' maga is?

– Itt én kérdezek!

– Itt meg én. Ezen nem veszünk össze.

– Fűjja meg!

– Nézze, uram, itt a képviselői igazolványom. Élek a mentelmi jogommal.

A rendőr feje már céklavörös volt. Egy mozdulattal kirántotta a volán mögül a sofőrt.

– Nálam nincs mentelem! Most már akkor is fűjni fog, ha egyben ez lesz az utolsó lehelete!

– Gondolja meg jól. Ha én ezt most megfújom, a szonda felrobban, maga meg aranyhajú tündérré változik. Elhiszi?

– Dehogysis hiszem el!

– Akkor adja ide! Pffffff!

Egy hatalmas füstfelhő csapott fel, majd egy rémült női hang hallatszott.

– Jaj! Ez nem lehet igaz!

– Már miért ne lehetne? Nézze meg magát a visszapillantó tükörben: darázsderék, nagy cicik... Egy szép, aranyhajú bombázóvá változtattam. Nem is örül? Én ugyanis nem Szlovákiában vagyok képviselő, hanem Roxfortban. Na pá, aranyom, vigyázz, hogy meg ne fázz ebben a kis tüllszoknyában!

Taplovics Etalon könnyes szemmel nézett volna a dudálva tovaszárgululó gépkocsi után, de félt, hogy elkenődik a sminkje.

Letörni vagy feltörni

Angéla, a titkárnők gyöngye ott ült az asztala mögött, és olyat tett, amit még eddig szinte sohasem: szorgalmasan dolgozott. Nem, nem azért tette, mert azt gondolta, hogy így mihamarabb megkapja a hón áhított fizetésemelést. Tudta, hogy ennél a cégnél ahhoz az elvégzett munkának semmi köze. Inkább csak a gondolatait szeretne volna elterelni valami más irányba. Egy hosszabb kirándulás... Hoppá! Ahhoz is pénz kell! Ekkor belépett az irodába Répázó Ervin, a Hurkavári Pipacssziromgyár Kereskedelmi Részlegének Igazgatója, aki maga is meglepődött azon, hogy a titkárnője milyen szorgalmasan ragasztgatja a vállalati karnevál meghívóira a bélyeget.

– Főnök! Maga csak azért vett fel engem, mert csinos vagyok?

– Hova gondol, Angika! Magánál jobb gépírónő sehol sem terem a környéken!

– Igen? Akkor igazán vehetne már egy írógépet. Bizonyítani szeretnék.

– Maga így is beleváló titkárnő, kedves Angika!

– Bele? Mibe? A középosztály szürke és egyhangú életébe? Én fel akarok törni, főnök!

– Tőlem bármit feltörhet, de a széfet hagyja békén, ha megkérhetem.

– Hát nem érti? Én még fiatal vagyok! Érdekességekre, izgalmokra vágyom!

– Aprópó, izgalom! Erről meg a kávéja jut eszembe.

– Talán nem ízlett a kávé, amit tegnap főztem?

– Egész éjszaka nem tudtam tőle aludni.

– Nahát! Olyan erős volt?

– Nem. Azon törtem a fejem, hogy mi a fenéből főzhette.

- Jó magának, főnök, hogy a maga szívét már csak a kávé izgatja fel!
- Szó sincs róla. Tegnap egész éjjel a Mátixot néztem. Izgultam is rajta eleget.
- Mátix? Az egy csillag?
- Egy film. Keanu Reeves egy olyan fickót játszik benne, aki rájön, hogy körülötte minden hamis...
- Hát mondja, főnök, nem olyan ez, mint Pozsonyban élni?
- De igen, szakasztott olyan!
- Az élethez viszont egy kicsivel több pénz kéne. Én nem vágyom csilágászati jövedelemre, csupán jó lenne, ha tényleg megengedhetném magamnak mindazt, amit megengedek magamnak.
- De hiszen ha jól tudom, a férje mellett két udvarlója is van egyszerre. Azok a fickók nem költenek magára eleget?
- Dehogynem. A Kálmán valóban bőkezű pasas. Jánossal pedig már közös betétkönyvet is nyitottunk!
- No látja! És semmi zavar sincs a felhasználásával?
- Nem, nem, teljesen rendben mennek a dolgok. Ő intézi a befizetéseket, és én veszem fel a pénzt.
- Na látja, Angika! Egy ilyen fickóra van magának szüksége, nem pedig fizetésemelésre.
- Magának meg olyan titkárnőre, mint a világcsúcs. Bár nehezen megszerezhető, de előbb-utóbb megdönthető. Erről jut eszembe. Olyan nagy a hőség ebben az irodában, főnök!
- Látom, legalább annyira verejtékezik, mint Madonna, amikor ki akarta találni, hogy melyik gyereke kitől van.
- Legalább a blúzomat hadd vessem le!
- Nem lehet, Angika! Még a végén ránk fogják, hogy mi itt az irodában... Hogy is mondjam csak. Tudja, mint Bill Clinton és Monica Lewinsky...
- Az interneten olvastam, hogy Monica Lewinsky anyja 15 ezer dollárt fizetett egy, a lányáról készített festményért. Én láttam a képet, a baj csak az, hogy az íróasztal eltakarja az arcát.
- Így is izgalmas lehet ez a... Szóval ez a korszerű ecsetkezelés. De most folytassuk a munkát! Először talán jöjjön a lapszemle. Talált valamilyen érdekes cikket?
- Igen. Tegnap estig négyszázezer aláírást gyűjtöttek össze a Blaha Lujza téren a Csöbörből Vödörbe munkacsoport tagjai, akik azt szeretnék elérni, hogy nyilvános helyen ne lehessen aláírást gyűjteni.
- Lapozzon egyet, Angika!
- Nahát, főnök! Párizsban négyhavi börtönre ítélték egy embert, mert eladta a feleségét.

– Úgy kellett annak a gazembernek. Biztosan selejtes árut szállított. Az utolsó oldalon mit írnak?

– Hogy az amerikaiak vendéglőt nyitottak a Holdon. Állítólag a koszt nagyon jó, de a helyiségeknek valahogy nincs atmoszférája.

– Egyéb érdekesség?

– Igen, ebben a cikkben azt írják, hogy egy férfi azért vált el a feleségétől, mert az turkált a zsebében!

– Kérem, adja csak ide azt az újságot!

– Minek az magának?

– Kivágom a cikket és belerakom a kabátzsebembe.

Hip-hip-hipnózis!

– Szervusz, Alajos! Megismersz?

– Nahát, ezt a meglepetést! Hedvig, ugye? Hipertéri Hedvig?

– Személyesen. Nahát, mennyire megváltoztál!

– Hát igen, régen volt, amikor még osztálytársak voltunk a gimnáziumban!

– Csak tizenhárom éve! Mi az a csillagok életkorához képest! Hogy az angol királynőről ne is beszéljünk. Mindig a középső padsor első padjában ültem, mert ott tudtam a legjobban kamatoztatni különleges képességeimet.

– Emlékszem, még nem is volt üzenetrögzítők, de te már így szóltál a telefonba, ha éppen lassú fényrengésű spekulatív formációk repültek be a tudatod légterébe, s nem volt kedved beszélgetni senkivel: „Üdvözlöm! Hipertéri Hedvig vagyok. A sorsszimfónia elhangzása után hagyjon kívánnivalót maga után. Ha tudatomat éppen nem árnyékolják le negatív mentális erők, telepatikusan visszahívom...”

– Ó, a csodálatos fiatalkori képességeimet azóta továbbfejleszttem!

– Már akkor el tudtad hitetni a tanárokkal, hogy idő-, tér- és dimenzióháborgás miatt nem készültél fel kellőképpen az órára, vagy furcsa látogatóid érkeztek ezüstös úrruhában, esetleg meteorbecsapódás volt a szomszéd utcában és a sokkhatás félig törölte a memóriádat.

– Akkor nem fogsz meglepődni, ha azt hallod, hogy jelenleg az Időfizikai és Pszichokémiai Paratudományos Intézetben dolgozom.

– Mint kutató?

– Mint takarítónő. De a hipnózis a szakterületem. Ha akarod, visszarepítelek a múltba, vagy pedig előre, a jövőbe.

– Kösz, de én jól érzem magam a jelenben is.

– Hát jó. Nem erőszak az atomkor. Ám ha majd úgy érzed, hogy tudok segíteni rajtad, hívjál fel. Itt a névjegyem!

– Úgy lesz! Húha! Máris kéne egy kis segítség!

– Mi történt? Talán előző életed rémképei bukkantak fel előtted, s azokat kellene semlegesíteni a tudatalatti metróállomások reklámfelületeinek megtisztításával?

– Nem, nem, de ez a névjegy...

– Van vele valami gond?

– Semmi. Azaz... Tudod, én fanatikus névjegygyűjtő vagyok. A legrosszabbik fajtából. Otthon gombostűvel gondosan átszúrom a napi zsákmányt, s féltett gyűjteményembe helyezem. Aztán eltöprengek a névvel, titulussal, címmel, telefonszámmal és egyéb cífraságokkal ellátott papírszeletek felett.

– Már a fanatikus kollekciókollapszus, azaz a lassan elharapózó, de annál nagyobb fognyomokat hagyó gyűjtőszenvedély is gyógyítható hipnózissal.

– Nem vagyok én beteg, csupán áprilisig el kell érnem az ezerötszázás álomhatárt, akkor le hagyom Gong Alajost, a kollégámat. Májusra ezerhat-száz kis majomcetlit terveztem be magamnak, s akkor Réz Aurél, a másik kollégám sárgul bele az irigységbe.

– S lesz belőle sárgaré. Tudok én valamiben segíteni?

– Hát persze, hogy a segítségemre lehetsz, kedves Hedvigem, hiszen az előbb említett Időbiológiai és Nervoidiotikus Parafatudálékos Intézet még szűz területnek számít! Hány és hány négy-, öt- és hatdimenziós névjegyet válthatnak ott egymás között az önjelölt mágusok, varázslók, proféták és pénzrátétel-lel gyógyítók! Ráérsz most azonnal egy kis kommunikációs agytréningre?

– A számítógép szerint ma megfelelő a csillagok állása, ha bioáramkör-imet nem zárja rövidre egy elszabadult frekvenciamodulált energiakisülés, akkor menni fog. Üljünk le előbb erre a padra. Amint azt magad is tudod, létezik regressziós és progressziós hipnózis. Az egyikkel a páciens múltjába, előző életeibe nyerhetünk bepillantást, a másikkal a jövőjébe, esetleg a következő életébe. Nos, én néha alkalmazok egy harmadikat is. Ugye, milyen fáradtnak érzed magad most, ahogy ezeket hallod?

– Talán... A bal fülem teljesen elzsibbadt.

– Sose voltál túlságosan magabiztos. Hunyd le a szemed, gondold a gimnáziumi évekre. Lazíts! Dőlj kényelmesen hátra. Ne figyelj másra, csak a hangomra. Ismét tizenhat éves vagy.

– Ismét... tizenhat... éves... vagyok...

– Fiatal és gondtalan.

– Nem! Gondjaim vannak. Most éppen egy matematikaóra kellős közepén ülök, és majd szétmegy a fejem az egyenletektől! Különb is: ki nem állhatom a matematikát.

– Menjünk akkor egy kicsit tovább. Valami kellemesebb élményig. Mondjuk a nagy farsangi diszkóig. Ez már csak izgalmasabb valamivel, nem?

– Dehogynem! Fülbemászó muzsika, tenyérbemászó csajok.

– Most éppen kivel táncolsz?

– Veled, a te kedvenc lassú számodra. De nekem ez a tempó is gyors. Jó veled, de én mégis Julit lesem. Vége a táncnak. Utánamegyek a folyosóra. Örül nekem. Beszélgetünk.

– Csak beszélgettek?

– Nemcsak beszélgetünk, hanem... Ó, Juli...! Juli!

– Ó, te becsstelen alak! Nekem csaptad a szelet, közben mással enyelegtél?! Nekem vallottál szerelmet, közben őt csókolgattad? Engem akartál feleségül venni, és az ő szüzessége bánta? Nesze neked két pofon!

– Auuu! De hiszen ez nem regressziós hipnózis, hanem agressziós! Mit számít most neked, hogy én akkor és ott...?

– Egy világ dőlt össze bennem, és csak most hallani a robaját! Vedd úgy, hogy most kaptál néhány régebbi névjegyet. Beteheted a gyűjteményedbe...!

– Csillagokat látok!

– Te kis parafenomén! Már nem is haragszom. Ez egy karmikus adósság volt, az ilyesmit jobb időben törleszteni. Remélem, most aztán tiszta lappal folytathatjuk. Mikor találkozunk legközelebb?

– Majd pár száz év múlva, a következő életünkben, szívi.

– De hát... Nem lehetne valamivel hamarabb?

– Mi az a csillagok életkorához képest! Hogy az angol királynőről már ne is beszéljünk.

SÍTALPMASSZÁZS

Miből lesz a Mikulás?

Ripor Teri először nem akarta elvállalni a feladatot, hogy interjút készítsen a Mikulással, de aztán csöppnyi gyermeke és óriási főnöke addig kérlelték, míg beadta a derekát. A Mikulás-ünnepségen nemes egyszerűséggel magához ragadta a mikrofont a műsorvezető kezéből, a többi pedig már úgy ment, mint a karikacsapás.

– Szeretettel üdvözlöm körünkben a gyermekek és a felnőttek jó barátját, a hosszú szakállú, pirospozsgás, örökvidám Mikulás bácsit, aki éppen most szállt le rénszarvas vontatta szánjáról, hogy szánjon ránk is néhány percet!

– Sok szeretettel üdvözlök én is mindenkit, és nagyon örülök, hogy felkértek erre az interjúra. Így mindjárt az elején szeretnék tisztázni néhány félreértést szerény személyemmel kapcsolatban.

– Tessék, érdeklődve hallgatjuk!

– Először is, a Mikulás „bácsi”-hoz annyit: nem szeretem, ha összetévesztenek azzal a parókás, ráncos, borvirágos orrú, arcidegzsábás, lepukkant öregúrral, aki a Téliapó, és a gyermekek jó barátja.

– Ó, elnézést, hogy...

– Én MIKULÁS vagyok. Nézzen rám: kisportolt test, ami nem a cukormentes Norbik fitneszszakértőitől lett ilyen. Tűzpiros öltöny, amelyet nem a finnországi, hanem a párizsi divat szerint szabtak. Meggypiros nyakkendő, már csak ez a rongydarab egy vagyon. Eredeti rénszarvasbőr cipő, mit gondol, mit szólnának ehhez a mélyen tisztelt természetvédők?

– Nem tudom, én csak... Azaz...

– Szóval egy fiatal, tetterős magánvállalkozót láthat maga előtt, nem pedig egy nyugdíjától és a vélt vagy valós jócselekedeteitől teljesen megrészeült apókat!

– Elnézést, hogy azt mondtam magára, hogy bácsi, de hát a gyerekek képzeletében...

– A gyerekek nagyon jól látták, hogy nem holmi mesebeli állatizomerő-meghajtású szánkóból szálltam ki, hanem egy cseresznyepiros limuzinból, ahogy az egy menő vállalkozótól manapság elvárható. Hát hogy nézne az ki – már csak így vizuálisan is kivetíthetné maga elé, kedves hölgyem –, ha én, aki mondhatni az egész világon ismert vagyok, azt hiszem, az ilyenekre mondják, hogy világsztár...

– Ezer bocsánat, tényleg nem akartam megsérteni...

– Ne szakítson félbe, kérem, még nem mondtam végig. Kevesen tudják ugyanis, hogy én jól menő vállalkozássá fejlesztettem ezt a ráfizetési ajándékozási, amit önök a távoli, tán igaz sem volt gyermekkorukban megszokhattak.

– Már elnézést, de hogyan nevezheti így ezt a...

– Nevezhetem, kedves hölgyem, nevezhetem. Sőt, mi több: mindjárt nevezőgörcsöt kapok.

– Még hogy ráfizetési ajándékozási? Már elnézést...

– Ugyan, ne legyenek maradiak, konzervatívok és miegymások! Mert gondoljanak csak bele, kedveseim – és itt ne tévesszék szem elől azt a tényt, ugye, hogy már az Európai Unió tagjai vagyunk –, mi haszna van a Mikulásnak abból, hogy járja a várost, az országot, sőt az egész földtekét, és ingyen osztogatja az ajándékokat?

– De hát ez így volt...

– Igen! Ez a pontos kifejezés: így volt! Eddig. Mert ez kész ráfizetés, ugye? Bármelyik cég azonnal tönkremenne, ha ilyen botor módon építené fel az üzletpolitikáját...

– De itt ajándékokról van szó...

– Hogyne kérem, tudom én, mit jelent az a szó, hogy ajándék! De mindannyian tudjuk: egy vállalkozás csak akkor maradhat fenn huzamosabb ideig, ha nyereségessé tesszük...

– Csak nem azt akarja mondani, hogy a gyerekek ezentúl pénzért vásárolhatják meg a Mikulástól az ajándékokat?

– Dehogyan, kérem! A gyerekeknek egyetlen fillért sem kell fizetniük! Bizonyára nem is volna nekik miből.

– Hát akkor? Nem egészen értem...

– Pedig egyszerű. A gyerekek kötelezvényt írnak alá, hogy életük végéig minden zsebpénzüket negyven százalékát az én bankszámlámnak ajándékozzák. Csak egy aláírás az egész! A játékokat pedig azonmód elküldöm nekik az interneten.

– Hát, kedves Mikulás, vagy mi vagyunk ostoba és maradi szülők, akik nem haladnak a korrallal, vagy maga egy pénzéhes, üzleti szellemektől megszállt ördögfatty.

– Na, ide a pénzt az interjúért, aztán báj-báj!

Karácsonyi agynyalkák

A városháza előtti téren egy hatalmas fenyőfa áll. Karácsony délutánján két öregurat láttam ülni a padon, közvetlenül a színes izzókkal feldíszített fa alatt. Először kissé furcsálltam, hogy hátat fordítanak egymásnak, miközben beszélgetnek, de amikor közelebb értem és meghallottam, miről s milyen hangnemben folyik a vita, nagyot dobbant a szívem. Ők azok! Feltámadtak! Csak a hangulatuk lett kissé világvégibb...

– Na ide figyeljen, Hacsek! Magát ajánlotta az orvosom alacsony vérnyomás ellen. Ha magával beszélgetek, mindig úgy felmegy a pumpám!

– De jó magának! Az én pumpám már nem a régi.

– Ne mondja! Megöregedtünk. Ráadásul nemsokára itt a világvége.

– Mi az, maga fél a világvégétől?

– Én? Dehogy! Fiatalkoromban még a világ végére is elmentem volna egy jó nő után!

– De én nem arra a világvégére gondoltam!

– Hanem melyikre? Amikor majd nem tudja kifizetni a villanyszámlát? A szomszéd Virágék így jártak, azóta nem ég náluk a világ. Gyertyafény mellett nézik a televíziót.

– Én arra a világvégére gondoltam, amikor megszűnik az értelmes élet a Földön.

– Miért, maga szerint van még értelmes élet a Földön? Egy jóslat szerint akkor következik be a világvége, amikor több valóságos meg szappanopera lesz a tévében, mint reklám.

– Melyik operában reklámoznak szappant?

– Maga még nem hallotta azt a szót, hogy szappanopera?

– Koldusoperáról már hallottam. Ez pedig biztosan a folytatás, amikor megfürdetik a koldust...

– Az esze tokja! A szappanopera az egy folytatásos tévéjáték. Folyton veszekednek és sírnak benne.

– Érdekes, eddig ezt úgy nevezték, hogy házasság... Én már csak tudom.

– De a szappanoperában a főhősnek általában amnéziája van.

– Ja, az más. Az én feleségemet Amáliának hívják.

– Maga tapír! Azt nevezik amnéziának, amikor valaki hirtelen semmi-re sem emlékszik a múltjából.

– Ne mondja! És a feleségét sem ismeri meg?

– Naná, hogy nem!

– Az anyósát sem?

– Főleg nem!

– Mondja, kedves Sajó! Hol lehet ezt a betegséget beszerezni?

– Csodálom, hogy magának nincs, Hacsek! Pedig az most nagyon menő. Például a legtöbb politikus azonnal megkapja a bársonyszékkel együtt.

– Bársonyszék? Ronda betegség lehet.

– Azt meghiszem. Az illető talán már sose lesz képes többé a sarkára állni, és megtenni valamit embertársaiért.

– Hopp! Hallotta ezt a pittyegést?

– Hallottam. Mondja, maga madárkát tart a nadrágjában?

– Dehogysis. Most éppen kaptam egy SMS-t!

– A Titanicról?

– Hogy jön ide a Titanic?

– Hát ők is küldték a sok kétségbeesett SMS-t, de hiába. Kénytelenek voltak elsülyyedni szégyenükben.

– Maga teve! Az SOS volt, nem pedig SMS!

– Nem mindegy? A képeslapnak már úgys leáldozott!

– Meg a jéghegyeknek is! Elolvadnak, aztán itt a világvége!

– Tud maga úszni egyáltalán?

– Minek strapáljam magam? Itt a mobilom, felhívom Noét a bárkaszolgálatról, aztán jöhet az özönvíz. Megúszooom!

Fáj a neje, főnök?

Angéla, a titkárnők gyöngye a reggel minden friss lendületét beleadta egy divatlap olvasgatásába, amikor Répázó Ervin, a Hurkavári Pipacssziromgyár Kereskedelmi Részlegének Igazgatója óvatosan, szinte lábujjhegyen belépett az irodába. Szeme alatt jókora monokli éktelenkedett.

– Megkérem, Angika, hogy amíg ez az aprócska folt el nem tűnik a szemem alól, ne engedjen be hozzám ügyfelet.

Angéla bólintott. Nem kérdezett semmit. Egy igazi titkárnő ugyanis eleve jól értesült. A pletyka gyorsabban jár még az elektronikus levélnél is.

– Meglesz, főnök, de szerintem egy kicsit furcsállni fogják, hogy két hétig csak interneten keresztül értekezik a külvilággal.

– Két hét? – tapogatta meg az arcát a főnök. – Nem is olyan hosszú idő!

– Az attól függ, mivel töltjük. Nem kellene közben mégis kibékülnie a feleségével?

Ervin bánatosan legyintett, és lerogyott az ügyfeleknek odakészített székre.

– Lehetetlen, Angika, hiszen az a nő egyszerűen elviselhetetlen. Képzelse, még a barátnőimmel sem tud kijönni.

– És mondja, főnök, tegnap este miért pont azt a XIII. századi kínai cse-répázát vágta a fejéhez?

– Miért, miért – merengett a bánatos képű igazgató, és a zakója belső zsebéből egy laposüveget halászott elő. – Mert a XVIII. századi osztrák hangversenyzongorát nem bírta felemelni. Gyöngye és törekeny asszony az én Begóniám.

Angéla tűzbe jött. Úgy érezte, ismét itt az idő, hogy újabb fontos részleteket tudjon meg felettese magánéletéből.

– Úgy tudom, maga sohasem akart megnősülni. Mégis mivel tudott így hatni önre ez a nő?

– Én sem igazán értem, Angika! Egyszer csak odaült mellém a bárban, és megkérdezte, hogy meghívom-e egy italra. Mire én visszakérdeztem: feleségül ne vegyelek?

Ervin ivott egy kortyot, mire a monoklija egy leheletnyivel halványabb lett.

– Romantikus kezdet, nem mondom – csacsogott a titkárnő, és a körömlakkja után nyúlt. – Aztán jöttek az elefántcsont billentyűk...

– Régebben valóban rengeteget zongorázott a feleségem, de aztán jött a kis trónörökös, és ő nem játszott többé.

– Nemhiába mondják: nagy áldás a gyerek. De az ilyen házasságoknak általában nincs nagy jövőjük. Vagy ha igen, abból se forgatnak vígjátékot. Pi-henjen, főnök! Nagyon zilálnak látszik.

– Semmiség, Angika! Ez attól van, hogy már egy hete nem borotválkoztam. Olyan vagyok, mint egy tüskés disznó.

– Nézze, itt ez a borotva, azt hiszem, a tüskét valahogy el lehetne tüntetni...

– Köszönöm. Maga minden pénzt megér, csak a fizetésemelését nem tudom elintézni. Pedig mennyire szeretném!

– Tudja, főnök, ha arra gondolok, hogy már két éve ígéreti azt a szerény összeget, a hátam is libabőrös lesz!

– Emlékszik az első napra, Angika?

– Amikor beléptem? Hát persze. A felvételi beszélgetésen maga egyszer csak benyúlt a fiókjába, elővett egy bikinit és átnyújtotta nekem, mondván, hogy „Először ezt töltsse ki, kisasszony, aztán majd meglátjuk!”

– Hát igen, a kötelező formások, ugye...

– Másnap pedig ezzel fogadott: „A fizetése egyelőre egy szoknya. De majd gyakran felemelem!”

Ervin ivott még egy kortyot az üvegből, aztán visszatette a zakója zsebébe. Kissé elmélázott a régi szép időkön.

– Hát igen, az ígéret szép szó, és én igyekeztem is betartani. De tudja maga, Angika, hogy valójában hány napot dolgozik egy évben? Figyeljen ide, elmagyarázom!

– Csupa fül vagyok, főnök!

– Az év 365 napból áll. Naponta 8 órát alszik, ez 122 napot tesz ki. Marad 243 nap. Naponta 7 órát szabad, ez 106 napot tesz ki. Marad 137 nap.

Egy évben 52 vasárnap van, akkor szabad. Marad 85 nap. Szombaton is szabad, ez még 52 nap, azon kívül van még 3 hét szabadság. Marad 12 nap. Egy évben van még 11 szabadnap valami ünnep miatt. Mi marad akkor? Egy nap! Igen, és az május 1-je, és maga akkor is szabadnapos!

Angéla nagyon dühös lett.

– Ha fáj a neje, főnök, kérem, ne velem gyógyítsa! Most pedig csak annak az áldott, békés természetemnek köszönheti, hogy a monokli a szeme alatt nem változott át egy pillanat alatt sztereóvá.

Sörgyári kapuccsínó

– Szervusz, Ringlókám! Hát nem ismersz meg? Én vagyok! A Flegmacsek Ernő!

– Tudod, úgy döntöttem, hogy az uniós csatlakozásig még mindenkit megismerek, de utána már csupán a nyugati hírességek társaságát fogom keresni.

– Ne mondd! És sikerült?

– Mi az hogy! Némi készpénz fejében a doktor beutalót adott egy csodálatos helyre, ahol olyan sztárok laktak, mint Claudia Schiffer, Ornella Muti, Milla Jovovich...

– Hű, de irigyellek! És férfiak nem voltak ott?

– De igen. Képzeld, személyesen Julius Caesar, III. Richárd, sőt még maga Napóleon is.

– Akkor viszont egyáltalán nem irigyellek. De hogyan tudtál ilyen gyorsan megszabadulni?

– Hát nem rohantam fejfel a párnázott falnak, annyi bizonyos. Egyszerűen elővettem az újságírói igazolványomat, és kiengedtek. Pedig örült jó hely volt. Egy helyes kis csajjal, aki Monica Lewinskynek hitte magát, sikerült elhítenem, hogy én vagyok Bill Clinton...

– Ejha! Mondd, nem vagy te egy kicsit flegma?

– Ilyen névvel, hogy Ringló? Nézd meg a sajátodat!

– Nézném én, Ringlókám, nézném, de már annyira elgyengültem, hogy le sem tudom írni a nevemet, hogy megnézzem, az vagyok-e még, aki vagyok!

– Hát aztán miért gyengültél annyira el?

– Mert folyton arra gondolok, mi vár ránk idén.

– Miért, mi vár? Az esős tél után beköszönt a csapadékos nyár.

– És a virágillatú tavasz meg a lombhullató őszi?

– Te nem olvasol újságot, komám? A tavaszt meg az őszt valószínűleg azért vonták ki a forgalomból, mert nem feleltek meg az uniós előírásoknak. Te is beáztál a télen?

– Nekem folyton beáznom kell, ugyanis a feleségem Bea. Az elázás viszont nem idegesít annyira. Amúgy meg tudod, milyen ember vagyok én?

– Tudom. Akinek az almabor nem esik messze a szájától. Kérsz egy pohárral?

– Egy pohárral? Soha.

– Mi az, absztinenciális lettél?

– Dehogyan. Egy pohárral azért nem iszom, mert ha a ló elé csak egy szál zabot teszel, az állatkínzásnak minősül.

– Fenemonetáris a logikád! Vagy te inkább sört innál, csak nincs nálad elég pénz? Régen azt mondták, hogy amelyik kormány emeli a sör árát, az megbukik. És mi történt? A kormány maradt, a sörgyárak meg sorban tönkrementek.

– Hja, kérem, ez kapitalizmus. A kutyát sem érdekli, hogy a sörgyárak most kapriccsó vagy kapucsnó.

– Képzeld, tegnap az orvos leültetett egy kényelmes karosszékekbe, belenézett a beteglapomba és a pénztárcámba, majd így szólt: „Kellemetlen hírt kell közölnöm önnel! Ön valóban megkapta azt a betegséget, amit eddig csak beképzelt magának!”

– Én mindig mondtam, hogy beképzelt vagy!

– Lehet, ugyanis ma beképeztem magamnak, hogy a jövő igenis jobb lesz! Elmentem a főnök után, mélyen a szemébe néztem, és ezt mondtam: „Már tizenegy éve dolgozom itt, mint a barom. Három ember munkáját végzem el egy fizetésért. Emelést szeretnék!”

– Erre ő?

– Erre ő megveregette a vállam, és azt mondta: „Jó, de előbb mondja el, kinek a munkáját végzi el, azokat kirúgom!”

– Nincs neked szerencséd!

– Én eddig még mindegyik rendszernek áldozatául estem. A régiben lecsuktak, mert ellenzéki voltam. Az újban bíróságra adnak, mert nem fizettem be a telefonszámlát. A múltkor meg a számítógépes rendszer omlott össze a munkahelyemen, mire odavesztek a legjobb vicceim.

– Hülyeség, amit mondasz, de van benne rendszer. Szerencsére az én sorsom már a jövő héten megnyugtatóan rendeződik.

– Ne mondd! És ki rendezi? Talán a Szabó István?

– Egy utazási iroda! Fantasztikus az ajánlatuk. Így hirdetik magukat: „Elégedetlen a rendszerváltással? Váltson Naprendszert! Mi elvisszük önt egy lakhatóbb bolygóra!”

– Tényleg létezik ilyesmi?

– Már hogyan létezne! Az emberiség felkészült arra, hogy meghódítsa a világűr. Ugyan, mi veszténivalóm van?

– Hát, nem repültél messze az igazságtól! Csak egyre nagyon ügyelj majd a felszállásnál! A burkolatról induláskor nehogy leszakadjanak a hővédő kerámiacsempék.

– Bízhatok bennem, barátom! A sógorom cserépkályháját olyan ügyesen megfoltoltam a múltkor, hogy szerintem... menni fog ez is!

Karmarendőrség

Gomb Elek éppen a munkahelyére tartott gépkocsijával, amikor két vadul integető, karmazsinvörös egyenruhájú férfi állta az útját.

– Jó napot kívánok! – mondta az egyik.

– Mi történt? – hajolt ki az ablakon Elek. – Tudok valamiben segíteni?

– Karmarendőrség! Le van tartóztatva. Kérem, szálljon ki az autóból, és emelje magasba mindkét kezét.

– Tessék? Milyen rendőrség?

Elek alig hitt a fülének. Késésben van, ráadásul ennek a két bolond kanárinak nincs jobb dolga, mint hogy vele szórakozzon.

– Nem hallotta még azt a szót, hogy karma? – csodálkozott az egyik. – No, mindegy. Nincs sok időnk. Kérem, ne nehezítse a munkánkat!

– Amúgy sem fizetik valami jól – mondta a másik.

– Ez most nem ide tartozik – bökte oldalba a társa, majd Elekhez fordult. – És ne próbálkozzon meneküléssel! Nagyon rossz futók vagyunk, de annál jobb céllövők.

– Elmagyaráznák végre, hogy mit akarnak tőlem? Ha nem leszek ott időben a munkahelyemen, akkor... – szállt ki az autóból Elek, miközben arra gondolt, hogy valószínűleg valamelyik rejtett kamerás műsorba csöppent, és ezen a kis útszéli tréfán nemsokára kitűnően szórakoznak majd a tévénezők. Körbejárta az autót, majd megpróbált visszaülni, de elkapták a vállát.

– Először is megismerkedhet ezzel a bilincssel. Aztán meg fog minket érteni, barátom, feltéve persze, hogy jó a felfogása.

– Tudtommal nem léptem túl a megengedett sebességet.

Az egyenruhások szeme felcsillant.

– Hát ez az! Most a lényegre tapintott. Pontosan az a baj, hogy nem léptem túl. Mondhatnám, végzetesen nagy hiba volt az ön részéről, hogy százhatvan kilométer per óra helyett csak nyolcvannal vánszorgott.

– Vánszorogtam?! Ez valami örület! Hol van elrejtve a kamerájuk?

– Mi nem közlekedésiek vagyunk, hanem a karmarendőrség.

– Félreértett, én a tévéműsor...

– Nincs semmiféle tévéműsor. Maga mindig autóversenyzőként hajtott végig ezen az útszakaszon, szerencséje volt, ám ezen a szép napon a karma

törvényei szerint fának kellett volna ütköznie. Maga ezt nem cselekedte meg, megszegve ezzel...

„Ezek egészen biztosan bolondok! Jó lesz velük óvatosan bánni” – gondolta Elek. Megtapogatta kabátzsebében a telefonját. „Talán segítséget kéne hívnom.”

– Ezzel a tragacccsal maguk szerint lehet száguldani? – csapott a motorház tetejére.

A két egyenruhás jobban szemügyre vette a gépkocsit.

– Lássuk csak. Ezzel tényleg nehezen tudnám elképzelni – vakarta a fejét a bilincses, és a társára nézett. – Neked mi a véleményed?

– Ugyanaz, de ez nem számít. Jogtalan életben maradás alapos gyanúja miatt le van tartóztatva.

– Jogtalan életben maradás? – hüledezett Elek. – No, most már engedjenek utamra, elég volt az ugratásból. Maguk, ugye, megszöktek... onnét?

– A diliházra gondol?

– A világért se! Inkább a taplófalvi gazdasági szövetkezet reformkonyhájának hulladéktárolójára. No, most már lesznek szívesek elállni az utamból.

– Ugratásnak hiszi az egészet? Akkor ön szerint ez micsoda? – kérdezte a bilincses, és egy lapos, halványkék fénnel világító kristályt húzott elő a zsebéből.

– Zseblámpa – mondta Elek.

– Az igazolványunk – sietett a válasszal a másik. – Látja? Ha így tartom, felvillan a fényképem. Ha pedig emígy esik rá a fény, akkor meg az adatok, a pecsét és az aláírás kezd világítani. Meggyőző?

Elek hirtelen ötlettel a kristály után nyúlt, majd amikor már a tenyerében érezte a furcsán világító „igazolványt”, amilyen messzire csak tudta, elhajította a fák közé. Azok ketten rémülten vetették magukat utána. Elek a volán mögé ugrott, de a kocsija nem mutatott hajlandóságot az indulásra.

– A motort ugyanis ezzel leblokkoltuk – mutatták a lihegve visszaérkező karmarendőrök a meglelt kristályt.

– Még mindig nem hisz nekünk? – csóválta a fejét az egyik. – Hát akkor ide figyeljen...

– Nincs időnk bájcsevegésre! – vágott közbe a másik. – Hiszi vagy nem hiszi, most egy autórongsban kéne ücsörögnie, s mivel nem ezt teszi, hasadás támad a tér-idő egyenlet mátrixán, amely végzetes lehet az egész emberiség számára.

– Az egész emberiséget talán nem érinti, de a szűkebb környezetének először megváltoznának, majd súlyosan összekuszálódnának a sorsparaméterei – magyarázta az egyik egyenruhás.

– Tegnap például egy versenyen nem borult fel kellő időben egy motorcsónak, mire búvárruhát kellett öltönnünk, és... Még az agyam is összement abban a hideg vízben – borzongott a másik.

Elek hol az egyikükre, hol a másikkra nézett. Ha időmilliomosnak tudta volna magát, akkor sem hiányzott volna neki ez a két kótyagos kakadu.

– Persze volt ennél hajmeresztőbb esetünk is... – kezdte a bilincses, de a társa már közbe is vágott: – Ne gyere megint azzal a karatebajnokkal! Azt a dolgot elszúrtuk. Tagadtam valaha is, hogy miattam történt minden? Persze, ha én hívnám fel a figyelmedet egy-két akciófilmbe illő esetre, lenne sértődés!

– Csak tessék, próbáld meg. Én nem becsülöm túl az erőmet küzdősportok terén...

– Már megint a karatebajnok.

– Engem azért érdekelne ez az utóbbi eset – szólt közbe Elek. – Ha már feltartanak, legalább szórakoztassanak egy kicsit. Vagy köteles vagyok én a maguk civakodását hallgatni?

– Nem köteles – mondta foghegyről az egyik, és egy revolvert vett elő. – Na, fel a kezekkel, mert...

– Most meg mit akar ezzel a vacakkal? Még elsül a kezében, amilyen pancser.

– Honnét veszi, hogy pancser vagyok? – döbbsent meg a pisztolyos.

– A kollégája sűrűn utalt rá. Az a karatebajnok... Akinél maga közbelépett. A kék foltok még mindig látszanak az arcán. Azért nekem is van egy kis fantáziám, főleg, ha egy fegyvernek látszó tárggyal hadonászik előttem egy ilyen bolond kanári. Vagy ezt is a rossz karma teszi?

– Én ezt lelövöm!

– Ne itt! – mondta idegesen a másik. – Képes leszel ezt is elrontani!

– Mégis, mit akarnak? – érdeklődött Elek.

– Mit akarhatnánk? – gyújtott cigarettára az egyik. – Helyreigazítani, és ezt rendszerint egy...

– Sok a szöveg! – vágott közbe a másik. – A részletek nem tartoznak rá!

– Úgysem lesz módja elfecsegni senkinek. Hadd okosodjon! Nagyot néz majd, ha megtudja, hogy Jim Morrison is, meg John Lennon is...

– Te nem vagy normális! Jelenteni fogom, hogy...

– Jelenteni? Úgy érted, hogy beárulsz a főnöknek? Tudod, mit fogsz te jelenteni! Na várj csak!

Elek közéjük állt.

– Hé, ha most összeverekednek, én úgy odavágom az elsősegélyládát, hogy többé senki sem tömi be a karmazsinos karmaszivárgást magukon!

Azok ketten nem hatódtak meg.

– Maga ebbe ne szóljon bele. Maga elméletileg már nincs is. Jobb, ha elkezd kihűlni, hogy behozza a lemaradást.

– Azért ez egy kicsit morbid szöveg. Neki adod vissza, amit attól a feldühödött karatebajnoktól kaptál? – kérdezte az egyik. – Borítsunk fátylat a múlra. Végül is levonták a fizetésedből. Azt, hogy ezt követően néhány év-

re száműztek a Triatlon-rendszer egyik holdjára, már végképp magadnak köszönheted.

– Ebben most már nem vagyok olyan biztos. Valaki ugyanis beköpte, hogy a hirtelen leromlott anyagi helyzetemen tiltott sorsjátékkal akarok segíteni. Nem tudod, ki lehetett az?

– Tévedsz, ha azt hiszed, hogy én voltam – mondta a karmarendőr, és a társára szegezte a fegyvert.

– Hé, hé, kedves uraim! Ebből nagy baj lesz! – kopogott Elek a motorház-tetőn.

– Hallod? Ez előre látja a jövőt!

– Remélhetőleg csak a sajátját...

Ekkor fékcsikorgás, majd egy óriási csattanás hallatszott. Nem messze tőlük a fának rohant egy ámokfutó sofőr.

– Legalább százhatvannal mehetett – mondta Elek.

Azok ketten egymásra néztek.

– Ezek szerint ő lesz a mi emberünk! Pontosabban ő volt.

– Ez is miattad van! – dühöngött a másik, és sietve elindult a roncs felé.

– Te karma barma! Mondtam neked, hogy éjjel át kellett volna állítani az óránkat, nem?!

– Micsoda? Ezt is rám akarod fogni? Talán én hiányoztam olyan sokat az időmérő edzésekről?

– Az edzés szót előttem ne ejtsd ki többé, ha megkérhetlek...

Eleknek végre sikerült beindítania a motort.

– Pancserok! – kiáltotta, majd úgy beletaposott a gázpedálba, hogy azok ketten alig tudtak félreugrani előle.

Csin-csin gyűrű

Pakróc Gusztáv gyanútlanul belépett az Első Szlovákiai Mosoly- és Téglagyár nappali bárjába. Naivan azt gondolta, hogy mivel a munkáját becsületesen elvégezte, nyugodtan elfogyaszthat egy pohár sört. Amikor kolléganőjét megszólította, még nem is sejtette, hogy másnap a csekély megtakarított pénzét arany karikagyűrűkre fogja majd költeni.

– Hogy van, kedves Milenka? Régen láttam.

– Ne kérdezzon tőlem ilyet, Gusztáv! Nem veszi észre, hogy ez már szexuális zaklatásnak minősül?

– Ööö... Nem értem...

– Hát akkor elmagyarázom. Maga a hogylétem felől érdeklődik, erre én azt felelem, hogy lehetnék jobban is, hiszen már két éve nem volt egy férfi sem az életemben. Ön erre hízogóan megjegyzi, pedig én milyen csinos

hölgy vagyok, biztosan sokan táncba vinnének, ha szólna valami kis zene. Természetesen önmagára gondol, hiszen az ember önző teremtmény.

– De én nem mondtam semmi ilyesmit.

– De nyilván mondana, és jobb az ilyet megelőzni. És vegye tudomásul, hogy nem vagyok fridsider!

– Kérem tisztelettel, én ilyet nem állítottam!

– De azt gondolta magában: Két éve? Hogy bírja ki ez az áramvonalas nő, hogy nem ölelgetik meg naponta a magamfajta belevaló talpig férfiak? Biztosan valami baj van a vezérlőpultjával... Szégyellje magát!

– Kikérem magamnak, hogy ilyesmit feltételezzem rólam. Én tisztelem a nőket.

– Tiszteli? Na ne nevettesen! Látja? Máris megsértődött, mert a veséjébe láttam!

– Milenka, maga egy röntgengép!

– Most meg gépnek nevez. Én csak egy játékszer vagyok a maga szemében, ugye? Egy felfújható gumibaba, akinek nem lehet önálló véleménye.

– Ne is haragudjon, de saját maga fújta fel magát, kedves Milenka! És most, ha megbocsát, átülnék egy másik asztalhoz.

– Na de mégis mit képzelsz, Gusztáv? Vegye tudomásul, hogy nem leszek a felesége. Ha térden állva fog könyörögni, akkor sem.

– Ha jól emlékszem, és sosem kértem ilyesmire.

– Már dehogynem! Hiszen át akart ülni egy másik asztalhoz. Azt hitte a naiv lelkével, hogy majd békülékenyebb hangra váltok, és megkérem, hogy maradjon itt...

– De hát én...

– Kihaszználva, hogy fordult a kocka, rögtön nekem esett volna egy előre megfontolt és jól kitervelt házassági ajánlattal. Már a gyűrűket is megvette talán, és most ott markolássza a zakója felöltőjében az izgalomtól nedves ujjával?

– Esküszöm, hogy eszem ágában sem áll megőszülni!

– Meddig akar még várni a családalapítással? Már jócskán benne van a korban. Negyvenéves!

– Honnét tudja, hogy mennyi idős vagyok?

– Megkérdeztem a főnökétől.

– Talán ismeri az igazgató urat?

– Hogy ismerem-e? Nagyon is jól!

– Közelről?

– Nagyon közelről. Ráadásul sokkal régebben, mint a saját felesége.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy egy régebbi szeretője?

– Látja, hogy folyton rossz irányba mozog a fantáziája? Ha már így beleturkált a magánéletembe, hát tudja meg, hogy én Darabont Izidor leánya vagyok.

– Talán még az első házasságából?

– Ó, nem, sokkal korábbról. És különben is, miért turkál maga a mi családkunk szennyesében?! És honnét veszi azt, hogy én már betöltöttem a harmincnégyet, s így szintén benne vagyok a korban?

– Harmincnégy éves? De hát én ezt nem is tudtam!

– De fejben kiszámolhatta, hogy ha az apám most ötvennégy, és húszéves volt, amikor születtem, akkor pontosan ma van a születésnapom!

– Milenka, ön most teljesen zavarba hozott. Meghívhatom egy konyakra ez alkalomból?

– Hogy képzelem, hogy még ma este az öné leszek? Hiszen alig ismerem!

– Ilyesmit én nem mondtam!

– Pedig tudja jól, hogy egy pohár konyak mennyire felfokozza a nők szerelmi vágyát, nem? Tudja mit? Rendeljen rögtön hármat!

– Három konyakot kérek meg egy sört – mondta Gusztáv a pincérnek. – Azonnal ki is fizetném.

– Amíg él, ezért a három konyakért fog fizetni – dörmögte a bajusza alatt a pincér. – De hát maga tudja.

Sítalpmasszázs

A síelés szerelmesei csodálkozó pillantásokkal méregették azt a hosszú hajú szőke nőt, aki a hegycsúcsra érve nemcsak a lábára, hanem a hátára és a hasára is felcsatolt egy-egy pár síleccet. Amikor mindezzel elkészült, gyorsan elmormolta az Ötödik sebesség című Bergendy-nóta szövegét, majd elkiáltotta magát:

– Ééén vagyok a szőke ciklon! Léc gó, szivi!

Miután a tengerészeti helyszínelők megérkeztek, a környékbeli lakosok odaadó segítségének köszönhetően gyorsan elkészült a pontos leltár. A szárazföldi hóciklon magával sodort többek között nyolc síelőt, két hegymászót, három barlangkutatót, hat békésen szunyókáló barnamedvét, a gézalábfalvai hólapátgyár reklámtábláját, egy téli túlélőtábor teljes közönségét, egy leszálláshoz készülődő titkos CIA-repülőgépet, valamint három anyapingvint, akik éppen a régi hóhatárok visszaállításával mellett tüntettek.

Szerencsétlen nőszemély épp csak kikászálódott az önmaga keltette lavi-na alól, amikor a Kölcsönös Örömkönnny nevű női bulvárlap szenzációkra szakosodott tudósítónője, Nyervogi Pamela felismervén benne régi és elválaszthatatlan barátjánőjét, imígyen szólott hozzá:

– Szervusz, Piroskám! Hát te? Csak így egyedül síelgetsz?

– Miért ne? Egyedül is el tudom törni a lábamat, ha akarom. Olyan édesek, csinosak és kisportoltak ezek a hegyimentők, hogy tervezek még egy le-siklást, hátha...

- A férjedet nem hoztad magaddal?
- Képzeld, a Guszti egyszer csak elment otthonról azzal, hogy vesz nekem egy papucsot. Ennek már három hete, és még nem jött vissza. Te mit csinálnál az én helyemben?
- Hát, ha annyira kell az a papucs, akkor én megvenném magamnak!
- Ekkor a kamikáze hajlamú szőke hölgy egy kisebbfajta abroszt ráncigált ki a zsebéből, s iszonyú trombitálással kifújta az orrát. Pamela gyorsan egy sztereo diktafont halászott elő a retiküljéből.
- Piroskám! Meséld el az olvasóknak, hogy mitől lettél ennyire náthás!
- Jaj, ne is mondd! Öngyi akartam lenni, ezért beugrottam a folyóba. Már amikor majdnem meghaltam, kihúzott egy férfi, és mesterséges légzéssel felélesztett. Hát nem átfújta a számba a nyavalyás bacilusait az a szerencsétlen!
- Micsoda pech! De hát miért akartál öngyi lenni?
- Úgy hallottam, Pamelám, hogy ez a legújabb japán divat. És különben is: elhagyott a férjem, elfogyott a pénzem, plátói szerelmem, Tüsző doktor pedig azt mondta: lelki problémáimra keressek valami olcsó, elegáns és gyors megoldást.
- Most már értem, miért síelsz úgy, mint aki megcsömörlött a nyári olimpiától.
- Úgy nézd ám, hogy ez egy különleges sítalp: teflonból van az alja. Ha nincs hó, akkor is csúszik. Ezt még Észak-Dagonyában vettem a nyáron.
- Hát ez érdekes sztori! Elmondanád bővebben? Talán a férjeddal voltál kirándulni?
- Megbolondultál? A főnökömmel!
- A főnököddel? Azzal a pocakos aranyfogúval?
- Nyugodj meg, Pamelám, a szíve is aranyból van.
- A füttyölője meg rézből, ugye? Ismerem az ilyen jólelkű főnököket! Ha nem repülsz vele, akkor repülhetsz.
- Ő igenis kivétel. Soha, de soha nem tesz kétértelmű megjegyzéseket! Mindig megmondja nyíltan, ha le akar feküdni velem.
- És? Gyakran megtörténik a dolog?
- Á, ebben a korban ő már nem olyan lakmározós fajta. Csak csipeget itt-ott, amikor a szeme megkívánja.
- Összeszámoltad már valaha, hány szerelmi csalódás ért az életben?
- Hát, Pamelám, nézzük csak... Kisebbfajta világrekord fog kijönni, az biztos. Ha a plébánosokat, a képregényhősöket és a villanyrendőröket is beleszámítom, több mint ezer!
- Aha. Hát akkor további jó sielést! Már csak azt az egyet áruld el, hogy az új évben teszel-e valamilyen fogadalmat?
- Igen. Ezentúl kerülöm a rövid távú kapcsolatokat.

– Ó, ez igen! Ez haladás! Hirtelen meglepően nagy önismeretre tettél szert, Piroska!

– Igen, ez így van. Képzeld, azóta már fülig bele is zúgtam egy csinos, mosolygós, csillogó szemű... hóemberbe.

Karácsonyi díszvendég

Karácsonyeste van. Ennek ellenére Krinolin úr ma is egy kissé kapatosan érkezik haza.

– Boriska! Engedj be! Én vagyok! – kiáltja be a kulcslyukon.

– Eszemben sincs kinyitni! – válaszolja a feleség. – Menj vissza oda, ahol eddig voltál!

Bendegúz azonnal felismeri, hogy itt csak valami csel segíthet.

– Boriska! Engedj be! Ajándékot hoztam az én szépségemnek!

– Ajándékot?

A feleség nem akar hinni a fülének. Azazhogy... mégis akar, mert azonnal megennyhül, és ajtót nyit.

– Jól hallottam? Rendes tőled, hogy nem feledkeztél meg a... Na de hát hol az ajándék?!

– Miért, Boriskám, hol van a szépség? – vigyorog Bendegúz, és megpróbálja levenni a cipőjét. A feleség egy kicsit korhol. Csak egy kicsit, elvégre karácsony van.

– Szégyelld magad! Ha nem innál annyit, már régen főosztályvezető lehetnél.

– Igen, drágám, de ha egyszer jól felöntök a garatra, akkor egyenesen vezérigazgatónak érzem magam.

– A régi szép időkben nem emelgetted olyan sűrűn a poharat, és gyakran érezted magad... hm... bikának.

– Kösz, ilyen tapintatosan már régen marháztak le.

– Ünnepi vacsorát készítettem. Mit szólsz az új blúzomhoz?

Bendegúz két új blúzt lát, de nem meri szóvá tenni. Talán csak a szomszéd konyakja volt túlságosan erős.

– Hm. Biztosan jól megkérték az árát.

– De látni benne, hogy megőriztem a gyönyörű, lányos karcsúságomat, ugye?

Bendegúz két asszonyt lát.

– Mi az, hogy megőrizted?! Meg is dupláztad!

– Ugye, nem haragszol meg, hogy a holnapi ebédre meghívtam a volt férjemet is?

– Dehogyis, Boriskám. Miért haragudnék meg? Szeretek boldog emberekkel beszélgetni.

– Itt a fényképe az én Viktoromnak. Ő volt a második férjem. Az első sajnos nyolc nappal az esküvőnk után meghalt.

– Legalább nem szenvedett sokáig.

Nekilátnak a vacsorának. Egyszer csak a férj felkapja a fejét.

– Mi volt ez? Te is hallottad?

Az asszony fülel, de csak úgy tessék-lássék.

– Nem. Én nem hallottam semmit.

– Mintha valami mocorgott volna az előszobaszekrényben.

– Ugyan, biztosan a szomszédokhoz érkeztek vendégek.

– De én határozottan hallottam. Csak nem valami betörő mászott be az erkélyen?

– Ugyan, te hallucinálsz! Pedig azt hittem, hogy a sok kis fehér egér csak a delirium tremens állapotában jelenik meg.

– Csak polírozott kredencben? Szerintem ugyanúgy besétálhat a nappaliba is. Én aztán nem hagyom, hogy megrágják a bélyegalbumomat!

Bendegúz határozottan elindul az előszobaszekrény felé. Az asszony visszatartja.

– Hova mész?

– Megyek és megnézem, hogy mi okozza ezt a zajt. Te talán nem vagy rá kíváncsi?

– Egyáltalán nem. Én vacsorázni szeretnék, és a legjobb szándékkal ezt tudnám javasolni neked is.

– Márpedig én nem tudok így enni. Na, miért csimpaszkodsz a karomba?

– Mert... Félek, hogy esetleg egy emberevő patkány támad rád! Nem emlékszel, hogy a tegnapi filmben mekkora pusztítást vittek véghez a génmódosított pókok?

– Viccelsz? Na, állj el az utamból, légy szíves!

– Tényleg azt akarod?

– Mi mást akarhatnék? Most meg miért nézel rám ilyen furcsán? Te sírsz?

– Mit? Ja, nem. Dehogy. Csak kissé csalódott vagyok. Teljesen máshogy képzeltem el ezt az estét. Több romantikát, több gyengédséget vártam tőled. Tudod, ma van a szeretet ünnepe, és...

– ...tudom, az évek egyre szállnak, és mi sem leszünk már fiatalabbak, és az emberek már csak e-mailben és SMS-ben kommunikálnak egymással, vagy bámulják a tévét, miközben az ágy rugói közé szép lassan beköltöznek a génmódosított pókok... Te! Boriskám...

– Igen, Bendegúz?

– Egy férfi van a szekrényben.

– Igen?

– Igen. Ki ez a pasas?

– Jaj, hát nem ismered meg? Az előbb mutattam a fényképét az én Viktoromnak.

Bendegúz bólint. Ez stimmel. Barátságosan nyújtja a kezét a hiányos öltözetű úriember felé. Elvégre karácsony van.

– Már azt hittem, valami titkos szerető. Másson ki nyugodtan, kolléga, ne zavartassa magát. Elégedett lehet, a terve sikerült: alaposan megijesztett bennünket. Tudja, valójában csak holnap délre vártuk...

Tavasztündérek kíméljenek!

Angéla, a titkárnők gyöngye igencsak meglepődött, amikor Répázó Ervin, a Hurkavári Pipacssziromgyár Kereskedelmi Részlegének Igazgatója laza sportszerelésben, kezében teniszütővel és egy tömött bőrönddel lépett be az irodába.

– Úgy döntöttem, hogy hosszabb időre szabadságra megyek, Angika. Van valami kívánsága?

– Ugyan, főnök, nekem éppen elég az, hogy elutazik!

– Tessék?!

– Ööö... Úgy értem, nekem éppen elég fájdalom az, hogy nélkülözni kell a társaságát. De hát mit lehet csinálni! Van, aki tavasszal megy nyaralni, van, aki ősszel. Amúgy pedig meglátszik, hogy sportolni kezdett! Napról napra kisebb a pocakja.

Ervin kihúzta magát, amennyire csak tudta, a teniszütővel meg lazán suhintott egyet a levegőbe.

– Képzelse, Angika, a mellemre tetovált óceánjáró már csak egy mentőcsónaknak látszik.

– Magának biztosan nagyon takarékos lehet a felesége, főnök!

– Néha. Tegnap este például mindössze harminc gyertyát rakott a negyvenötödik születésnapjára. Ma pedig, hogy megspóroljon nekem egy idegösszeroppanást, elhagyott. El is utazom gyorsan valami trópusi országba búfelejtetni.

– Nagyon köszönöm, hogy így beavat a magánéletébe, de ha megengedi, akkor én most felolvasnám a napi híreket. Attól mindig megnyugszik, vagy dühbe gurul.

– Olvassa csak, Angika, ne kíméljen! Tudja, a maga szájából a tegnapi hírek is olyan frissnek tűnnek, mintha csak holnap történének.

– Köszönöm a bókot! Lássuk csak! Itt azt írják, hogy az Európai Unió nem véletlenül hagyta ki az alkotmányából a keresztény gyökerekre való

utalást. Egy internetes felmérés szerint az emberek 35%-a az álmaiban, 27%-a a horoszkópban, 25%-a Michael Jackson ártatlanságában, 19%-a a Tavasztündérben, 9%-a egy új Pink Floyd-lemezben, míg 0,001%-uk a politikusokban hisz.

– De Angika! Ez így együtt jóval több, mint száz százalék!

– Jé, valóban! Biztosan a politikusok rokonai kétszer voksoltak.

Ervin úgy pózolt az iroda közepén, ahogy azt a teniszcsillagoktól látta.

– Én, aki az üzletben hiszek, rajta sem vagyok a listán? Apro-pó, üzlet. Le-gyen szíves, kukkantson be az elektronikus postaládámba, Angika, hátha érkezett valami fontos levél.

– Csak egyet hozott a villanypostagalamb. Felolvasom. „Ezt az üzenetet január harmadikán indította útjára egy pozsonyi diák. Miután elküldte saját magának, azonnal ötöse lett a lottón. A második kör után váratlanul elmúlt az influenzája. A harmadik után kinevezték kultúrattasénak a Bahámákra. A negyedik láncszem, egy losonci háziasszony, nem vette komolyan az üzenet mágikus erejét, másnap reggel egy emberevő csigát talált a hálósobájában. Akihez eljut ez az üzenet, huszonnégy órán belül juttassa el további huszonkilenc embernek, mert vannak még tartalék csigáink!”

– Jaj, Angika, tudja milyen babonás vagyok! Azonnal küldje tovább ezt a fránya levelet! Addig én elzongorázok egy SMS-t a feleségemnek. Hm. Várjunk csak! Valami olyan hangnem kéne, amitől eszébe se jut visszatérni hozzám!

– Főnök, én az f-dúrt ajánlanám.

Ervin írt egy rövid üzenetet és elküldte. Közben felhajtott egy pohárka konyakot. Angéla hirtelen felkiáltott:

– Mégiscsak érdemes volt azt a levelet huszonkilenc címre szétküldelnünk! Máris micsoda jó hírrel szolgálhatok!

– Ó! Igazán? Akkor ne várakoztasson!

– Ezt magának írták: „Kedves Ervin! Minden meg van bocsátva! Úgy döntöttem, visszamegyek hozzád, hiszen anyukám szerint sokkal elnézőbb lehetnék veled szemben, és a templomi esküvőnk is arra predesztinál, hogy örök időkre melletted legyen a helyem! Szerető hitvesed: Begónia.”

– Jaj! Angika! A szívem! Nagy szorítást érzek!

– Főnök! Mi történt! Rosszul van a jó hír miatt? Nehogy infarktust kapjon! Amúgy pedig tudhatná, hogy a házasságnak megvan az előnye és a hátránya is. Előnye: minden reggel ágyba hozzák a reggelit. Hátránya: mindig ugyanaz hozza.

– Nem, Angika, már nincs semmi bajom. Csak hirtelen eszembe jutott, hogy mennyire utálok reggelizni...

Halszerencse

- Horgászatunk, horgászatunk?
- Azt éppen nem mondhatnám. Inkább csak amolyan wellness-hétvégét tartok. Minél kevesebb mozgás egzotikus környezetben, s hogy mindez ki-bírható legyen, tizenöt üveg sör meg egy doboz szivar jár mindehhez.
- És milyen a szerencse?
- Állítólag forgandó.
- Úgy értem, fogott valamit?
- Ma még semmit. De képzelje, tegnap itt negyvenöt kishalat és legalább húsz nagy pontyot fogtam!
- Ne mondja! És tudja, én ki vagyok? A horgászegyesület elnöke, és közlöm magával, hogy most tilalmi rendelet van!
- És maga nem sejti, hogy én ki vagyok? Nahát akkor tudja meg, hogy én vagyok a világ legnagyobb hazudozója!
- Hát ez jó! Ezt akárki mondhatja!
- Azt is, hogy elnök! Pedig maga csak egy egyszerű halór, akinek végképp nem hiányzott az a malőr, hogy otthon hagyja az igazolványát. Anélkül meg...
- Ó! Ezt meg honnan a csudából tudja?
- Máskülönbén már rég az orrom alá dörzsölte volna egy szaftos kis büntetéssel együtt. Tudja mit? Üljön ide mellém, aztán hallgassuk együtt a csend hangjait!
- Mintha mi lennénk Szájmon és Garfunkel?
- Úgy, pontosan úgy!
- Gombóccal horgászik?
- Igen. Egy a torkomban van, mert tartok az ellenőröktől, a másik pedig a horgomon. A feleségem speciális tavaszi májgombóca emberi fogyasztásra amúgy sem lenne alkalmas.
- Hopp! Most mintha megmozdult volna! Húzza meg, de nagyon óvatosan!
- Húzzom én, de nem jön. Jaj! A mindenit!
- Leette! Leette a gombócot! A szemtelen!
- Na, mindegy! Teszek rá másikat. Maga meg húzza meg ezt az üveget. Jófajta vegyes pálinka!
- Köszönöm, de már egy éve, hogy egyáltalán nem iszom alkoholt.
- Bravó! Ez igen! Volt elég ereje ahhoz, hogy leszokjon az italról?
- Nekem nem. A feleségemnek.
- Szegény ember!
- Most már nem. Amit azelőtt italra költöttem, azt mind félretettem, aztán befizettem rajta az asszonyt egy tíz hónapos világ körüli útra. Most csend van otthon és nyugalom. Azelőtt a drágám óráig tudott beszélni egy tárgyról.

– Az is valami? Az enyémnek még tárgy sem kell hozzá. Ettől aztán olyan ideges vagyok, hogy éjjel felébredek, és le-fel járkálok a szobámban. Nem tud véletlenül valamilyen orvosságot holdkórosság ellen?

– Dehogynem! Mielőtt este lefekszik, hintsen szét a padlón rajszögeket.

– Köszönöm a tanácsot, de fakír azért nem vagyok. Hopp! Megint mozog! Ez az! Elkapta!

– El bizony! Ez megvan! Jön is könnyedén! Már látom is! Szép gömbölyű a picike!

– Tényleg! És eszméletlenül nehéz! Micsoda pech! Ez egy bukósisak!

– Tudja, van itt a közelben egy hajtűkanyar. Sokan akaratlanul is megmártóznak miatta a folyóban. Pedig kint van a tábla, látja? „VÍZRE LÉPNI TILOS!”

– Ha már a tábláról esett szó: tudja, milyen tábla lógott Pavlov laboratóriumának ajtaján? „Kérjük, kopogjon! NE CSÖNGESSEN!”

– Ha-ha! Ez jó. Az állatorvosnál a faluban meg ez van kiírva: „Odabenn rendelés folyik. LEÜL! ÚGY MARAD!”

– Ez mind semmi. A múltkor szemüveget mentem csináltatni a városba. Látom ám, hogy ez van kiírva nagy betűkkel az ajtóra: „Aki a folyosón nem találja a szemészeti rendelő tábláját, az jó helyen jár.”

– Valóban, az egészségügy helyzete manapság kész életveszély! Képzeld, tegnap éppen a gyógyszerértári pult előtt vártam a gyógyszeremre, amikor odabentről egy hatalmas robbanás hallatszott. Aztán előjött a patikus kormos képpel, tépett ruhában, és azt mondta nekem: „Elnézést, uram, menjen vissza a doktor úrhoz, kérje el ismét a receptet, de ezúttal nyomtatott betűkkel írva!”

– Hé! Ho-hó! Azt hiszem, kapásom van! Segítsen már húzni!

– Szedjük össze minden erőnket!

– Hé! Letépi rólam az inget!

– Na és? Most divatbemutatóra jött, vagy halat fogni?

– Óóó! Mekkora harcsa! Te jó ég! Ez világrekord!

– Az bizony! Ez pedig itt az igazolványom!

– De hát... Azt mondta, hogy nincs magánál!

– Azt maga csak hitte, kedves uram.

– Álljunk meg egy percre! Hiszen segített kifogni!

– Igen, mert segítőkész ember vagyok. Most pedig megbüntetem, mert az meg hivatali kötelességem. Ezer korona lesz, kérem, a halat is adja át. Viszlát, minden jót! És vigyázzon az ittas etetéssel!

Tartalom

TÁNCOLJUNK KÁNAÁNT!

Irány Európa!	5
Bélák Pártja	7
JancsEU és EULiska	8
Belépés vagy lelépés	11
Feltalálók Pártja	12
Paradicsomi nyugdíj	13
Harry Potterek Pártja	16
Egy a jelszónk: a béka	17
Európa-szelet	19
Szőke Nők Pártja	20

CSILINGELŐ LELKEK

Szívragló bankragló	23
Párbeszéd az üveg mögött	26
Arcizomlázadás	27
Csillagos kettes	29
Irány bármelyik tenger! <i>avagy</i> Hőség Rómában	31
Csáberőpróba	35
Csilingelő lelkek	37
Huszonhat fog árnyékban	39
Reggeli rémálom	41
Égi tüzek antiszüze	42

KÉPERNYŐVÉDŐ

Indiana Jones és a badacsonytomaji lelet	45
E. T. visszatér	47
Sose lesz Ön milliomos	49
Amiről a Valótlan Villa vall, <i>avagy</i> Itt a 7 a tét!	54
A Nagyon Nagy Könyv	58
Aranyéremkenőcs	59
Kán-kán a paprikán	60
Sünbánya Tévé, világszám!	62
Ó, csöppnyi röpcsik!	64
Dalra, magyar!	66

FORR AZ EGÉSZSÉG

EU-vitamin	69
Pénzátültetés	70

Gyógyszer ellen nincs orvosság	72
Kártyaparti	74
Ízlelésficam	77
Forr az egészség	78
Fekete angyal	80
Klónikus tünetek	82
Jajazujjam!	84
Drakulátor	86

SHOPPING DE LUXE

Ágyban, bálnák közt...	91
Polipkoktél	92
Start a strandra!	94
Shopping de luxe	96
Kelkáposzta-keringő	98
Negyedállás	100
Kisestélyi nagyozolás	102
Mit hoz a Nyárapó?	104
Bukni tudni kell	106
Mr. Frászpedál	108

HIPNOTIKUS HATÁSFOK

Koccintásos baleset	111
Autószerelészeti sok szöszmöt	113
Pezsgőfürdő	115
Szorult helyzet	117
Nincs keret minden képre	119
Parancsol nyugtatót?	121
Kihajolni veszélyes!	123
Fújja meg!	125
Letörni vagy feltörni	127
Hip-hip-hipnózis!	129

SÍTALPMASSZÁZS

Miből lesz a Mikulás?	133
Karácsonyi agynyalkák	135
Fáj a neje, főnök?	136
Sörgyári kapuccsínó	138
Karmarendőrség	140
Csin-csin gyűrű	143
Sítalpmasszázs	145

Karácsonyi díszvendég	147
Tavasztündérek kíméljenek!	149
Halszerencse	151

Z. Németh István
ANTICITROM

Első kiadás
Felelős kiadó: Hodossy Gyula
Felelős szerkesztő: Kulcsár Ferenc
A borítót és a kötetet tervezte:
Mészáros Angelika MAARTGRAFIK
Megjelent 1500 példányban
Nyomta: M-CONDOR, s.r.o., Partizánske
Kiadta: Lilium Aurum,
Dunaszerdahely, 2006

István Z. Németh
ANTICITRÓN

Prvé vydanie
Zodpovedný vydavateľ: Gyula Hodossy
Zodpovedný redaktor: Ferenc Kulcsár
Obal a tlačiarenská príprava:
Mészárosová Angelika MAARTGRAFIK
Náklad: 1500 výtlačkov
Tlač: M-CONDOR, s.r.o., Partizánske
Vydavateľstvo: Lilium Aurum,
Dunajská Streda, 2006

ISBN 80-8062-316-3